

ДЖОАНА ЛИНДЗИ СЪРЦА В ПЛАМЪЦИ

Част 2 от „Викинг“

Превод от английски: Борис Христов, Минчо Бенов, 1994

chitanka.info

ГЛАВА 1

Норвегия, 873 година

Дирк Герхардсен скочи на земята и зави към реката, където бе спряла златокосата девойка. Кристен Хаардрад погледна назад, защото ѝ се стори, че чу нещо, после спря големия си жребец, завърза го и тръгна към водата. Отляво се извиваше фиордът Хортен, но тук повърхността на морето бе гладка като огледало. Дирк знаеше от собствен опит, че водата е приятно топла и прекалено изкушаваща, за да бъде пренебрегната от девойката.

Той разбра, че Кристен ще дойде тук, когато я видя да излиза от къщата на чичо си Хю и да поема по този път. Когато бяха малки, те идваха често на това място, за да поплуват заедно с нейните братя и братовчеди. Кристен имаше голямо семейство — трима братя, един чичо, който беше ярл на тази страна на фиорда, и дузина далечни братовчеди от страната на баща ѝ и всички те я обожаваха.

Доскоро Дирк гледаше на нея по същия начин. Той бе поднесъл сърцето си на Кристен с предложение за женитба, както много други преди него. Тя му бе отказала — наистина учтиво, но мъката му все още бе смазваща. Пред очите му високото момиче се бе превърнало в прекрасна, царствена жена и той живееше с копнежа да нарича Кристен Хаардрад своя.

Дирк стаи дъх, когато девойката започна да съблича лепената си дреха. Той очакваше това. Беше я проследил с надеждата, че ще го направи и с помощта на Один тя го направи. Гледката бе повече от това, което Дирк можеше да понесе — дълги стройни крака, нежна извивка на хълбоците, строен гръб, покрит само от дебела руса плитка. Само преди две седмици той бе стискал тази плитка в юмрука си, докато се мъчеше да долепи устните ѝ до своите в целувка, която накара кръвта му да закипи. Тогава тя звучно го зашлеви и в действителност ударът го зашемети, защото Кристен не бе дребно и крехко момиче. Всъщност девойката бе само пет сантиметра по-ниска от него, а той бе висок над метър и осемдесет. Това съвсем не го

разколеба. В този момент той усещаше, че ще полудее, ако не може да я притежава.

За щастие по-големият брат на Кристен, Селиг, се бе намесил, но това стана, когато Дирк отново я бе сграбчил и се опитваше да я събори на земята. И той, и Селиг още носеха рани от тази среща, а Дирк загуби един добър приятел в лицето на брат й — не защото се биха, тъй като норвежците бяха готови за бой винаги и за всичко, а заради онова, което се опита да направи на Кристен. Не можеше да отрече, че щеше да я обладае там на земята в оборите на баща й. Ако го беше направил, сега щеше да е мъртъв. И не с братята й щеше да се бие, а с баща й, Гарик, който би го убил с голи ръце.

Сега Кристен бе във водата и въпреки че Дирк не виждаше цялото й тяло, това не охлади кипналата му кръв. Той не очакваше, че изкушението да я наблюдава как плува ще бъде така силно. Бе я проследил, защото се надяваше, че ще е сама, далече от семейството си и това щеше да бъде единствената възможност да остане насаме с нея. Носеха се слухове, че скоро ще се омъжва за Шелдън, най-големия син на Перин, най-добрия приятел на баща й. Разбира се, и преди бе имало слухове, и то доста често, тъй като Кристен бе видяла деветнадесет зими и през последните четири години почти всеки нормален мъж от двете страни на фиорда бе искал ръката й.

Сега тя плуваше по гръб. Той виждаше пръстите на краката й, белите бедра, игривите гърди — в името на Локи, тя молеше да бъде изнасилена! Дирк не издържаше повече. В бързината той разкъса дрехите си.

Кристен чу звука и погледна в посоката, от която мислеше, че идва, но не видя нищо. Тя бързо се завъртя и огледа наоколо, но в топлото заливче нямаше никой друг, освен нея. Единственото раздвижване на водата бе причинено от нея. Въпреки това тя заплува към брега, където лежеше роклята й, редом с единственото оръжие, което бе взела със себе си — украсената със скъпоценни камъни кама, която носеше по-скоро като накит, отколкото за защита.

Глупаво бе от нейна страна да идва тук сама, вместо да изчака някой от братята си. Но пък те бяха заети да подготвят големия викингски кораб на баща й, с който Селиг щеше да потегли на изток следващата седмица, а този ден бе така топъл след хладната пролет и изключително студената зима. Тя не можа да устои на изкушението.

Кристен толкова обичаше приключенията. Само, че досега, никога не ги бе предприемала сама. Може би да свали всичките си дрехи не бе най-разумното нещо, което можеше да направи, но пък изглеждаше толкова примамливо и дръзко, а ако Кристен трябваше да се характеризира с едно качество, това бе дързостта. И съжаляваше винаги.

Щом краката ѝ докоснаха дъното, той се изправи пред нея, едър и заплашителен. Кристен простена вътрешно — Дирк, а не някой друг. Лицето му имаше същото изражение, както в онзи ден, преди две седмици. Младежът бе на двадесет и една години, също като големия ѝ брат Селиг. Впрочем, като връстници, те бяха много добри приятели. Дирк бе неин приятел до деня, когато я нападна в конюшната.

Той бе пораснал и вече не бе онова момче, с което тя израсна, с което яздеше, ловуваше и идваше да плува в същото това заливче. Сега Дирк бе по-хубав, откогато и да било, с тъмнорусата си коса и златистокафявите си очи. Но това не беше същият младеж, когото познаваше, и тя се страхуваше, че онова, което се случи онзи ден в конюшната, ще се повтори.

— Не биваше да идваш тук, Кристен. — Гласът му бе нисък и дрезгав.

Очите му се спряха на водните капчици, които блещукаха като диаманти върху дългите ѝ мигли. Други се стичаха по високите ѝ скули и по малкия правилен нос. Тя облиза с език влагата от пълните си устни и той простена.

Кристен чу това и очите и се разшириха, но не от тревога, а от гняв. Тези очи, също като на баща ѝ, изглеждаха като небето, морето и земята и имаха цвета на чиста вода, но сега бяха станали тюркоазни и развълнувани, също като разпенените вълни на бурно море.

— Пусни ме да мина, Дирк.

— Не!

— Помисли пак.

Тя не повиши глас — не бе необходимо. Яростта бе изписана на красивото ѝ лице. Но чудовището на похотта бе обладало Дирк.

— Кристен! — Ръцете му се вдигнаха, за да хванат голите ѝ рамене и да я задържат, докато тя се опитваше да се отскубне. — Знаеш ли какво ми причиняваш? Имаш ли представа как един мъж може да обезумее от желание по жена, красива като теб?

В очите ѝ заблестяха опасни пламъци.

— Ти наистина си обезумял, ако мислиш да...

Устните му грубо я накара да замлъкне. Ръцете, които стискаха, раменете ѝ, я привлякоха още по-плътно, притискайки налетите млади гърди.

Кристен почувства, че се задушаваше. Устните му болезнено се впиваха в нейните и това я отвращаваше, както и допирът на тялото му, толкова плътно до нейното. Фактът, че бяха почти еднакви на ръст, бе довел мъжествеността му право пред вратата, към която се стремеше, и за нея това бе най-отвратителното, защото тя знаеше какво правеха мъжът и жената, когато се любеха. Майка ѝ, Брена, бе обяснявала надълго как се прави любов, но това не би могло да се нарече така, щом чувстваше само отвращение.

Кристен проклинаше силата му, докато се бореше с него. Тя обикновено се възхищаваше на силата и смелостта на мъжете, но не и когато тези качества целяха да пречупят волята ѝ. Не би било трудно за Дирк да намери входа и да открадне девствеността ѝ. Тя би го убила, ако го направеше, защото това бе нещо, което той нямаше право да вземе. Нейно право бе да го даде и когато намереше мъжа, на когото би го дала, щеше да го направи с удоволствие. Но не по този начин, а и Дирк Герхардсен не бе този мъж.

Кристен ухапа силно долната му устна, като в същото време заби нокти в гърдите му. Тя започна да стиска устната все по-силно, докато той свали ръцете си от нея. Тогава го заблъска, докато смениха местата си. Разбира се, Дирк можеше да я удари, но тогава тя би разкъсала устната му и той несъмнено разбра това. Въпреки това девойката не си позволи да рискува и не разтвори зъби, докато внезапно не стъпи с крака на корема му.

Кристен отпусна устната в момента, когато използва стомаха му за трамплин и се хвърли към брега, отблъсквайки в същото време Дирк навътре в дълбоката вода. Това ѝ даде достатъчно време, за да излезе от водата и да стисне здраво камата, преди мъжът да я е достигнал. Но той дори не се опита. Един поглед към оръжието ѝ го накара да спре.

— Ти си пълна с номера, като дъщеря на Локи! — процеди с болка Дирк, докато бършеше кръвта от устната си. Гневният му поглед я пронизваше.

— Не ме сравнявай със своите богове, Дирк. Майка ми ме възпита като християнка.

— Не ме интересува в какви богове вярваш — каза той. — Пусни ножа, Кристен.

Кристен поклати глава. Сега, когато имаше оръжие в ръката си, девойката се бе поуспокоила и той можеше да види това. И в името на Один, сега тя бе прекрасна — стоеше съвсем гола, водата се стичаше по тялото ѝ, по налетите гърди, които го зовяха, по плоския корем към триъгълника от златна коса между краката ѝ. И сега го предизвикваше, предизвикваше го, като стискаше ножа по начин, които показваше, че знае как да го използва.

— Струва ми се, че майка ти те е научила на доста повече неща от любовта към нейния бог — горчивина изпълни гласа му. — Баща ти и братята ти никога не биха те научили да боравиш с тази играчка, нито пък щяха да одобряват такова обучение, тъй като това щеше да постави под съмнение способността им да те защитят. Лейди Брена те е обучила на келтските си номера, нали? За всичките тези години би трябвало да разбере, че келтските умения не могат да се сравняват с викингските. На какво още те научи, Кристен?

— Знам да използвам всички оръжия, с изключение на бойната секира, защото тя е средство за убиване, чиято употреба не изисква умения — отговори тя гордо.

— Нямаш достатъчно сила, за да боравиш с нея — отвърна кисело той — И какво би казал баща ти, ако научи. Струва ми се, че ще опердаши и теб, и майка ти.

— Ще му кажеш ли? — презрително запита тя.

Той я погледна. Разбира се, че нямаше да каже на баща ѝ, защото щеше да се му наложи да разкаже откъде е разбрал това. Усмивката върху устните ѝ говореше, че тя също се досеща. А мисълта за Гарик Хаардрад, който бе с една глава по-висок от него и в доста добра форма дори на четиридесет и шест години, охлади отчасти страстта на Дирк. Но не напълно.

Кафявите му очи се впиха в нейните:

— Какво не ти харесва у мен, Кристен? Защо не ме искаш?

Този въпрос я изненада, защото бе зададен с притеснение. Дирк бе съвсем гол, също като нея, и стоеше гордо изправен насреща. Тя колебливо прекара поглед по дългото му тяло. Кристен не се притесни

от това, което видя, защото вече бе виждала голи мъже, когато заедно с братовчедка си Тайра се бяха промъкнали в банята на чичо си и скрити зад една каца, гледаха как братовчедите ѝ се къпят. Разбира се, това бе преди повече от десет години и имаше още една разлика от ситуацията в момента. Никога преди тя не бе виждала мъжки инструмент на удоволствието така изправен и горд, както този на Дирк.

Кристен му отговори честно:

— Всичко е наред у теб, Дирк. Имаш хубаво тяло и е приятно да те гледа човек. Баща ти има богато имение и ти си негов наследник. Всяка жена ще е щастлива да се омъжи за теб.

Тя не добави, че братовчедка ѝ би сключила договор с боговете, за да го притежава и затова Кристен не му обръщаше внимание. Тайра бе влюбена в този мъж от пет години, но той все още не знаеше, а Кристен се бе заклела да не издава тайната на приятелката си на никого, най-малко на Дирк.

— Ти просто не си за мен, Дирк Герхардсен — завърши тя.

— Защо?

— Ти не караш сърцето ми да започне да бие по-силно.

Той я погледна учудено и попита:

— Какво общо има това с брака?

„Всичко“, помисли си тя, а на него отвърна:

— Съжалявам, Дирк. Не те искам за свой съпруг. Вече ти го казах.

— Вярно ли е, че ще се омъжиш за Шелдън?

Тя би могла да излъже и да се отърве от него, но не обичаше да лъже само за да улесни нещата.

— Шелдън ми е като брат. Родителите ми искаха да се омъжа за него, но ще отхвърля и това предложение.

„Той ще се зарадва — добави тя наум, — защото и той ме приема като сестра и мисълта за брак между нас му е също толкова неприятна.“

— Все още трябва да избереш някого, Кристен. По едно или друго време всеки мъж от фиорда е искал ръката ти. Би трябвало отдавна да си омъжена.

Тази тема не бе приятна за Кристен, тъй като тя осъзнаваше положението си по-добре, от когото и да било, но нямаше нито един мъж по цялото продължение на реката, за когото би искала да се

омъжи. Искаше любов като тази между родителите си, но знаеше, че може да се наложи да се примири и с по-малко. Беше отлагала няколко години, като отхвърляше всички предложения и родителите ѝ позволяваха, защото я обичаха. Все пак това не можеше да продължава безкрайно.

Кристен се ядоса на Дирк, задето ѝ напомни за болката, която я измъчваше непрестанно през последната година.

— Кого ще избира не те засяга, Дирк, тъй като това няма да си ти. Заеми се да си намериш друга и не ме безпокой повече.

— Бих могъл да те взема, Кристен, и да те принудя да се омъжиш за мен — тихо предупреди той. — Тъй като отхвърли толкова предложения, баща ти ще те даде на мен, след като те опозоря за другите. Това е ставало и преди.

Това беше възможно. Разбира се, баща ѝ първо щеше да го пребие. Но ако Дирк все пак оживееше, можеше да я получи. Фактът, че е загубила девствеността си, щеше да се вземе предвид.

Кристен го погледна ядосано:

— Ако баща ми не те убие, ще те убия аз. Не бъди глупав, Дирк. Никога не бих ти простила такъв долен номер.

— Но ще бъдеш моя.

— Казах ти, че ще те убия.

— Не мисля така — каза той прекалено уверено, за да може тя да остане спокойна — Мисля, че рискът си струва.

Очите му се взираха в гърдите ѝ, когато каза това. Тя изтръпна. Не трябваше да остава тук и да говори с него. Трябваше да яхне Тордън и да препусне, вместо да хваща камата и да се изправя срещу него.

— Тогава опитай сега и аз ще те убия.

Дирк отново погледна оръжието ѝ. Тя го вдигна по начин, които не оставяше съмнение, че ще успее да го нарани, преди да ѝ го отнеме. Само да не бе висока почти колкото него и да не беше толкова силна...

Гневът му отново се засили, този път насочен към майка ѝ, задето е била достатъчно луда да научи дъщеря си на военските умения. Той сниши глас:

— Не можеш винаги да държиш това в ръката си, Кристен.

Тъглчето на устните и леко се изви:

— Ти си глупак, задето ме предупреди. Сега вече никога няма да позволя да ме хванеш сама.

Това го накара да кипне:

— Тогава увери се, че си залостила вратата, когато спиш, защото ще намеря начин да те взема и това ще стане много скоро.

Кристен не отвърна на тази заплаха, но спря да събира дрехите си от земята и ги преметна през рамо. Без да сваля очи от Дирк, тя започна да опипва назад за юздите на Тордън и щом ги хвана, заотстъпва заедно с коня си. Щом се отдалечи на няколко стъпки, девойката хвана здраво коприненобялата грива и се метна върху него.

Тя чу зад себе си проклятията на Дирк, но не им обърна внимание. Мислите ѝ бяха заети с това, да се облече по-бързо, преди да приближи имението Хаардрад, където някой можеше да я види. Не би могла да даде обяснения, а ако кажеше истината, щеше да получи сурови ограничения на свободата си, а и Дирк Герхардсен — големи неприятности.

Ако не бяха ограниченията, би признала какво се бе случило, но тя ценеше свободата си твърде много. Баща ѝ и без друго се тревожеше много за нея. Майка ѝ не толкова, тъй като я бе обучила да се защитава през всичките тези лета, през които Гарик пътуваше заедно с братята ѝ, за да продава стоката си. Брена бе научила Кристен на всичко, което самата тя бе усвоила от своя баща — умения и хитрости в боравенето с оръжие срещу по-силен противник. Хитростите бяха необходими, защото макар девойката да бе с една глава по-висока от майка си и доста по-силна от повечето жени, все пак силата ѝ не можеше да се сравнява с мъжката.

Кристен се гордееше със способността си да се защитава сама, но това бе първият път, когато ѝ се наложи да изпита уменията си. Тя не можеше открито да носи оръжие, както правеха мъжете, пък и баща ѝ щеше да се разгневи, ако разбере на какво я е научила Брена. Всъщност момичето не искаше да ходи въоръжено, защото не по-малко се гордееше с женствеността си.

Цялото семейство обичаше, полагаше грижи и защитаваше Кристен. Освен Селиг, който бе с две години по-възрастен от нея, тя имаше Ерик — на шестнадесет зими и Торал, който бе видял четиринадесет. И двамата вече почти бяха достигнали ръста на чудесния си баща. Освен това тя имаше братовчед си Атол — само

няколко месеца по-възрастен от Селиг, както и дузина втори и трети братовчеди по бащина линия, които щяха да се бият до смърт при най-малката обида отправена към нея. Не, тя бе добре защитена и нямаше нужда да се доказва, както трябваше да прави майка ѝ, когато бе на нейната възраст.

До днес. Само ако можеше другата седмица да отплава със Селиг и приятелите му на изток към пазарните градове, нямаше да има нужда да се тревожи отново за Дирк, поне докато не се върнеше в края на лятото. Дотогава той сигурно щеше да си е намерил съпруга и желанието му да я тревожи щеше да се е уталожило.

Уви, тя бе помолила да отиде на това търговско пътуване, но ѝ отказаха. Вече беше прекалено голяма, за да отплава с толкова много младежи, въпреки че корабът принадлежеше на баща ѝ и Селиг бе командир. Щом Гарик не тръгваше, нямаше да тръгне и тя, и това бе окончателно. Дори лукавият ѝ намек, че може да срещне някой търговски принц в Бирка или Хедеби и да доведе съпруг, не го убеди. Ако той не бе там да се грижи за нея, както вече бе правил на три пъти, когато позволи на Кристен и на майка ѝ да плават с него, то тогава тя трябваше да остане у дома.

Гарик не плаваше през последните няколко години, защото предпочиташе да прекара топлото лято с Брена и оставяше командването на кораба на приятеля си Перин или на Селиг, когато стана достатъчно зрял. Родителите на Кристен щяха да поемат с конете си на север и нямаше да се върнат преди края на лятото. Там те ловуваха, изследваха и се любеха и дъщеря им мечтаеше точно за такива взаимоотношения. Но къде можеше да намери мъж като Гарик, който бе така нежен с онези, който обичаше, и толкова опасен и страшен за враговете си — мъж, който да накара сърцето ѝ да затупти по-бързо, като това на Брена, когато го погледнеше?

Кристен въздъхна и пое към къщи. Нямаше такъв мъж, поне не тук. Е, имаше няколко благородни младежи, но не много. А и имаше доста, които можеха да бъдат и бяха твърде опасни. Северните земи раждаха много мъже, и то доста добри, но никой, когото бе срещала досега, не развълнува младото ѝ сърце. Само да можеше да отплава на север със Селиг. Там някъде сигурно бе мъжът, който съдбата ѝ бе отредила — може би търговец или моряк, като баща ѝ, датчанин, швед

или дори норвежец от юга. Всички те търгуваха в големите пазарни градове на изток. Тя само трябваше да го открие.

ГЛАВА 2

Кристен изчака в кухнята майка си да слезе от горния етаж. Селиг щеше да отплава рано на другата сутрин, по времето, което в другите страни наричаха зазоряване, но тъй като толкова на север слънцето се скриваше само за няколко часа, тук не казваха зазоряване.

Екипажът щеше да се състои от тридесет и четири души заедно със Селиг. Неколцина бяха братовчеди, но повечето бяха приятели и техните синове, до един влюбени в морето. Товарното отделение щеше да е пълно с кожите, които всеки от мъжете трябваше да продаде, както и с други ценни стоки, приготвени през тъмните зимни месеци. Семейството на Кристен бе събрало петдесет и пет кожи тази зима, включително две извънредно ценни от бяла полярна мечка, които струваха доста скъпо на изток.

Пътуването щеше да е доходоносно за всички и Кристен трябваше да опита поне още веднъж да се включи. Селиг бе казал, че няма нищо против, но, разбира се, той не можеше да ѝ откаже нищо. След като баща ѝ бе казал „не“ още три пъти тази седмица, единствената надежда да го накара да промени решението си оставаше майка ѝ.

Прислужниците приготвиха вечерята. Всички те бяха чужденци, пленени по време на викингските походи в южните земи и на изток. Тези, които служеха на семейство Хаардрад, бяха купени, тъй като Гарик не бе участвал в поход от младежките си години, нито пък Селиг, откакто започна да плава вместо баща си. Това често ставаше повод за спорове между родителите на Кристен, тъй като майка ѝ, преди да се омъжи, бе точно такава робиня, пленена от бащата на Гарик и дадена на сина през 851 година. Разбира се, гордостта на Брена не ѝ позволяваше да признае, че е била собственост на Гарик.

Кристен не можеше да си представи, че родителите ѝ могат да бъдат скарани. Е, разбира се, понякога възникваха случайни кавги и тогава Гарик поемаше на север, за да се успокои. Но щом се върнеше, те се заключваха в стаята си с часове и когато най-после излезеха,

никой от тях не помнеше за какво са се карали. Всичките им кавги завършваха в стаята им, която за тях бе източник на забавление и на спокойствие за останалите членове на семейството.

Отегчена от чакането, Кристен досаждаше на Айлин с молби за малко от сладките ядки, които готвачката слагаше в хляба. Девојката ласкаеше Айлин на нейния галски език, което обикновено караше жената да омекне. Покрай многото слуги, дошли от различни земи, Кристен бе научила множество езици. Тя притежаваше активен, винаги жаден за знания ум.

— Остави Айлин на мира, скъпа, преди любимият хляб с ядки на баща ти да се превърне в обикновена стара питка.

Кристен виновно преглътна последната ядка, която дъвчеше, и с усмивка се обърна към майка си:

— Помислих си, че никога няма да слезеш. Какво прошепна на татко, за да го накараш да те отнесе горе по този начин?

Брена се изчерви и като хвана дъщеря си през кръста я поведе към празния хол. Всички мъже бяха долу на пристана, където товареха стоката на кораба.

— Бива ли да говориш такива неща пред слугите?

— Да ги говоря? Всички те видяха как го направихте.

— Няма значение — усмихна се Брена. — Освен това нищо не му прошепнах.

Кристен остана разочарована, защото се надяваше да чуе изповедта на майка си, която обикновено много обичаше да говори на всякакви теми. Като видя разочарованието изписано на лицето ѝ, Брена се засмя.

— Не беше нужно да му шепна нищо, скъпа. Само го погъделичках с нос по врата. Знаеш ли, Гарик има изключително чувствителен врат.

— И това го прави толкова страстен?

— Изключително страстен.

— Тогава ти си го предизвикала. Засрами се, мамо! — пошегува се Кристен.

— Да се засрамя? След като току-що прекарах един изключително приятен час с баща ти посред бял ден? Понякога жената трябва да поеме нещата в свои ръце, особено когато мъжът ѝ е толкова зает.

Кристен издаде звук, който много приличаше на кикот.

— А той разсърди ли ти се, задето го откъсна от толкова забавното товарене на кораба?

— Ти как мислиш?

Кристен се усмихна, понеже знаеше, че баща ѝ не бе имал нищо против.

Майка ѝ не се държеше като останалите майки, пък и не изглеждаше като тях. Освен че се различаваше по гарваново черната си коса, наследена от келтите, и по топлите сиви очи, тя изглеждаше твърде млада, за толкова големи деца. Наближаваше четиридесет, но изглеждаше много по-млада.

Брена Хаардрад бе много красива жена и Кристен имаше щастието да наследи чертите на майка си, въпреки че високия ръст, тъмнорусата коса и очите с цвят на бистра вода, бе взела от баща си. Тя можеше да благодари на бога, че не е висока колкото баща си и братята си. Брена често благодареше за това, въпреки че тук, на север, необичайната височина на Кристен не бе проблем, какъвто би била другаде, тъй като норвежците бяха високи. В земите на Брена това би било недостатък, понеже там девойката би била по-висока от повечето мъже.

— Сигурна съм, че не си ме чакала само за да ми задаваш неудобни въпроси — каза Брена.

Кристен заби поглед в краката си:

— Надявах се, че може би сте поговорили с татко сега, когато той е в такова добро настроение, и си го попитала...

— ... дали можеш да отплаваш с брат си? — завърши Брена, като стисна ръката ѝ. — Защо това пътуване е толкова важно за теб, Кристен?

— Искам да си намеря съпруг! — сега тя каза честно това, което не можеше да признае пред баща си.

— И мислиш, че тук, у дома не можеш да намериш?

Кристен погледна нежните сиви очи.

— Тук няма никой, когото да обичам, мамо. Особено по начина, по който ти обичаш татко.

— И си преценила всички, които познаваш?

— Да.

— Искаш да кажеш, че не можеш да приемеш Шелдън?

Кристен не искаше да обявява пред родителите си решението, което бе взела, но кимна с глава.

— Обичам го, но по начина, по който обичам братята си.

— Значи това, което искаш, е да се омъжиш за чужденец?

— *Ти* също си омъжена за чужденец, мамо.

— Но аз и баща ти се познавахме много време преди да признаем любовта си и да се оженим.

— Не мисля, че ще ми отнеме толкова време, за да разбере, че съм се влюбила.

Брена въздъхна:

— Добре съм те въоръжила със знанията, които самата аз не притежавах, когато срещнах баща ти. Много добре, скъпа, довчера ще поговоря с Гарик, но не се надявай да промени решението си. Аз също не искам да заминаваш с брат си.

— Но мамо...

— Остави ме да довърша. Ако Селиг се върне навреме, баща ти може да бъде убеден да отплаваш.

— А ако лятото бъде към края си, когато той се върне?

— Тогава ще трябва да се изчака до пролетта. Ако трябва да те изгубя заради някой мъж далеч на юг, то нека това стане напролет... ако не държиш да си намериш съпруг сега?

Кристен поклати глава. Не точно това имаше предвид. Тя искаше да замине сега, далече от заплахите на Дирк, но не можеше да каже това на майка си, защото самата Брена би подгонила младежа.

— Но тогава ще бъда с една година по-стара — изтъкна Кристен с надеждата да убеди майка си.

Брена се усмихна на дъщеря си, защото девойката не осъзнаваше колко красива е сега.

— Възрастта ти няма да има значение, скъпа, повярвай ми. Ще се сбият за теб, щом научат, че търсиш съпруг, както стана и тук. Още една година няма да има значение.

Кристен замълча. Те седнаха пред отворената врата, която пропускаше вътре топлия бриз и дневната светлина. Голямата каменна къща, построена от прадядо ѝ, имаше прозорци, за да не пропуска сковаващия зимен студ. Девойката помагаше на майка си в изработката на големия гоблен, тъй като Брена нямаше търпение да го шие сама.

Внезапно Кристен попита:

— Мамо, какво би направила, ако искаше да отплаваш с този кораб?

Брена се засмя, мислейки, че въпросът е разрешен:

— Щях да се промъкна на него и добре да се скрия в товара за ден или два, докато се отдалечим оттук.

Очите на Кристен се разшириха невярващо.

— Наистина ли би го направила?

— Само се шегувам, разбира се. Защо ще искам да отплавам без баща ти?

ГЛАВА 3

Семето бе посято и Кристен не можеше да спре да мисли за това. Майка ѝ бе споменала на шега за промъкване на кораба, но в това имаше зрънце истина, което не можеше да се пренебрегне. Брена бе достатъчно дръзка, за да направи това. Тя бе правила и по-смели неща преди. Нали тя бе обиколила фиорда, за да се върне при Гарик, след като я бяха откраднали от него точно преди сватбата? Кристен също можеше да бъде толкова смела. Тя можеше да запази свободата си и в същото време да избяга от Дирк, ако се впуснеше в това приключение. Всъщност, запали я мисълта за приключението.

Идеята имаше само един недостатък. Бяха ѝ забранили да тръгва и един бог знае как щяха да я накажат, когато се върнеше. Във възбудата си Кристен отхвърли тези мисли и остави тревогите на Тайра. Братовчедка ѝ бе загубила любовта си към приключенията веднага щом излезе от детството. Не и Кристен.

Момичетата бяха в стаята на Кристен на горния етаж — единственото място, което предлагаше усамотение от процалното тържество, което бе в разгара си. Тази нощ екипажът щеше да спи в хола. Тайра бе дошла с баща си, за да се сбогува с брат си Торолф. Той бе тук от няколко дена, за да помага в пригответленията. Кристен се радваше, че братовчед ѝ отплава, понеже бяха близки приятели. Когато бяха малки, тя дори се бе опитала да научи Торолф на някои от езиците, които знаеше, но момчето се оказа лош ученик. Вероятно само той щеше да бъде на нейна страна, когато Селиг и тримата ѝ братовчеди започнеха да я укоряват за глупавата постъпка.

Всъщност Селиг щеше да се ядоса, както и братовчедите ѝ Олаф, Хакон и Отер — най-възрастният от тримата. Но тъй като щяха да бъдат далеч от брега, когато я откриеха, при невъзможността да я върнат обратно те щяха да се примирят, след като излееха гнева си. Тя щеше да получи само укори, понеже никой от тях не би вдигнал ръка срещу нея. Пък и всички знаеха, че момичето няма да се остави да бъде бито, без да се съпротивлява.

— Защо, Кристен? — попита Тайра веднага щом научи за плана.
— Майка ти ще плаче. Баща ти ще... — Тя потръпна. — Не смея да си помисля какво ще направи.

Кристен се усмихна на по-младото момиче.

— Няма да стори нищо, докато не се върна. Освен това майка ми никога не плаче. Тя ще престане да се тревожи за мен, когато ѝ кажеш къде съм. Мама ще се досети какво съм направила, но ще се тревожи още по-малко, когато разбере със сигурност. Затова ти се доверих.

— Щеше ми се да се довериш на някой друг. Баща ти ще бъде бесен.

— Но яростта му няма да е насочена към теб, Тайра. И трябва да ми обещаеш, че ще им кажеш утре, след като отплавам със Селиг, преди да са започнали да се тревожат.

— Ще го направя, Кристен, но все още не разбирам защо трябва да им се противопоставяш. Никога досега не си искала да тръгнеш с брат си.

— Разбира се, че исках, просто не съм ги питала. А и това е последната възможност да отплавам със Селиг. Догодина баща ми ще ме отведе на юг, за да си намеря съпруг, ако аз сама не си намеря в Хедеби.

— Ти говориш сериозно за търсенето на съпруг от другаде? — попита Тайра учудено.

— Ти си помисли, че се шегувам?

— Разбира се. Това означава да живееш далече оттук, далече от родителите си.

— Независимо за кого ще се омъжа, аз ще трябва да напусна тази къща.

— Но ако се омъжиш за Шелдън, ще си близо до дома.

— Но няма да съм силно влюбена, Тайра. Предпочитам да съм влюбена, дори ако трябва да живея в Далечния изток. Но ти забравяш, че баща ми притежава два големи кораба и един по-малък. Мислиш ли, че няма да идват да ме виждат, независимо къде живея?

— Разбира се, че ще идват. Наистина забравих това.

— Добре. Тогава престани да се опитваш да промениш решението ми, защото това не е по силите ти. Ще прекарам чудесно, Тайра, а ти не се тревожи за това, което ще последва. Не знаеш колко вълнуващи са пазарните градове, защото никога не си ходила там. Бях

малка, когато ме заведоха там за първи път, и тогава се интересувах само от стоките, които се продаваха, а не от мъжете. А там ходят мъже от цял свят. Ще намеря онзи, когото ще обичам, ще го доведе у дома и това ще успокои гнева на баща ми.

— Щом така казваш — кимна скептично Тайра.

— Да. А сега ела долу, защото иначе хубавите парчета от месото ще свършат.

Те влязоха в шумния салон. Приятелките бяха интересна гледка — Тайра бе малка и деликатна, едва достигаща рамото на Кристен, а самата Кристен изглеждаше изключително красива в синята си копринена рокля, която прилепваше плътно по стройната ѝ фигура. Голите ѝ ръце бяха украсени с тежки златни гривни.

Шелдън тупна Кристен отзад, когато тя мина край него. В отговор момичето се обърна и му се изплези. Искаше ѝ се и той да отплава, но младежът, заедно с братята си, щеше да помага на баща си Перин да вдигне още няколко стаи на къщата това лято, както и да засее зърното.

Братовчед ѝ, Отер, също я закачи. Той обхвана кръста ѝ и я повдигна, после я целуна.

— Това беше за късмет, детко — каза той развеселен от виното.

Кристен се засмя. Макар тя вече не беше дете, той продължаваше да я нарича така само защото бе с десет години по-възрастен от нея. Баща му бе един от чичовците на баща ѝ. Той и братята му сега живееха при чичо ѝ Хю. Първият ѝ братовчед, Атол, нямаше да отплава, защото бе единственото дете на Хю и чичо ѝ държеше синът му да остане близо до дома.

— Трябва ти късмет само за да търгуваш на изток? — запита тя Отер.

— Викингът винаги има нужда от късмет, когато плава. Посоката няма значение — намигна ѝ той.

Кристен поклати глава. Нощта едва започваше, а той вече се бе напил. На сутринта в морето щеше да се чувства доста зле.

— Пусни я, Отер, преди да е умряла от глад — извика някой.

Той я пусна, но преди това също я тупна отзад. Кристен му направи гримаса и се запъти към дългата маса, на която бе седнало семейството ѝ. Тя я заобиколи, но стигна само до стола на баща си, който я придърпа в скута си.

— Сърдиш ли ми се, Крис?

Гарик я погледна загрижено. Майка ѝ вече бе говорила с него и той още веднъж бе казал „не“. Очите ѝ срещнаха неговите, тя се усмихна и обви ръце около врата му.

— Колко пъти съм ти се сърдила?

— Много пъти и винаги когато не става това, което искаш.

Кристен се засмя:

— Те не се броят.

— Нали разбираш, защо не можеш да отплаваш със Селиг? — попита нежно той.

— Да, знам, защо не искаш да ме пуснеш — въздъхна тя. — Понякога ми се иска да съм ти син.

При тези думи Гарик отпусна глава назад и гръмко се засмя. Тя се намръщи.

— Не виждам какво смешно има в това.

— Приличаш на майка си повече, отколкото си мислиш, Крис — каза той. — През половината си живот тя се опитваше да бъде син. А аз съм благодарен, че имам дъщеря, и то красива като теб.

— Тогава ще ми простиш ли, ако... ако съм направила нещо, което не би одобрил?

Той ѝ се усмихна.

— А, това е само предположение, нали? Мисля, че мога да ти простя всичко.

Тя се отпусна и го целуна.

— Обичам те — каза нежно Кристен и баща ѝ я притисна до себе си. Това изкара въздуха ѝ и тя извика.

Той я смъкна от скута си и нареди:

— Вземи си нещо за ядене, преди всичко да е свършило! — Гласът прозвуча грубо, но изражението му бе пълно с обич.

Кристен зае мястото си на пейката между майка си и Селиг, който напълни халбата ѝ с медовина.

— Нали няма да се мръщиш, Крис? Не искам да си спомням това мръщение през цялото пътуване.

Кристен се усмихна, когато той напълни чинията ѝ, защото това рядко се случваше.

— Съжаляваш ме, нали, Селиг?

Селиг изръмжа:

— Ти като че ли позволяваш на някого да те съжалява.

— Не, затова и ти недей. Ще ме гледаш намръщена само тази вечер, за да не идвам утре да гледам как заминаваш без мен.

— Засрами се, Кристен — каза ѝ Брена. — Ако искаше да накараш брат си да се почувства виновен, задето те оставя тук, успя.

— Глупости — усмихна се Кристен на Селиг и каза на майка си: — Дори няма да ми липсва.

Селиг я погледна обидено и се обърна, за да каже нещо на Атол, който бе седнал от другата му страна. Кристен въздъхна, защото брат ѝ още не знаеше колко истина има в думите ѝ, въпреки че щеше да се досети, когато откриеше, че тя е отплавала с него.

Брена възприе въздишката ѝ погрешно.

— Наистина ли си нещастна заради решението на баща си?

— Това щеше да е чудесно приключение, преди да се омъжа, мамо — отговори искрено Кристен. — Ти си преживяла няколко приключения, преди да се омъжиш, нали?

— Да, и при това доста опасни.

— Само че едно търговско пътуване не е опасно. А и татко каза, че много приличам на теб.

— Да, чух го — усмихна се Брена. — И беше прав, знаеш ли. Опитвах се упорито да бъда сина, който моя баща никога не бе имал. Но твоят има трима чудесни сина и се радва на единствената си дъщеря. Не искам да бъдеш различна от това, което си, скъпа.

— Аз исках само това приключение — призна Кристен.

— Тогава престани да го искаш и то само ще дойде при теб.

— Както е станало с теб?

— Не съжалявам за приключението, което ме доведе тук, но тогава не мислех така. И ти сигурно ще заминеш на юг, макар баща ти още да не знае това — шепнешком ѝ довери Брена. — Ще му кажа, че не искаш Шелдън, когато къщата утихне, защото това ще го разочарова. Той и Перин така се надяваха на това.

— Съжалявам, мамо.

— Не съжалявай, скъпа. Ние искаме ти да си щастлива и ако не можеш да постигнеш това с Шелдън, то нека бъде така. Ще ти намерим мъж, когото да обичаш.

„Ако първо аз не го намеря“, помисли си Кристен, докато целуваше майка си за лека нощ, както малко преди това бе целунала и

баща си. Тя се надяваше и двамата да я разберат, и да ѝ простят.
— Обичам те, мамо!

ГЛАВА 4

Бурята, макар и все още не много силна, издаде Кристен. Започна да ѝ се повдига веднага щом корабът започна борбата с вълните. Добър моряк излезе, няма що. Тя бе забравила, че това се случи и последния път, когато тръгна по море. Най-малкото вълнение обръщаше стомаха ѝ.

Някой бе чул звуците, които издаваше, и отвори капака на товарното отделение. Щом я погледна, морякът затръшна обратно капака. Тя дори не видя кой беше, люлеенето на кораба се усилваше.

Досега имаше късмет. Успя да се промъкне в стаите на братята си зад конюшнията и да вземе един кат от дрехите на Торал за пътуването, въпреки че бе приготвила няколко от собствените си рокли, за да ги облече, когато пристигнеха в пазарните градове. Влизането в товарното отделение бе най-лесната част, тъй като само един мъж бе останал на кораба и той спеше, седнал на палубата. Кристен, бърза и пъргава, въпреки ръста си, се възползва от тази възможност. Макар и тъмно, товарното отделение бе удобно. То бе пълно с високи вързопи от кожи, зад които тя можеше да се скрие и да си направи меко легло.

Това свърши работа за два дена. Тя се надяваше да прекара там поне още един ден, преди да се покаже, защото тогава щеше да свърши храната, която бе взела със себе си. За съжаление не стана така. Бурята я издаде и въпреки че все още никой не се появяваше, тя знаеше, че това скоро ще стане.

На Кристен ѝ се стори, че измина още един ден, докато капакът се отвори отново и дневната светлина я обля. Тя се приготви за предстоящата битка, доколкото ѝ позволяваше отслабналото тяло. Все още се чувстваше зле, въпреки че бурята бе отминала.

Селиг бе този, който скочи долу. Кристен лежеше почти в краката му. Очите я боляха от светлината и тя не можеше да погледне нагоре към него. Разбра кой е само по гласа, изпълнен с гняв.

— Знаеш ли какво си направила, Кристен?

— Да — отвърна тя с отпаднал глас.

— Не, не знаеш!

Тя присви очи, за да види изражението на лицето му, но не успя.

— Селиг, моля те, все още не мога да гледам срещу светлината.

Той клекна до нея и хвана дебелия кожух, облечен върху тясната кожена туника, която успяваше да скрие гърдите ѝ. Тъмните му очи преминаха по стегнатите гамаши и високите ботуши от мека кожа, поръбени с вълна. Кръстът ѝ бе стегнат с широк колан, чиято тока бе украсена с малки изумруди.

— Откъде взе тези дрехи? — попита той.

— Не са твои — увери го тя. — Заех ги от Торал, защото сме почти еднакви на ръст и...

— Млъкни, Кристен! — сопна ѝ се той. — Знаеш ли как изглеждаш?

— Като един от екипажа ти? — пошегува се тя, за да смекчи гнева му.

Не успя. Сивите му очи бяха потъмнели като бурята, която току-що отмина. Той като че ли едва се сдържаше да не я удари.

— *Защо*, Кристен? Никога досега не си правила нещо толкова глупаво!

— Има няколко причини. — Сега, когато брат ѝ бе клекнал до нея, тя можеше да вижда лицето му, но избягваше да го гледа в очите. — Една от тях е приключението.

— Струва ли си гнева на татко?

— Това бе само една от причините. Освен това аз искам да се омъжа, Селиг, но у дома няма мъж, който да ми харесва. Надявах се да срещна много нови мъже в големите пазарни градове.

— Татко щеше да те заведе — заяви студено той.

— Знам. Мама вече ми каза, че той може да стори това, когато се върнеш или през пролетта, ако ти закъснееш.

— Но ти реши да не чакаш. Просто така! — Той щракна с пръсти. — Ти не зачете...

— Чакай, Селиг. Има още една причина. Един мъж — няма да споменавам името му, така че не ме питай — ме заплаши, че насила ще ме вземе за жена, като ме изнасили.

— Дирк! — избухна брат ѝ.

— Казах без имена, Селиг. Не можех да кажа на никого за този мъж, защото нямаше да мога да ходя никъде или да правя каквото и да е сама. Татко щеше да се разправи с него, но нямаше да го убие, преди да е извършил злината. А само разговор или дори побой не биха разколебали точно този човек. Щях да изгубя свободата си. Затова реших, че ще е най-добре да замина за известно време и да се опитам да си намеря съпруг.

— Один да ми е на помощ! — прокле той. — Не трябваше да очаквам по-добро оправдание от жена.

— Не е честно, Селиг! Казах ти, че всички тези причини, взети заедно, ме накараха да постъпя така — защити се тя.

— Струва ми се, че възбудата от приключението те е довела тук, защото има начини да се справим с човека, когото описваш, и ти знаеш това!

— Татко нямаше да го убие само защото ме е заплашвал.

— Но аз щях.

Тя го погледна с присвити очи.

— Щеше да го убиеш само защото ме желае? Би ли убил всички, които ме искат?

— Всеки, който има намерение да те вземе, без да се съобрази с твоето желание.

Тя му се усмихна, защото знаеше, че сега в него говори братът.

— Тогавя няма проблеми. Ти ще бъдеш сигурната защита, от която ще се нуждая в пазарните градове.

— Да, ако отиваше там, но ти не отиваш. Връщаш се вкъщи.

— О, не, Селиг! Мъжете никога няма да ми простят, че съм им загубила толкова време.

— Те всички до един ще са съгласни да те върнем у дома.

— Защо? Какво лошо има, ако дойда с вас? Вие отивате само да търгувате. — При гневния му поглед очите на Кристен се присвиха и блеснаха от възбуда. — Отивате на викингски поход!

В този момент братовчед им Хакон се появи на отвора:

— Ти си й казал, Селиг? О, Тор! Това бе най-глупавото, което можеше да направиш — изрѣмжа русият гигант.

— Идиот! — изправи се Селиг и погледна младежа. — Ти току-що й каза! Преди това тя само подозираше.

Хакон скочи долу и застана пред Селиг.

— Сега какво смяташ да правиш? Да я върнеш вкъщи, за да каже на баща ти?

Селиг вдигна очи към небето.

— Кълна се, Хакон, ти си истински извор на информация. Какво ли не биха дали враговете ни, за да те хванат.

— Какво толкова казах?

Селиг не си даде труд да му отговаря, а погледна към Кристен, която вече се усмихваше широко.

— Няма да кажеш на татко, нали? — попита той с най-умоляващият глас, който тя бе чувала от него.

— Ти как мислиш?

Той изръмжа към нея, но изля гнева си върху Хакон, като вдигна юмрук и просна младежа върху вързопите. Веднага след удара се хвърли върху братовчед си, който отвърна съвсем по викингски.

Кристен наблюдава боя няколко минути, преди да се намеси с достатъчно висок глас, за да бъде чута сред виковете.

— Ако се надявате да ме накарате да се чувствам виновна, като гледам насинените ви физиономии утре заран, не сте познали, защото не мисля да обръщам внимание на тази спортна среща.

Селиг се претърколи, седна и изръмжа към нея:

— Трябва да те хвърля в морето, Кристен. Тогава само ще трябва да кажа на родителите ни, че си се удавила, вместо да признавам, че съм те завел на поход. Мисля, че ще предпочетат да чуят, че си се удавила.

Тя се наведе напред и като се подпря на ръцете си, го целуна по бузата, която вече бе започнала да потъмнява. После се отпусна назад, седна и му се усмихна.

— Бъди по-милостив, братко, и ми кажи къде отиваме.

— Това е нещо, което не те интересува, така че не ме питай. Ти ще стоиш на кораба и няма да се показваш.

— Селиг! — извика тя, но той не ѝ обърна внимание и излезе от трюма. Кристен се обърна към Хакон, който тъкмо се надигаше: — *Ти* ще ми кажеш ли?

— И да го ядосам до края на пътуването? Бъди милостива, Кристен.

— Не е честно! — извика тя, докато той излизаше.

ГЛАВА 5

Те плаваха на юг, много по на юг, отколкото Кристен бе мечтала да отиде. Тя знаеше, че пътуват на юг, защото всяка нощ небето оставаше тъмно все по-дълго, докато накрая тъмнината се изравни с деня. Вече няколко дена плаваха край една красива страна, чиито брегове бяха обогрени със зеленината на лятото, но никой не искаше да ѝ каже коя бе тази земя.

Тя знаеше нещо за южните страни, нямаше как да не знае при всичките тези слуги от различни земи, които идваха и си отиваха от дома ѝ. Земята, покрай която плаваха сега, можеше да бъде големият остров на ирландските келти или дори още по-големият на шотландците, пиктите, англите, саксонците и уелските келти — народа на майка ѝ. Или може би земята на франките, въпреки че тя трябваше да бъде отляво, а не отдясно, като тази.

Ако това бе един от големите острови, то тогава тя основателно е смятала, че са тръгнали срещу даните, защото тези скандинавци бяха започнали да покоряват и двата острова, и почти бяха успели.

Селиг не ѝ казваше нищо. Въпреки че не ѝ бе простил, той ѝ разреши да излезе от товарното отделение. Дори Торолф, братът на Тайра, не пожела да ѝ каже нищо. Кристен реши, че те постъпват така, защото мислят, че ако тя не знае къде са и какво правят на брега, няма да може да разкаже на баща си, когато се завърнат у дома.

Като че ли щеше да посмее да разказва на баща си, каквото и да било! Той бе заможен търговец и не позволяваше на корабите си да воюват. Мъжете от клана Хаардрад не бяха ходили на поход от времето на дядо ѝ. Разбира се, младежите мечтаеха за богатствата, които можеха да спечелят в успешен поход, а хората със Селиг бяха такива и корабът бе подходящ за такова начинание.

Той бе построен от дъб, с висока мачта от як бор, на която се издигаше голямото квадратно платно на бели и червени ивици. Дългият кораб бързо пореше водата, подпомаган от шестнадесет чифта

дълги, тесни весла от смърч, а драконовата глава в червено и златно сочеше пътя.

Кристен не съжаляваше, че бе дошла, защото възбудата на мъжете се предаде и на нея. И въпреки че нямаше да ѝ разрешат да слезе на брега, по дяволите, тя все пак щеше да има какво да разправя на децата и внуците си през студените зимни нощи! А кулминацията приближаваше. Тя разбра това по промяната у мъжете и по начина, по който Селиг и Отер все по-често гледаха брега.

Една сутрин завиха в устието на широка река и всички мъже поеха веслата. Възбудата на Кристен растеше с всяка изминала минута, защото за нея това бе девствена земя, въпреки че от време на време виждаше малки селища по бреговете.

Изследователят у нея бе заплепен от всичко видяно, а авантюристът стаи дъх, когато най-сетне хвърлиха котва и Селиг се приближи, защото тя все още се надяваше, че ще ѝ позволят да тръгне с тях. Кристен дори се бе подготвила за тази възможност, като бе скрила дългата си плитка под туниката, за да не се вижда, и носеше сребърния шлем, който Отер се бе смилил да ѝ даде сутринта.

Кристен нямаше щит и въпреки че не вярваше да ѝ потрябва, тя бе взела леката сабя, която майка ѝ подари преди години, когато я учеше да се защитава. Така или иначе, тя не мислеше да показва сабята на Селиг, освен ако той не ѝ позволеше да тръгне с него, защото фактът, че притежава такова добро оръжие, би предизвикал много въпроси у него.

Намръщеният поглед, с който оглеждаше мъжките ѝ дрехи, с нищо не подсказваше, че е променил мнението си. Селиг бе много хубав мъж, но като се намръщеше, изглеждаше доста страшен. Но не и за нея. Тя го познаваше толкова добре.

— Знам, че ти е било трудно да решиш, Селиг, но...

— Нито дума повече, Кристен! — ядовито я отрязва той. — Виждам, че отново си решила да правиш каквото ти хрумне, а не каквото съм наредил, но този път — не. Ще се върнеш в товарния трюм и ще останеш там, докато се върна.

— Но...

— Направи каквото ти казах, Кристен!

— Много добре — въздъхна тя и му се усмихна, защото не можеше да го изпрати с остри думи. — Нека боговете бъдат с теб,

където и да отиваш.

Той почти се засмя.

— И това го казваш ти — християнката?

— Е, аз съм сигурна, че моят бог ще бди над теб, без да го моля, но знам, че ще се радваш, ако имаш помощта и на боговете на татко.

— Тогава прекарай това време в молитви за мен, Крис.

Очите му омекнаха, но той се овладя и кимна към товарния трюм. Кристен сви съкрушено рамене и тръгна натам.

Така или иначе, тя не остана там за дълго. Щом последният воин се прехвърли през борда и пое към брега, девойката изскочи от трюма, с което си спечели усмивка от Бьорн, който бе оставен да пази кораба, и изръмжаване от другия пазач. Въпреки че я видяха, те не я накараха да се върне обратно и тя успя да види как екипажът се запъти към гъстата гора, която скриваше земите отвъд.

Тя закричи по палубата, раздразнена от мисълта, че ще остане тук, където нищо нямаше да се случи. Сега бе едва пладне и слънцето напичаше много по-силно, отколкото в най-горещите дни в Норвегия. Колко ли щяха да се забавят? По дяволите, сигурно няколко дена, според това, което бе чувала.

— Тор!

Кристен се обърна бързо, за да види как последният от екипажа навлезе в гъстата гора и чу онова, което бе чул и пазачът до нея — звън на мечове и виковете на мъже в битка.

— Трябва да са доста силни, щом нападат, вместо да подвият опашка и да бягат. Слизай долу, Кристен!

Бьорн извика това, докато скачаше през борда на кораба. Кристен се подчини, но само за да вземе сабята си. След като изскочи отново от трюма, видя двамата мъже, които бяха оставени на кораба, да тичат към гората, за да помогнат на приятелите си. Тя не се поколеба да ги последва, защото, както каза Бьорн, само могъща сила би посмяла да нападне толкова много въоръжени викинги и те може би имаха нужда и от нейната помощ, колкото и незначителна да е тя.

Девойката се изравни с двамата мъже точно когато влязоха в гората и се впуснаха в кръвопролитие. Тя спря. Около нея имаше само паднали тела. Боже, Кристен не очакваше това. Тя видя братовчед си Олаф да лежи на земята, извит под странен ъгъл. Имаше много кръв. Селиг! Къде беше Селиг?

Тя си наложи да вдигне поглед от покритата с трупове земя и да погледне напред, където битката продължаваше. Вече успя да види нападателите и не повярва, че тези дребни мъже са могли да нанесат такива поражения, тъй като, доколкото виждаше, те не бяха толкова много и освен това, както сега забеляза, не всички бяха толкова дребни. Имаше един, който дори бе с десетина сантиметра по-висок от нея, и точно той се биеше с брат ѝ.

Девојката се затича, за да помогне, но бе спряна от дребен мъж, който със свиреп вик застана на пътя ѝ. Вместо с меч, бе нападната с дълго копие, което тя бързо срязва надве и когато вдигна сабята към мъжа, той избяга.

Изгубила ориентация, Кристен се завъртя бързо, за да се огледа наоколо. В момента, в който видя брат си, тя изпищя, защото той падаше, а високият му противник издърпваше окървавения си меч. Девојката побесня и се затича натам, приковала очи върху мъжа.

Кристен отблъсна, без да гледа един мъж, който се появи отдясно, за да я предизвика, и като го остави зад себе си, продължи и замахна към убиеца на брат си. Очите им се срещнаха точно преди сабята ѝ да го прониза. Тя забеляза, че сините му очи се разшириха от учудване, когато тя изтегляше сабята си, и това бе последното нещо, което видя.

ГЛАВА 6

Една-единствена свещ едва осветяваше малката стая. До едната стена имаше тясно легло, а под него стоеше голяма ракла. Отсрещната стена бе покрита с голям гоблен, на който бяха изобразени летни цветя и деца, които играеха. На другата висеше отлично излъскано огледало с тясна полица под него, върху която бяха наредени различни неща — от украсените с бижута игли за коса и костени гребени до малки цветни бутилки с аромати на цветя. Пред огледалото имаше дебела пейка.

В ъгъла стоеше висок стълб с дърворезба, от върха, на който се спускаха шарени панделки. Над единствения прозорец висяха ленти от яркожълта коприна, истинско разхищение на скъпия плат. Освен това в стаята имаше два стола с високи облегалки, поставени до малка кръгла масичка, върху която стоеше изрисувана керамична ваза с червени рози.

В момента двата стола бяха заети от дрехите на двамата в леглото. Стаята принадлежеше на жената — Корлис Редуудска — дребна красавица на двадесет и една години, която много се гордееше с гъстите си коси с цвят на червено злато и шоколадените очи.

Корлис бе годеница на мъжа, който лежеше до нея — Ройс Уиндхърстски, един от благородниците на крал Алфред. Преди четири години му я бяха предложили за съпруга, но той отказа. Тази зима тя настоя и успя да убеди баща си, както може да направи само една-единствена и любима дъщеря, да я предложи отново и този път бе приета. Но жената знаеше, че този път ѝ провървя само защото успя да вкара Лорд Ройс в стаята си, където увисна на врата му и той, пиян от празника на баща ѝ, я взе.

Това, че тази нощ се отдаде на Ройс, не бе голяма жертва за Корлис, тъй като бе имала и други мъже преди него, но се надяваше лордът да не е разбрал това. Всъщност мъжът бе само един и след този първи опит тя реши, че този аспект от отношенията между мъжа и жената никак не ѝ допада. Въпреки това Корлис знаеше, че когато се

омъжи за Ройс, щеше да ѝ се наложи често да стиска зъби и да търпи това.

Показателен за решимостта ѝ бе фактът, че въпреки отвращението си към интимността, тя се предлагаше на лорда при всяко негово посещение. Корлис се опасяваше, че ако се оттегли от него сега, преди сватбата, той може да развали годежа. Всъщност Ройс не желаше наистина съпруга. Той бе само на двадесет и седем години и не бързаше да се обвързва. Поне това бе оправданието му пред бащите, които му предлагаха своите момичета. Имаше още една причина, която младият лорд избягваше да споменава. Той се бе сгодявал и по-рано, преди пет години, за момичето, което обичаше. Бе я загубил само три дена преди сватбата и оттогава не се бе влюбвал отново.

Корлис смяташе, че Ройс никога няма да обича друга. Той със сигурност не я обичаше, нито пък твърдеше такова нещо. Тя дори не разчиташе на баща си, за да го примаме, защото те с Ройс бяха приятели и сватбата не бе необходимо условие в отношенията им. Сега, както и първия път, тя бе сигурна, че ще успее да го сломи само, ако предложи тялото си.

Ако Ройс не бе толкова привлекателен като съпруг, Корлис въобще не би се омъжила. Само, че всяка девойка в околността желаше Ройс Уиндхърстски за себе си, в това число и трите сестри на Корлис. Това бе разбираемо, защото освен че бе богат и любимец на краля, той бе изключително привлекателен, макар и невероятно висок. Всъщност бе с две глави по-висок от Корлис. Комбинацията от тъмнокестенява коса и ясни, зелени очи бе наистина впечатляваща. Като стана негова годеница, Корлис предизвика завистта на всички тези жени, но това дори я радваше, тъй като тя обичаше да ѝ завиждат. Обичаше и да я ревнуват, а сега трите ѝ сестри умираха от ревност. Дори това си струваше усилията, които положи в леглото.

Първия път всичко свърши бързо. Но сега сякаш времето бе спряло. Той я обсипа с целувки и ласки. Тя не възразяваше толкова срещу целувките, но галенето... Той я галеше навсякъде и тя трябваше да лежи и да понася тази обида. Корлис се чудеше дали Ройс нарочно не удължава всичко, защото е разбрал, че това ѝ е неприятно. Но как да разбере? Тя никога не възразяваше и не се съпротивляваше. Само

лежеше напълно неподвижна и му позволяваше да прави каквото иска. Какво повече можеше да направи, за да му покаже, че ѝ е приятно?

Той погледна разсеяно към нея. После въздъхна и тя разбра, че ще започне отново. На вратата се почука, точно когато той се наместваше между краката ѝ.

— Милорд! Милорд, трябва веднага да дойдете! Вашият човек е долу и каза, че трябва да ви види незабавно!

Ройс стана от леглото и посегна към дрехите си. По изражението му трудно можеше да се разбере, че всъщност бе доволен от намесата. Правенето на любов с Корлис се бе превърнало в отегчително задължение, което вече не му доставяше удоволствие. Освен това не той я търсеше. Всеки път тя го отвеждаше в стаята си, като се надяваше да го убеди, че наистина желае това. Но щом легнеха, Корлис ставаше безчувствена като труп, въпреки че той бе опитал всичко, за да направи срещите им приятни.

Това не би имало значение за повечето мъже, но Ройс искаше да получи удоволствие от това, което сам даваше. Всъщност той прекарваше много по-добре с някоя проста слугиня, отколкото с тази жена, колкото и красива да бе.

След като стегна колана над кожената си дреха. Ройс погледна към Корлис. Тя се бе покрила срамежливо още щом той стана от леглото. Лишаваше го дори от гледката на прелестното си голо тяло. За момент това засили гнева му, но той бързо се овладя. В края на краищата, тя бе благородна дама и с нея трябваше да се отнася внимателно, ако не искаше да предизвика сълзливи сцени.

— Милорд, как можете да ме изоставите сега? — попита равнодушно Корлис.

„Много лесно, малката“, помисли той, а на нея каза:

— Чу, че жената ме извика. Необходим съм долу.

— Но, Ройс, изглежда... като че ли не ви интересува... като че ли не ме искате.

От очите ѝ обилно потекоха сълзи и Ройс въздъхна с отвращение. Защо всички трябваше да правят това? При най-дребния повод започваха да плачат и да искат уверения. Майка му беше същата, както и леля му, и дори братовчедка му Даръл, която сега живееше при него — за нищо избухваха в сълзи и караха човек да иска да бъде другаде.

Проклет да е, ако трябва да търпи това и от жена си. По-добре да изкорени този неприятен навик още сега.

— Престани, Корлис. Не мога да понасям сълзи.

— Ти... ти не искаш! — изхълца тя.

— Не съм казал такова нещо.

— Тогава остани. Моля те, Ройс!

В този момент той почти я мразеше:

— Искаш да пренебрегна задълженията си, за да ти доставя удоволствие? Това никога няма да стане. Нито пък ще те утешавам, така че не очаквай такова нещо.

Той излезе от стаята, преди тя да успее да го задържи, но силният ѝ плач го последва надолу по стълбите към салона. Тази сцена развали настроението му и фактът, че долу го чакаше слугата Селдън, не помогна. Ако проблемът бе сериозен, нямаше да изпратят слуга.

— Какво има? — сопна се Ройс към дребния мъж.

— Викингите, милорд. Дойдоха тази сутрин.

— Какво! — Ройс сграбчи Селдън за туниката и го разтърси. — Не ме лъжи, човече. Даните са на север, за да се разправят с въстанията срещу тяхното господство в Нортумбрия и се готвят да нападнат Мерсия.

— Не бяха даните! — успя да каже Селдън.

Ройс бавно пусна слугата и го изгледа студено. Той можеше да се справи с даните, които вече упражняваха контрол над две кралства на острова. Вече бяха опитали да завладеят и Уесекс, кралството на Алфред, крал на западните саксонци през 871. Годината на битките, както я нарекоха по-късно. Младият Алфред наследи трона след смъртта на брат си Етълред през пролетта на същата година, когато бе само на двадесет и две години. През есента, след девет битки с две велики викингски армии за контрол над Уесекс, той сключи мирен договор.

Всички знаеха, че мирът няма да продължи дълго, но по този начин Алфред осигури на хората си време да се прегрупират и да подготвят по-добре отбраната. Войниците му, заедно с лордовете и тановете от всички графства, обучаваха свободните поданици и усъвършенстваха собствените си бойни умения. Освен това през последните две години те усилваха укрепленията си. Ройс отиде още по-далече. Той обучи дори някои от по-силните си слуги на военно

изкуство. Освен това се готвеше за поход срещу датските викинги, които се канеха да завладеят неговата земя. Не очакваха само викингите откъм морето, които можеха да превземат Уиндхърст с изненада и да го опустошат, както почти стана преди пет години.

Споменът за последния викингски поход бе истинско мъчение за Ройс. Това му напомни за омразата, натрупана през тези пет години — омраза, която погуби толкова дани през 871, защото даните бяха тези, които нападнаха Уиндхърст през 868, преди да разграбят манастира Джуро. При това нападение Ройс загуби баща си, по-големия си брат и своята любима, Рона, която бе изнасилена многократно пред очите му, преди да прережат гърлото ѝ. Той гледаше, прикован за стената с две копия, и трябваше да изтърпи болката, предизвикана от виковете и молбите ѝ за помощ, докато кръвта му изтичаше. Трябваше да умре и това щеше да стане, ако викингите се бяха забавили още малко.

— Милорд, чухте ли ме? Тези викинги са норвежци.

Ройс се подразни. Какво значение имаше какви са? Ако не бяха част от двете големи викингски армии, тогава сигурно бяха пирати от морето, които избиваха наред.

— Остана ли нещо от Уиндхърст?

— Ама ние ги бихме! — изненадано каза Селдън. — Половината са мъртви, другите са пленени и оковани във вериги.

Ройс вдигна мъжа и отново го разтърси.

— Не можа ли първо това да ми кажеш, глупако!

— Мислех, че съм ви казал, милорд. Ние спечелихме.

— Как?

— Лорд Елдън изпрати заповед до всички мъже да се явят на полево учение в източното поле. Само че братовчед ми Арне бил южно от реката и не получил съобщението. Той пръв е видял викингския кораб.

— Само един?

— Да, милорд. Арне се затичал право към Уиндхърст, но на източното поле срещнал хората на лорд Елдън. Понеже били въоръжени и готови и освен това съвсем близо до реката лорд Елдън решил да нападнат. Имало достатъчно време, за да устроят засада. Хората се качили по дърветата в гората преди реката и се нахвърлили върху викингите точно когато онези минавали под тях. Толкова много

били избити при изненадващото нападение, че нашите хора успели да победят останалите.

Ройс зададе страшния въпрос:

— Колко от нашите хора загинаха?

— Само двама.

— Ранени?

— Малко повече... Всъщност, осемнадесет.

— Осемнадесет!

— Викингите са се били като дяволи, милорд, като огромни дяволи — оправда се Селдън.

Лицето на Ройс помръкна.

— Да тръгваме към къщи и там ще видя оцелелите от тези кървави пирати.

— Тъъ, милорд, лорд Елдън...

— Мъртъв? — простена Ройс.

— Не — побърза да каже Селдън, като познаваше нрава на господаря си, — но за съжаление е ранен.

— Къде?

— В корема.

— Боже господи! — изстена Ройс и се втурна навън.

ГЛАВА 7

Кристен се събуди с усещането, че Тор размахва мощния си чук в главата ѝ. Бог да ѝ е на помощ, досега сънува приятни неща, но това главоболие бе най-лошото през живота ѝ. След това усети останалите неудобства и си спомни какво се бе случило.

Тя бързо се изправи и веднага се строполи зашеметена на земята. Две ръце я сграбчиха и звукът на вериги я накара сепнато да отвори очи. Видя Торолф, който също я гледаше. После се обърна да види кой я държеше. Беше Ивар, приятел на Селиг.

Тя седна и се огледа. Всички бяха разположени около висок стълб върху твърдата земя. Бяха седемнадесет. Много от тях лежаха в безсъзнание заради кървящите си рани и всички бяха навързани на една верига за глезените, така че оформяха кръг около стълба. Тя не виждаше Селиг.

Очите ѝ отново срещнаха погледа на Торолф. Тя попита:

— Селиг?

Той поклати глава и писък раздра гърлото ѝ. Ивар веднага запуши устата ѝ, а Торолф доближи лицето си до нейното.

— Те все още не са забелязали, че си жена! — прошепна той. — Искаш ли да те извлекат навън и да те изнасилват, докато ние седим тук безпомощни? Бъди разумна, Кристен. Не се издавай с писъци.

Тя премигна, за да покаже, че е разбрала и Торолф кимна на Ивар да я пусне. Девојката пое дъх, после се сви надве и захлипа. Искаше да крещи, за да се облекчи болката. Тя продължи да хлипа, докато един юмрук не я изпрати обратно в ръцете на Ивар.

Когато Кристен се събуди, слънцето бе започнало да залязва. Тя понечи да заплаче, но се овладя и като седна, погледна обвинително Торолф.

— Ти ме удари!

— Да.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря.

— Да.

— Копеле!

Ако му бе до смях, той щеше да се засмее на нежния начин, по който тя каза това. Но не го направи. Преди бяха оставени без охрана, защото враговете се занимаваха със собствените си рани, но сега до тях стояха двама пазачи.

— По-късно ще има време да тъгуваш, Кристен — нежно каза Торолф.

— Знам.

Тя изпъна глезените си, оковани в тежки железни скоби. Сребърният шлем, който бе заела от Отер, както и украсената кама и колана, бяха изчезнали. Дори топлите кожени ботуши бяха свалени от краката ѝ.

— Взели са всичко ценно? — попита тя.

— Да. Щяха да вземат и дрехата ти, ако не бе толкова стара и одърпана.

— И изцапана с кръв — добави тя, като погледна черните петна по гърдите си. Кръвта на мъжа я бе заляла, докато издърпваше сабята си от корема му. Кристен опипа главата си, за да види дали има подутина от падането в несвяст и разбра:

— Косата ми!

Плитката ѝ все още бе скрита под туниката, но при внимателен оглед всичко щеше да стане ясно. Тя яростно започна да я извива.

— Не, Кристен. — Торолф смъкна ръцете ѝ, когато разбра какво прави. — Ще ти е необходима цяла вечност, за да я скъсаш така.

— Да не би да ми предложиш нож?

Той изръмжа на глупавия въпрос и започна да я оглежда. Без широкия колан туниката се спускаше права малко под хълбоците, като по този начин скриваше красивата извивка на кръста ѝ. Тъмнокафявите ѝ панталони се бяха набръчкали заради отпуснатите презрамки и също скриваха линиите на краката. Голите длани и стъпала съвсем не бяха малки, макар и не мъжки. Малко кал щеше да свърши работа. Щеше да е нужна и за ръцете ѝ, които бяха твърде тънки дори за младеж.

Торолф остана доволен.

— Ако не бе прочутата ти коса, само по голямата уста щяха да разберат, че не си момче. Как направи така, че гърдите ти да изчезнат?

Кристен се изчерви като рак и сведе очи, за да избегне погледа му.

— Не трябва да ми задаваш такива въпроси!

— Добре де, как го направи?

— Торолф!

— Говори по-тихо! Всъщност не казвай нищо, така че те да те чуят. Ще кажем, че си няма и това ще разреши проблема.

— А какво ще кажете за косата ми?

Той замръзна, после внезапно се усмихна и започна да къса долния край на туниката си. После кимна на Ивар да скрие Кристен от погледа на пазачите и като извади плитката, започна да я увива около главата ѝ. Върху нея навис меката кожа от туниката и я затегна на врата на девойката.

— Раната ми не е там — възрази тя.

— Не ме интересува онази малка цицина. Чакай малко. Сега свършвам. — Мъжът продължи да стиска грозната рана на ръката си и когато прясната кръв потече, той я размаза с пръсти по превързаната ѝ глава.

— Торолф!

— Млъкни, Кристен, ако не искаш женският ти глас да изпрати усилията ми по дяволите. Как мислиш, Ивар? Сега ще може ли да мине за момче?

— С това мелещо чене и с тази голяма глава никой няма да я погледне втори път — усмихна се Ивар.

— Много ти благодаря — озъби му се Кристен.

Торолф не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Да, малко ѝ е голяма главата, но тъй като няма да търсят момиче, ще решат, че това е просто дебела превръзка. Каквато е мръсна сега, съвсем няма да проличи. Само че я дръж стегната, Кристен. Падне ли, свършено е с теб.

Тя го погледна мрачно заради ненужното предупреждение.

— Мисля, че е време да ми кажете, къде се намираме.

— В кралство Уесекс.

— Уесекс на саксонците?

— Да.

Очите ѝ се разшириха невярващо.

— Искаш да кажеш, че ви е разгромила армия вышливи саксонци?

Торолф ѝ се сопна, заради дръзкия тон.

— Те скочиха върху нас от дърветата, жено. Половината ни хора загинаха, преди още останалите да разберат, че ни нападат.

— Това не е честно! — извика тя. — Те са ви направили клопка.

— Да. Това бе единственият начин да спечелят, тъй като не бяха повече от нас. Смешното е, че те не ни интересуваха, както и онова, което биха ни предложили. Просто щяхме да минем оттук. Ние... — Той направи пауза. — Няма значение.

— Вие какво?

— Нищо.

— Торолф!

— Дявол да те вземе! Ще говориш ли по-тихо? — озъби й се той. — Бяхме тръгнали да ограбим един манастир.

— О, не, Торолф, кажи ми, че това не е вярно.

— Да, така е, и затова Селиг не искаше да разбереш, тъй като знаеше как ще се почувстваш. Но това бе последният ни шанс да вземем нещо от тази земя, Кристен. Даните скоро ще превземат всичко. Ние само искахме да вземем малко преди да са дошли. Нямахме да убиваме. Искахме само прочутото богатство на манастира Джуро.

— Откъде знаехте как да го намерите?

— Сестрата на Флоки, онази, която се омъжи за един от даните, се върна у дома миналата година. Тя ни разказа какво става тук, както и за неуспешния опит за превземане на Джуро през 871 година, когато обединените армии на Халдан и на крал Гуторм нападнали Усекс. Сега се готвят за поход срещу Мерсия, въпреки че онези глупаци всяка година плащат данък, за да предотвратят нашествието на викингите. Щом превземат Мерсия, ще се върнат тук. Мислиш ли, че ще забравят тази богата, плодородна земя? Тези дребни саксонци няма да успеят да им устоят.

— Но те победиха вас — напомни му тя.

— Один взе тяхната страна.

— Те не всички бяха дребни, Торолф. Онзи, когото убих, бе едър колкото теб.

— Да, видях го, когато дойдоха да приберат ранените с каруци. Но ти не го уби, Кристен. Поне все още не е мъртъв.

Тя простена, защото думите му я изпълниха с недоволство.

— Искаш да кажеш, че не съм отмъстила за брат си?

Той я потупа съчувствено по бузата, но веднага свали ръката си, за да не забележат пазачите.

— Той скоро ще умре, сигурен съм. Много кръв течеше от него, докато го отнасяха към онази голяма сграда.

Кристен потръпна при спомена за кръвопролитие, в което дори се намеси. Но участието ѝ бе оправдано. Как би могла да погледне семейството си в очите, ако не се бе опитала да отмъсти за смъртта на брат си?

Тя погледна в посоката, в която кимна Торолф. Там се издигаше висока двуетажна сграда, построена предимно от дърво с малки прозорци, които пропускаха светлина, но без съмнение пропускаха и студа през зимата. Около нея бяха разпръснати множество по-малки сгради. Всичките бяха оградени с дървена стена — дебела, но не много висока.

— Да, виждаш колко лесно може да бъде превзето това място — каза Торолф.

— Все пак те добре се подготвят за срещата с даните. Виж там. — Тя посочи голямата камара масивни камъни в отдалечения край на оградата. — Изглежда, ще строят по-здрава стена.

— Да, видяхме и други камъни отвън оградата — съгласи се той, а после се засмя, — само че даните ще бъдат тук, преди стената да е готова.

Кристен не каза нищо, защото това не ги засягаше. Те щяха да избягат оттук много преди това.

Като погледна отново към високата сграда, тя неволно потръпна:

— Тази къща е достатъчно голяма, за да принадлежи на някой важен господар. Дали това не е онзи високият?

— Не. От малкото, което успях да разбера от разговора им, техният господар не е тук. Но мисля, че вече са го повикали. Наистина, трябваше да бъда по-внимателен, когато се опитвах да ме научиш на езика на старата Алфреда.

— Да, трябваше, защото сега ти си единственият, който може да говори от наше име, щом аз съм няма.

Той се усмихна.

— Много ли ти е трудно да държиш устата си затворена, докато те са наблизо?

Тя издаде неразбираем звук, за да покаже, че е приела забележката и прошепна:

— Все някак ще успея.

ГЛАВА 8

Един смелчага влезе между викингите, за да сложи горяща факла в специалния отвор на стълба, около който бяха завързани. Шестима пазачи стояха с извадени мечове, за да се намесят, ако другарят им бъде нападнат. Кристен скри усмивката си, докато мъжът минаваше покрай нея. Тя ги бе чула да спорят, кой да отнесе факлата, защото никой не искаше да се окаже в опасна близост до викингите, въпреки че бяха оковани. С толкова много ранени те не представляваха опасност, поне не в този момент. Само че саксонците не искаха да рискуват.

Факлата не бе за затворниците, а за тримата мъже, които останаха да ги пазят, за да могат да ги виждат, когато се стъмни съвсем. Не им донесоха нито храна, нито превръзки за ранените. Това беше лошо. Тези неща щяха да са им нужни, ако искаха да избягат, защото трябваше да са силни. Фактът, че ги оставиха без храна, можеше да означава, че не им остава да живеят дълго.

Тази възможност бе потвърдена от разговора, който стражите поведоха помежду си. Саксонецът, който се осмели да влезе сред тях, вече по-смел, говореше най-силно.

Кристен попита Торолф:

— Защо не престава да те гледа?

— Аз бях единственият, който можеше да говори от името на останалите. Те мислеха, че сме дани — каза той със задоволство. — Аз ги разубедих. Даните са тук, за да заграбят земята им, а ние искаме само богатствата.

— И реши, че това ще ги накара да бъдат по-внимателни с нас?

— Е, реших, че няма да стане по-лошо, ако посоча разликата.

Кристен мрачно отвърна:

— Сбъркал си. Явно не слушаш какво говорят в момента.

— Всъщност малкото копеле говори прекалено бързо за мен. Успях да разбера само няколко думи. Какво казва?

Кристен се заслуша за момент и не можа да скрие отвращението си.

— Споменават някого на име Ройс. Единият казва, че той ще ни направи роби, а другият се кълне, че Ройс мрази всички викинги прекалено много, за да ни остави живи, и ще ни измъчва до смърт още щом се върне.

Тя не добави, че дребният пазач, когото останалите наричаха Хънфрит, описа и начина, но който щяха да ги измъчват. Той предположи, че онзи, когото наричаха Ройс, ще екзекутира затворниците по начина, по който даните са убили краля на Източна Англия, когато е бил заловен. Кралят бил завързан за едно дърво и използван за мишена при тренировка по стрелба с лък, докато не заприличал на таралеж. След това, понеже бил още жив, одрали кожата на гърба му. Наистина жестоко мъчение. Друг пазач предположи, че е по-вероятно да режат затворниците на малки парчета, но да ги запазят живи възможно по-дълго, за да могат да видят как хвърлят месото на кучетата.

Нямаше смисъл Кристен да разказва всичко това на Торолф. Мъчението си е мъчение, формата нямаше значение. Ако ги чакаше смърт с пристигането на онзи, когото наричаха Ройс, то веднага трябваше да започнат подготовката на плана за бягство.

Тя вдигна поглед към стълба, около който бяха оковани. Беше висок около три човешки ръста. Веригите от глезена на един човек до следващия бяха по-дълги, отколкото очакваше — поне две ръце. Глупав ход от страна на саксонците, тъй като това щеше да позволи на затворниците да маневрират.

— Достатъчно е само трима или четирима от нас да изкачат стълба, за да се освободим всичките — каза Кристен.

— Което, без съмнение, е причината да не оковат трима души без сериозни рани един до друг.

Тези думи бяха на Ивар и когато го погледна, тя видя разкъсания му крак. Явно той не можеше да се изкачи в това състояние.

Мъжът от другата страна на Торолф все още носеше острието на едно копие в рамото си.

— Мога да нося един човек, но изкачването ще е прекалено бавно — каза Торолф. — Ще получим стрели в гърбовете много преди да сме приближили върха.

— Не може ли да се изтръгне този стълб?

— За да направим това, трябва да се изправим, а това ще ги подсети какво сме замислили. Можем да го съборим, но тогава той ще падне бавно и това също ще ги предупреди и ще ги накара да извадят мечовете си. Дори да успеем, много от нас ще загинат и ще останат мъртви на веригата. Ако стражите са достатъчно умни, ще ни повалят със стрели от разстояние, а няма да се доближават до нас, за да не можем да вземем оръжията им.

Кристен простена:

— Значи с тези вериги нямаме никакъв шанс?

— Не и преди раните ни да заздравеят и преди да сме взели оръжие — отвърна Ивар.

— Бъди смела, Кристен — усмихна се насърчително Торолф. — Могат да решат да ни използват като учители по бойно изкуство за битката с даните.

— И после да ни пуснат да си ходим, а?

— Разбира се.

Тя се изсмя на тези думи, но все пак Торолф ѝ вдъхна увереност. Ако трябваше да умрат, щяха да умрат заедно, в бой, а не покорно да приемат мъченията на саксонците. Така умираха викингите, а тя, макар и християнка, бе норвежка.

В този момент вратите се отвориха, за да пропуснат двама мъже на коне.

Само единият от тях си струваше да се види. Той тръгна към тях с огромния си черен кон. Когато скочи от седлото. Кристен се учуди, защото мъжът бе висок почти колкото баща ѝ, което означаваше, че е по-висок от повечето затворници. Той бе млад и съвсем не слаб за ръста си. Имаше широки рамене и силно развит гръден кош. Кожената му дреха без ръкави разкриваше черните косми на гърдите му и огромните мускулести ръце на войн. Стегнатият му колан показваше, че няма излишни тлъстини. Краката му бяха също едри и мускулести, но за разлика от затворниците, панталоните му бяха от две части. Той имаше изразително и много красиво лице с прав нос и стегнати устни, които наемкваха за жестокост. Челюстта му бе силна, без брада. Мъжът имаше гъста кестенява коса, която падаше свободно до раменете му.

Очите му правеха най-силно впечатление. Те бяха тъмни и кристално зелени и пълни с толкова омраза, когато преминаха по окованите мъже, че Кристен затаи дъх, когато погледът му премина през нея. Мъжът издаде някаква заповед на един от пазачите и тръгна към голямата сграда.

— Не ми харесва вида на този — каза Ивар. — Какво каза?

Останалите също искаха да разберат, но Кристен поклати глава:

— Ти им кажи, Торолф.

— Не съм сигурен, че съм разбрал добре.

Кристен го погледна.

Мъжете имаха право да знаят, но дори Торолф не смееше да им каже, или пък не вярваше на ушите си.

Тя се обърна към Ивар, но не можа да го погледне в очите:

— Думите му бяха: „На сутринта ги убийте“.

Ройс влезе в къщата и завари пода покрит с ранени. По-късно щеше да разговаря с всекиго от тях, а сега тръгна нагоре по стълбите към стаята на братовчед си.

Алдън лежеше в леглото си, покрит с дебело одеяло. Беше толкова блед, че Ройс го помисли за умрял. Плачещите жени в стаята потвърждаваха това. Двете слугини, които Алдън понякога вкарваше в леглото си, хлипаха в ъгъла. Меган, единствената сестра на Ройс, седеше до малката масичка, скрила лице в ръцете си и също плачеше. Даръл, сестрата на Алдън, бе коленичила до леглото и се разтърсваше от ридания, захлупила лице в завивките.

Ройс погледна единствената жена в стаята, която не плачеше — Ърта лечителката.

— Той е умрял току-що? Закъснял съм само с няколко минути?

Старата жена тръсна коса и леко му се усмихна:

— Умрял? Все още може да оживее. Не го погребвайте без време.

Ройс посрещна новината с облекчение и гняв. Той изкрещя на плачещите жени:

— Вън! Запазете плача си за времето, когато ще е нужен!

Даръл се обърна към него. Лицето ѝ бе червено почти колкото очите, а малките гърди се повдигаха от възмущение:

— Той е мой брат!

— Да, но с какво му помагаш, като го оплакваш? Как може да заспи и да възстанови силите си при шума, който вдигате? Той не се нуждае от сълзите ти, за да разбере, че си загрижена, Даръл.

Тя скочи на крака. Главата ѝ достигаше едва до гърдите му. Ако имаше достатъчно смелост щеше да го удари.

— Ти си безсърдечен, Ройс! Винаги съм твърдяла това!

— Така ли, лейди? Тогава не бива да се учудваш, че думите ти не ме обиждат. Върви и си оправи лицето. После можеш да се върнеш и да седнеш до леглото на Алдън, ако ще пазиш тишина.

Двете прислужници вече се бяха измъкнали от стаята. Даръл също излезе. Търта знаеше, че заповедта не се отнася до нея, но за всеки случай се сниши зад кошницата си с билки. Ройс остана загледа в сестра си и изражението му се смекчи.

— Не се сърдя на теб, малката, затова не ме гледай така — нежно каза той и протегна ръце към нея. — Защо плачеш? Защото мислиш, че Алдън ще умре?

Меган изтича към него и обвини ръце около хълбоците му, тъй като на височина едва достигаше до кръста му.

— Търта каза, че може да се оправи и аз само се молах, но Даръл заплака и...

— Братовчедка ни възпитава у теб лоши навици в ранна възраст, малката. Правилно си се молила, защото Алдън се нуждае от молитвите ти, за да оздравее по-бързо. Мислиш ли, че той би одобрил плача ти, когато трябва да се радваш, че е останал жив, след като се е изправил срещу най-опасните ни врагове? — Ройс я вдигна и изтри сълзите от червените и бузи. — Иди в леглото си, Меган, и се моли за Алдън, докато заспиш. Отивай! — Преди да я пусне, братът я целуна по челото.

— Благодаря ти, Ройс — обади се отпаднало Алдън от леглото, щом Меган затвори вратата. — Не знам още колко щях да издържа да се преструвам на заспал. Всеки път, щом отворех очи, Даръл започваше да вие по-силно.

Ройс избухна в смях и придърпа един стол до леглото.

— Селдън, това глупаво подобие на мъж, ми каза, че си ранен много зле и аз не очаквах да те заваря жив, още по-малко способен да говориш!

Алдън се опита да се усмихне, но вместо това стисна зъби.

— Ако сабята ме бе пронизала малко по-встрани, щях да съм мъртъв. Боже как боли! И само като си помисля, че едно хлапе с най-красивите очи, които съм виждал, ми направи това!

— Опиши го и ако е сред онези долу, ще се погрижа да страда най-много от всички, преди да умре.

— Това бе само едно голобрадо момче, Ройс. То дори не трябваше да е сред другите.

— Щом децата им могат да се бият, значи могат и да умрат — каза гневно Ройс.

— Значи мислиш да ги избиеш всичките?

— Да.

— Но защо?

— Знаеш защо.

— Да, знам, но защо ще го правиш, когато можеш да ги използваш? Те са разгромени. Вече имаме кораба им и, както ми каза Уент, той е пълен с ценен товар, който сега е твой. Лимън постоянно се оплаква, че слугите, които използва, не са достатъчно силни, за да носят римските камъни за стената ти. Виж колко месеци бяха необходими само за да се докарат тези няколко къса дотук. Той вече копнее за силните гърбове на затворниците. Признай си, Ройс, викингите могат да построят стената ти за половината време и помисли за тази ирония на съдбата — да ги използваме срещу даните.

Ройс не промени изражението на лицето си.

— Виждам, че вече сте говорили с Лимън за това.

— Той не спря да говори за това през целия път, докато ме носеха насам. Но все пак е прав, Ройс. Защо да ги убиваш, когато живи ще ти послужат по-добре?

— Знаеш, че си ми по-близък от брат, Алдън. Как можеш да искаш от мен да живея със страха, че ще избягат и ще ни избият, докато спим?

— Не искам това. Ще вземем всички предпазни мерки, за да не могат да избягат. Помисли, преди да ги осъдиш.

Вратата се отвори и Даръл застана в рамката. Очите ѝ вече бяха сухи и хвърляха пламъци към Ройс. Тримата бяха отраснали заедно — Алдън бе една година по-млад от Ройс, а Даръл с две години по-малка от брат си. Те бяха единственото семейство, което бе останало на Ройс, с изключение на Меган и той ги обичаше много. Само понякога не

искаше Даръл да се мотае пред очите му, особено когато започваше с хленченето си.

— Значи ме обвиняваш, че не го оставям да спи, а ти го караш да говори за онези престъпници?

Ройс вдигна очи нагоре и се усмихна на Алдън:

— Ще те оставя на вещите грижи на сестра ти.

Алдън изпрати братовчед си с усмивка.

ГЛАВА 9

Ройс видя сестра си да прекосява бързо залата. Тя стигна до откренатата врата, надникна пред нея и бързо се отдръпна. После се забърза обратно към стълбите, по които бе слязла. Той я повика. Тя дойде, вече не така забързано, до голямата маса, на която брат ѝ закусваше сам. Меган вече бе хапнала с прислужницата си Уделе.

Даръл все още се сърдеше на Ройс заради предната вечер и не пожела да седне с него тази сутрин. Тя го гледаше от другия край на залата, където се бе навела над един от ранените. Не бе трудно да се долови нежеланието ѝ у Меган да общува с брат си.

Отдръпването на сестра му късаше сърцето на Ройс, но той знаеше, че това бе по негова вина. Причината бе студеното му държание, след като загуби толкова скъпи хора при последното нападение на викингите. Меган бе прекалено млада, за да разбере какво чувства брат ѝ и защо бе толкова безразличен към всички и всичко, дори към нея. През онази година тя започна да се страхува от него и този страх остана, въпреки че той започна да се отнася към нея възможно най-нежно веднага щом усети какво става.

Оттогава тя бе развила много страхове — от чужденци, от силни гласове, от кавги — и той смяташе, че е виновен за това. Ройс знаеше, че сестра му го обича. Той бе човекът, зад когото се криеше момичето, когато имаше нужда от закрила. Въпреки това тя се страхуваше от него, сякаш във всеки момент очакваше да бъде наказана. Всъщност Меган имаше такова отношение към всички мъже, но брат ѝ вземаше това присърце.

— Уплаши ли се да излезеш навън? — попита я внимателно Ройс, когато най-сетне тя застана до него с наведена глава.

— Не, само исках да погледна викингите. Уделе каза, че те всички са лоши хора, а на мен ми изглеждат само като ранени. — Тя го погледна, за да види реакцията му и се отпусна, когато той се усмихна.

— Не мислиш ли, че могат да бъдат ранени лоши хора?

— Сигурно, но все пак те не изглеждат чак толкова лоши. Един от тях дори ми се усмихна, поне така ми се стори. Могат ли такива млади хора да са толкова лоши, Ройс? Мислех, че хората трябва да живеят много дълго в грях, за да станат наистина лоши.

— Те нямат нашия бог, който да укроти злобата им, затова възрастта няма значение.

— Уделе каза, че имат много богове и това също ги прави лоши.

— Не, това само ги прави диваци, които принасят жертви на езически богове. Страхуваш ли се от тях?

— Да — срамежливо призна тя.

Неочаквано той попита:

— Какво мислиш, че трябва да направя с тях, Меган?

— Накарай ги да си отидат.

— За да могат да се върнат и да ни нападнат отново? Не мога да допусна това.

— Тогава ги направи християни.

Ройс се усмихна на простичкия отговор.

— Това е работа на добрия ни абат, не моя.

— Тогава какво ще правиш с тях? Уделе мисли, че ще ги избиеш — потръпна Меган.

— Уделе мисли прекалено много на глас.

Меган отново сведе очи.

— Казах й, че няма да направиш това, защото те вече не се бият, а ти не би могъл да убиеш човек, освен в битка.

— Понякога това е необходимо... — Той спря и поклати глава. — Няма значение, малката. Какво ще кажеш да ги използваме, за да построят стената ни?

— Те ще работят ли за нас?

— О, мисля, че ще искат — отвърна той.

— Имаш предвид, че няма да имат избор?

— Затворниците обикновено нямат, малката, а и не забравяй кои са те. Ако бяха спечелили битката и те бяха отвели в своята страна, щяха да те направят робиня. Не могат да очакват от нас да постъпим по друг начин.

Ройс се изправи, защото бе станало късно. Ако преди не бе взел решение, то сега, след разговора с Меган, вече знаеше какво ще направи.

— Само едно предупреждение — добави той и я погали по бузата. — Докато са тук, не се приближавай до тях. Те са опасни, независимо как изглеждат. Трябва да ми обещаеш това, Меган.

Сестра му кимна и се загледа след него. Щом той изчезна от погледа ѝ, тя се затича нагоре по стълбите да каже на старата жена, която бе нейна прислужница, че въпреки всичко викингите нямаше да умрат.

Слънцето вече се бе вдигнало високо, когато Ройс излезе от къщата и тръгна към тях. Кристен, както и останалите, очакваха този момент. Тя мислеше, че повече няма да види родителите си, няма да се омъжи и да има деца, че дори не ще види утрото. Бе решила да умре достойно, но всъщност изобщо не искаше да умира.

Двама от пазачите го спряха, за да му кажат нещо и след това тръгнаха след него през двора. Дребният саксонец, Хънфрит, бе освободен към полунощ, но се върна рано сутринта, за да продължи да ги измъчва, като описваше жестокостите, които ги очакваха. Сега той отиде до Торолф и удари босия му крак с плоското на меча си.

— Господарят ми Ройс иска да говори с теб, викинг — важно заяви Хънфрит.

Кристен сръга Торолф да се изправи по-бързо, но той отблъсна ръката ѝ. Той, както и останалите, бе готов да се хвърли върху саксонците, ако покажеха, че ще ги извеждат навън, за да ги измъчват. Вероятно щяха да се справят, защото пред тях стояха само трима мъже, но Торолф не искаше да поема излишни рискове.

Тъмнозелените очи на саксонца се плъзнаха по групата затворници, сякаш ги виждаше за пръв път. Разбира се, сега, на дневната светлина, можеше да се види по-добре окаяното им състояние и той явно смяташе, че не са опасни, защото иначе не би стоял толкова близо до тях. Безгрижието му бе почти предизвикателно.

Този саксонец не се страхува, помисли си Кристен, когато очите му преминаха през нея. Тя бързо се сниши със свито сърце и почувства страх, че може да бъде разкрита.

Кристен не вдигна очи, докато не чу мъжът да проговаря, а тогава безпокойството ѝ нарасна. Тя бе забравила, че е окована до Торолф и че той единствен можеше да говори от името на всички. Това

я поставяше твърде близо до центъра на вниманието. Девојката бързо се скри зад широкия гръб на братовчед си.

Саксонецът гледаше Торолф.

— Казаха ми, че говориш нашия език.

— Малко — призна Торолф.

— Кой е водачът ви?

— Мъртвъв е.

— Негов ли беше корабът?

— На баща му.

— Името ти?

— Торолф Ериксон.

— Тогава посочи ми новия ви водач, Торолф, защото знам, че вече сте избрали.

Торолф не отвърна и след момент помоли:

— Повтори бавно.

— Вашият нов водач. Кой е той?

Торолф се усмихна и извика:

— Отер, стани и се представи на саксонца.

Кристен гледаше как братовчед ѝ се изправи несигурно, защото не бе разбрал нито дума от разговора до момента. Той бе окован на другия край на кръга, но през нощта се бе промъкнал близо до нея, като довлече със себе си още трима мъже. И двамата му братя бяха мъртви, но той, както и Кристен, криеше мъката си. Тъй като бе най-възрастен измежду тях, а и братовчед на Селиг, логично бе той да бъде новият им водач.

— Името му? — попита Ройс, след като огледа Отер отгоре до долу.

— Отер Хаардрад — отвърна Торолф.

— Много добре. Кажи на Отер Хаардрад, че ме склониха да ви пощадя. Не мога да ви оставя да си отидете, но ще ви дам храна и подслон, ако се съгласите да ми служите. Искам да се построи каменна стена около имението ми. Ако откажете да работите, няма да ви храним. Просто е.

Вместо да помоли саксонца да повтори по-бавно, Торолф каза:

— Да поговоря! — И кимна към другарите си.

Ройс направи знак с глава:

— Разбира се, обсъдете това.

Торолф събра мъжете около себе си, но това бе само извинение да вкара Кристен в средата, където нямаше да я видят, че говори:

— Зъбите на Тор! Какво бе всичко това, Кристен?

Тя се усмихна широко:

— Няма да ни убие. Иска вместо това да построим каменната стена.

— Не, няма да се потя заради това копеле.

— Тогава ще гладуваш — каза Кристен. — Условията му са ясни. Ще работим за храна и подслон.

— Като роби!

— Не ставайте глупави — изсъска тя. — Това ще ни даде време да подготвим бягството си.

— Да, и освен това да укрепнем — съгласи се Отер. — Кажи му веднага, Торолф. Да не го караме да мисли, че сред нас има несъгласни.

Торолф стана и повика Ройс.

— Оковите? — първо попита той.

— Ще останат. Не съм толкова глупав, че да ви вярвам.

Торолф се усмихна и кимна. Саксонецът бе мъдър, но не знаеше какво представляват укрепнали, нахранени и решени да избягат викинги.

ГЛАВА 10

Една стара жена дойде сред тях, за да превърже раните им. Тя бе мръсна и носеше тясната роба с дълги ръкави, непристегнатата, сякаш бе торба. Ходеше твърде изправена за възрастта си и каза, че името ѝ е Ърта. Жената не изпитваше страх, защото бе живяла по-дълго, отколкото очакваше.

За Кристен старицата бе едновременно забавна и опасна. Тя гледаше как Ърта бута огромните мъже и ги обръща и как се смее на ругатните им и в същото време изпитваше страх, защото знаеше, че жената ще стигне и до нея и ще пожелае да види раната ѝ.

Кристен не се чувстваше добре заради топлото време, с което никой от тях не бе свикнал. Повечето мъже бяха отпращали крачолите си, но тя знаеше, че не може да направи това, колкото и да искаше. Девойката съжали Ърта заради двете роби, които бе навлякла, а сигурно имаше и долна дреха, но, изглежда, това не правеше впечатление на старата жена.

Ърта свърши с Ивар и се премести до Кристен, като показва със знаци, че иска да разбере къде, освен на главата има рани, съдейки по многобройните кървави петна. Девойката просто поклати глава. В отговор Ърта посегна към превръзката на главата. Кристен я плесна през ръката само за да получи същия плесник. Когато старицата посегна отново към превръзката. Кристен скочи на крака, като се надяваше да респектира дребната жена с ръста си. Не успя. Наложиха се да хване китките на Ърта, за да задържи ръцете ѝ далеч от главата си. Това стана причина да усети върха на меч, притиснат в ребрата.

Още няколко викинги скочиха на крака и саксонският пазач, който бе дошъл да помогне на Ърта, се отдръпна. Той бе толкова уплашен, че веднага повика за помощ.

Кристен изстена, когато видя какво е направила. Към тях се втурнаха седем саксонци с извадени мечове. Тя пусна Ърта. Сега Торолф попречи на старицата, като дръпна Кристен зад гърба си.

За щастие саксонците се спряха, когато стигнаха до затворниците, защото Ърта вече не бе застрашена.

— Какво става? — попита Хънфрит.

— Момчето не дава да лекувам раната му — оплака се Ърта.

Хънфрит погледна за обяснение към Торолф, който каза спокойно:

— Заздравява. Остави.

Хънфрит изръмжа и погледна Ърта с неприязън, задето причини паниката.

— Да, щом може да скача по този начин, значи не се нуждае от твоите умения, старо.

— Превръзката трябва да се смени — настоя Ърта. — Цялата е в кръв.

— Остави го, казах. Лекувай онези, които са съгласни. Останалите остави на мира. — А към Торолф добави: — Предупреди приятеля си да внимава какво прави оттук нататък.

Явно Хънфрит не искаше да прави въпрос от това, когато толкова много викинги се надигнаха в защита на момчето. Ърта се оттегли, като мърмореше, че момчето било прекалено женствено. Един от саксонците подхвърли, че сигурно затова викингите са го взели със себе си и всички пазачи се засмяха.

При тази забележка Кристен силно се изчерви. Когато Торолф забеляза това и я попита, тя поклати глава и страните ѝ станаха още по-червени. Той се опита да я успокои, но девойката отблъсна ръката му и седна с гръб към него.

Тя се загледа над стената и видя, че един мъж стои и ги наблюдава от прозореца на горния етаж. Лицето му бе в сянка и Кристен не успя да разбере кой е той, но все пак почувства уплаха. Досега се бе съобразявала само с пазачите, докато говори с Торолф или с другите. Вече щеше да бъде по-внимателна, след като знаеше, че човек от къщата също ги наблюдава.

Щом Ърта излезе, те бяха нахранени и онези, които бяха загубили ботушите си, защото бяха нови или много качествени, си ги получиха обратно, въпреки че не можеха да ги обуят върху оковите. Този проблем бе разрешен по-късно същия следобед, когато при тях дойде ковачът.

Железните окови бяха смъкнати и заменени с други, чиято покъса верига свързваше двата пръстена. На всеки пръстен имаше ключалка, но никъде не се виждаше ключ. В задната част на всеки пръстен имаше по една халка, през която минаваше една по-дълга верига. Тази верига бе дълга само шест метра и когато заключиха краищата ѝ един за друг, кръгът около стълба стана значително по-малък, като това още повече ограничи движенията на затворниците.

Кристен не бе доволна от новите предпазни мерки, които взеха срещу бягството им. Тя предполагаше, че дългата верига ще бъде свалена, когато ги откарат на работа. Късите вериги между глезените щяха да ги спъват и да забавят движенията им, защото те обикновено правеха бързи и доста широки крачки. Всъщност сигурно саксонците точно това искаха.

И Кристен получи обратно ботушите си. Въпреки че кожата в горния им край бе отпрана, поне пазеха глезените ѝ от железните пръстени. Те трябваше да бъдат доста стегнати и понеже глезените ѝ бяха много по-тънки от другите, ковачът изпрати да донесат специален чифт, който според нея е бил правен за много по-дребно момче.

През нощта заваля и понеже бяха оставени навън, поройният дъжд им причини допълнителни неприятности. Най-зле бе Кристен, защото се опитваше да запази превръзката от измиване. Най-после Торолф се засмя на безплодните ѝ усилия и като обвини ръце около главата ѝ, я закри с тяло. Това запази превръзката суха, но ѝ струваше една безсънна нощ.

Ройс гледаше от прозореца сцената в двора. Той видя как момчето се възпротиви да бъде покрито и се опита да отблъсне Торолф и как по-едрият викинг го плесна отзад и каза нещо на ухото му, след което покри главата му с ръце и го закри с тяло. След това утихнаха като останалите. Стражите си бяха направили заслон от дъжда пред хамбара. Калната градина бе утихнала.

— Кой нападна Ърта?

Ройс погледна разсеяно към Даръл. Тя бе дошла до него край прозореца, след като остави кокалените парченца от играта, която играха допреди малко.

— Викингът не я нападна. Той просто не ѝ разреши да лекува раната му.

— Но тя каза...

— Аз видях какво стана, Даръл. Старата жена преувеличава.
— Ако бе посегнал на мен, надявам се ти не би се отнесъл така небрежно.
— Не, не бих — усмихна се той.
— Кой е?
— Сега не можеш да го видиш.
— Алдън каза, че онзи, който го е ранил, е бил само едно момче. Същият ли е?
— Да, най-младият сред тях.
— Тогава трябваше да накараш да го бичуват, щом е посегнал и на Ърта.
— Твърде много се надигнаха, за да го защитят. Само щяхме да увеличим броя на ранените.
— Да — съгласи се тя неохотно. — Няма да могат да построят стената ни, ако са на умиране. Стената е по-важна. Тези са малко и могат да бъдат контролирани, но даните са много.
Ройс се засмя.
— Виждам, че Алдън те е убедил в ползата от тях.
— Ти щеше да ги избиеш всичките. Той осъзна, че живи те ще бъдат по-полезни.
— Не е ли време да видиш какво става с Алдън? — подхвърли Ройс.
Даръл обидено вдигна брадичката си.
— Можеше направо да ми кажеш да си тръгна.
— Не мога да бъда толкова неучтив — отвърна й той и я побутна към вратата.

Ройс често стоеше на прозореца и наблюдаваше как викингите работят. Не бе свикнал с присъствието им в Уиндхърст и не бе спокоен, когато те не бяха пред очите му. Той не бе убеден в ползата от тяхната работа, като Алдън и Лимън, защото мислеше да посрещне даните на границата на Уесекс, когато дойдеше време за това и се надяваше те да не достигнат до Уиндхърст.

Но понеже крал Алфред бе заповядал на лордовете да укрепят имененията си и тъй като наблизко имаше старо римско укрепление, от което вземаха големи камъни, той се съгласи да издигне стена, без

значение дали бе необходима. Освен това викингите вече бяха пренесли камъните дотук. Това би отнело на слугите няколко месеца, а затворниците се справиха само за седмица.

— Меган ми каза, че това ти се е превърнало в навик, братовчеде. Ройс се обърна и видя Алдън, който стоеше на вратата.

— Трябваше ли да ставаш толкова скоро?

Алдън изпъшка:

— Не започвай и ти. Жените ми опяват достатъчно.

Ройс се усмихна, а братовчед му бавно се доближи и застана до него.

— Компанията ти е добре дошла, защото открих, че тук прекарвам прекалено много време в мрачни спомени. Но, бог ми е свидетел, не мога да се отърва от усещането, че сега, когато всички са оздравели, ще се опитат да направят нещо и затова стоя тук и ги наблюдавам. Само двама все още не могат да носят камъните с лекота.

Алдън се облегна на прозореца и тихо подсвирна.

— Вярно е значи! Вече камъните не достигат.

— Да — призна Ройс, — само двама от тях са достатъчни, за да вдигнат и най-тежкия камък, който петима слуги едва носят. За същото време слугите не можаха да построят заслона, който ги накарах да направят за викингите. Още няколко дена и ще можем да ги затваряме там през нощта. Тогавя няма да се нуждаем от толкова много стражи, които да ги охраняват, поне през нощта.

— Твърде много се тревожиш, Ройс. Какво могат да направят, когато са вързани.

— Тези окови могат да бъдат строшени само с една яка брадва, братовчеде. Само един от тях може да смаже двама от моите хора, преди третият да е извадил меча си. Глупаците все още ходят близо до тях, макар че ги предупредих да стоят на разстояние. Ако викингите са решили да спечелят свободата си, а аз съм сигурен в това, те ще се опитат и много хора ще загинат.

— Изгори кораба им и им кажи, че морето е затворено за тях — предложи Алдън.

Ройс изсумтя.

— Учудвам се, че още никой не ти е казал, че това е направено.

— Значи ти е необходим мотив, който да ги държи мирни — каза Алдън.

— Да, но какъв?

— Можеш да вземеш водача им. Ако разберат, че ще го убиеш при най-малкия признак на бунт, те ще...

— Не, Алдън. Помислих за това, но те казаха, че водачът им е мъртъв. Корабът, който изгорих, е бил на баща му. Те избраха нов водач и ще направят същото, ако взема сегашния.

— Казаха, че е мъртъв? — каза замислено Алдън. — Ами ако не е?

— Какво? — възкликна Ройс.

— Ако е сред тях, защо ще ти казват и ще рискуват да го загубят, както предложих.

— Боже господи, не помислих за това. Не. Единственият, около когото се събират, е момчето. Пазят го, сякаш е бебе.

Отначало той бе решил, че момчето е брат на Торолф и затова големият мъж го защитава. Но щом затворниците започнаха да строят стената, всички започнаха да се грижат за него. Не позволяваха на стражите да го блъскат, вземаха от него тежките камъни и го бутаха към най-леките, винаги щом залитнеше, към него се спускаха двама или трима, за да го подкрепят. Освен това момчето бе доста мръсно въпреки водата, която им даваха за миене.

— Възможно ли е той да е водачът им? — попита Алдън, като погледна към въпросния затворник, който седеше на ниската стена, докато другарите му наместваха последните камъни.

— Ти да не си луд, братовчеде? Той е само едно голобрадо момче. Вярно, всички са млади, но той е най-младият сред тях.

— Но ако корабът е на баща му, то те ще трябва да следват онзи, когото собственикът е избрал.

Ройс се замисли. Може ли да е толкова просто? Собственият му крал бе с няколко години по-млад от него самия. Но Алфред бе втори в управлението от шестнадесетгодишна възраст. Това момче бе още много младо. Но все пак то бе ранило Алдън, а Алдън бе почти толкова умел боец, колкото бе и самият Ройс. И сега, като се замисли, си спомни, че всички спираха работа, щом вниманието се насочеше към момчето, сякаш се готвеха да го защитят.

— Мисля, че е време отново да поговоря с Торолф — каза Ройс.

— Кой е той?

Ройс посочи през прозореца.

— Ето го, онзи, който току-що повика момчето при себе си. Той е единственият, който разбира езика ни, макар и не много добре.

— Лиман, изглежда скоро ще свърши с тях — отбеляза Алдън.

— Да, той ще ги отведе до руините за още камъни утре заран. Това означава, че отново ще трябва да отделя още мъже за охрана.

Те погледаха как стражите подканят затворниците да побързат към стълба. Ройс извърна поглед от прозореца, но викът на Алдън го спря.

— Мисля, че имаш проблем.

Ройс погледна отново към двора. Видя, че един от викингите е паднал и Хънфрит го подритва с крак, за да го накара да стане. Веднага разбра кой е паднал, тъй като цялата група бе спряла. Торолф извика нещо на Хънфрит, после краката на пазача полетяха във въздуха и той се приземи тежко по гръб. Момчето стана, изтупа прахта от ръцете си и цялата група продължи със смях.

— Предупреждавах този глупак да ги остави на мира — процеди Ройс през стиснатите си зъби. — Имаше късмет, че не го обезоръжиха, докато бе на земята.

— Боже мой — извика Алдън, — той се готви да нападне момчето!

Ройс също бе видял как Хънфрит вади меча си и тичешком изскочи от стаята. Въпреки това, когато стигна, белята бе станала. Един от стражите бе повикал помощ и стрелци с лъкове бяха заобиколили групата на безопасно разстояние. Трима от пазачите заплашваха Отер, който бе сграбчил Хънфрит в мечешка прегръдка, сякаш щеше да му строши гръбнака.

Торолф тихо говореше на Отер. Момчето не се виждаше. После Ройс го забеляза да наднича иззад раменете на мъжете. То отново бе останало в центъра на групата.

— Кажу ми да пусне моя човек, Торолф, или ще трябва да го убия — каза Ройс бавно, за да може другият да го разбере. Той погледна Отер, който отвърна безизразно на погледа. — Кажу ми веднага, Торолф.

— Казах му — отвърна викингът и се опита да обясни. — Братовчед на Отер. Не напада братовчед на Отер.

Ройс отново погледна Торолф.

— Той е братовчед на момчето?

— Да.

— Тогава какъв си ти на момчето?

— Приятел.

— Момчето ли е вашият водач, Торолф?

Торолф посрещна въпроса с изненада, после се усмихна и го повтори пред другарите си, които започнаха да се смеят. Смахът поне намали напрежението. Дори Отер се засмя и пусна Хънфрит на земята. Ройс вдигна дребния саксонец за туниката и го хвърли по-далеч от викингите.

Мечът на пазача лежеше в прахта между Ройс и Отер. Саксонецът се наведе, вдигна го, като остави върха му насочен надолу.

— Имаме проблем, Торолф — каза тихо той. — Не искам да нападат хората ми.

— Хънфрит нападна.

— Да, знам — съгласи се Ройс. — Мисля, че гордостта му пострада.

— Спъна нарочно, ритна, заслужил — гневно продължи Торолф.

Ройс се замисли за момент и каза.

— Ако наистина е ритнал момчето, то боят му е заслужен. Но момчето създава повече грижи, отколкото работи.

— Не.

— Не? Може би, ако го отделя от вас и му дам по-лека работа...

— Не!

Ройс присви очи.

— Извикай момчето напред. Нека сам реши.

— Ням.

— Така ми казаха и на мен. Но разбира добре, когато му говориш, нали? Виждал съм те често да му говориш. Извикай го напред, Торолф.

Русокосият викинг този път се направи, че не разбира и не отговори. Ройс реши да изненада останалите, преди Торолф да им е предал думите му. Той разбута затворниците, хвана момчето за рамото и го издърпа настрана от групата. Отер тръгна да вземе момчето обратно, но спря, когато Ройс опря острието в шията на младежа.

Лордът погледна към Торолф и очите му гневно се свиха:

— Мисля, че ме излъга за този викинг. Кажете ми кой е той!

Торолф не отговори. Бяха дошли още пазачи и един от тях държеше викинга на разстояние от Ройс с копието си. Отер задържаше останалите затворници.

— Какво ти е нужно, за да разбереш? — попита отново Ройс.

Когато и този път Торолф не отговори, лордът загуби търпение и започна да влачи момчето към стълба на затворниците. Когато момчето падна от рязкото дръпване, Ройс грубо го вдигна от земята, заповяда нещо на хората си и продължи. Щом стигна стълба, той обърна момчето с лице към него, събра китките му от другата страна и ги задържа така, докато един от хората му донесе късо въже.

Като свърши, Ройс отстъпи от стълба и погледна назад към Торолф. Сега другите викинги крещяха към него, но Торолф мълчеше и го гледаше враждебно със сините си очи. Сигурно си мислеше, че само ще държи момчето вързано там. Саксонецът реши да му покаже, че греши.

Ройс застана зад момчето, като го скри от погледа на затворниците със собственото си тяло. После извади ножа от колана си и срязва дебелата кожена дреха на младежа през средата. След това се зае с кожената туника, която бе толкова стегната, че сигурно поряза и гърба на момчето, но то не издаде нито звук.

Очите му видяха меката бяла кожа и го накараха да изтръпне. Нямахше яки мускули, който да поемат натиска на острието и всъщност той бе срязал нежната кожа на момчето. Тънка струйка кръв се спускаше от врата към кръста. Това наистина бе едно малко момче и той щеше да нареди да го бичуват, ако Торолф не кажеше доброволно истината за него.

Ройс отстъпи, за да могат затворниците да видят какво е направил. Торолф извика:

— Не! — И отблъсна копието от себе си, като се опитваше да стигне до саксонца. Отер също издърпа копието от ръцете на пазача си и като повали други двама, също тръгна към стълба.

Ройс извика и те спряха, когато видяха острието на ножа да притиска нежната шия.

— Истината, Торолф.

— Никой! Просто момче! — настоя викингът.

Уейт извади камшика. Торолф отново извика „Не!“ и понечи да каже още нещо, но момчето бясно поклати глава и той млъкна. Ройс

остана удивен. Въпреки че не каза нито дума, заповедите на младежа бяха изпълнени.

— Глупаво от твоя страна — каза Ройс, като заобиколи стълба, за да може да гледа момчето в лицето. — Ти ще страдаш, не той. Ти не можеш да говориш, но аз ще го накарам да признае, че ти си предводителят им. Това е очевидно. Искам потвърждение.

Той не очакваше отговор от един ням, нито пък мислеше, че думите му са разбрани. Ройс бе разгневен, задето го караха да прави това и още по-разгневен от красивите очи с цвят на бистра вода, които срещнаха неговите, преди момчето да наведе глава, за да скрие лицето си. Дявол да го вземе, това бе твърде женствено. Много неща у този младеж напомняха за жена. Ако не знаеше, че това е невъзможно, той би скъсал и предницата на туниката, за да види, че съмненията му са безпочвени. И други момчета имаха красиви очи с дълги мигли и нежна кожа, докато не преминеха онази възрастова граница, след която ставаха мъже. Това тук още не бе достигнало тази възраст.

Ройс кимна и Уейт започна. Камшикът се спусна върху младежа и хората чуха как дъхът му излезе. Никакъв друг шум не наруши тишината в двора. Торолф остана на място, но стиснатите юмруци и напрегнатите мускули на тялото показваха, че едва се сдържа. Ройс кимна отново.

Този път високото, тънко тяло се удари в стълба, след което се отпусна назад. Тънката туника започна да се свлича. Момчето бързо се притисна до стълба, този път без помощта на камшика, но преди това ивица бял плат падна изпод туниката.

Ройс се наведе, за да вдигне парчето плат, което много приличаше на превръзка, но не бе изцапано с кръв. В единия му край имаше възел и той разбра, че го е срязал заедно с туниката. Две обли образувания бяха оставили следи по ивицата, сякаш е пристягала...

— Не, не мога да повярвам!

Очите му се вдигнаха към наведената глава и той дръпна туниката надолу. Ройс пое дълбоко въздух и силно прокле, когато видя доказателството, което превърна момчето в жена. С другата си ръка свали превръзката от главата ѝ и отново прокле, когато дългата златна плитка падна върху гърба ѝ.

Затворниците простенаха дружно, но жената не издаде нито звук. Сега тя гледаше право в очите му. Каква, по дяволите, бе тази жена,

която не призна пола си, за да се отърве от бичуването? Или не е разбрала, че той не би наредил да ударят жена?

Той развърза китките ѝ и тя веднага се прикри с туниката. Щом направи това, Ройс я хвана за ръката и я заведе пред Торолф.

— Момче, а? Никой? И ме остави да я бичувам! За да скриеш какво? Че е жена? Защо? — питаше Ройс вбесен.

— За да ме защити — отвърна Кристен.

Ройс обърна поглед към нея, но тя не се уплаши от гнева в очите му.

— Не стига, че не е няма, но и говори езика ни добре! По дяволите, ще ми кажеш ли защо не отвори уста, за да спреш бичуването!

— За да се предпазя от изнасилване — отвърна просто тя.

Той се засмя жестоко.

— Прекалено си висока, за да те пожелаят мъжете ми, не видя ли? Пък и иначе не си голямо изкушение.

— Сега какво ще правиш с мен? — осмели се да попита тя.

Ройс се раздразни, задето тя не обърна внимание на обидите му.

— Отсега нататък ще служиш в къщата. Как ще се държат с теб зависи само от тяхното поведение. Разбираш ли?

— Да.

— Тогава накарай ги да разберат и те.

Кристен погледна към Торолф и Отер.

— Той мисли да ме задържи като заложница, за да осигури доброто ви поведение. Това не бива да повлияе на решенията ви. Трябва да ми обещаете, че ако ви се представи възможност, ще избягате. Ако поне един от вас успее да стигне до дома, ще изпратите баща ми тук.

— Но този ще те убие, ако избягаме.

— Сега той е разгневен, задето е бичувал жена. Няма да ме убие.

Отер мъдро поклати глава:

— Тогава ние ще се опитаме да стигнем до даните на север при първа възможност. Те имат кораби, с които можем да стигнем до северните страни.

— Добре. Ако имам възможност, ще ви съобщавам как съм, така че не се тревожете за мен.

— Достатъчно! — викна Ройс и блъсна девойката към Уейт. —
Заведи я вътре и кажи на жените да я изкъпят.

Когато тя тръгна, лордът видя червените ивици на гърба ѝ, от които сълзеше кръв. Той се обърна към Торолф.

— Знам, че тя ви каза повече, отколкото ѝ позволих. Сега ме слушай. При първия ви опит за бягство ще я накарам да съжалява, че е останала жива. Имай предвид, че аз не се шегувам.

ГЛАВА 11

Кристен се почувства глупаво и не на място, докато вървеше през саксонската къща. Залата, в която влезе, бе дълга и по-голяма от тази на баща ѝ, но това бе естествено, тъй като сградата бе по-голяма. У дома над залата нямаше етаж и това я правеше да изглежда като голяма каменна пещера. През зимата там бе толкова студено, че семейството ѝ предпочиташе да прекарва вечерите в малката кухня. Над тази зала имаше етаж, но той бе доста високо.

Кухнята бе разположена в дълго каменно помещение, което бе долепено до дясната стена. Също толкова дълго помещение имаше и на дългата стена, но то бе студено и празно и сигурно не се използваше през лятото.

Подът бе дървен и кънтеше кухо, когато Кристен тръгна по него. Тя реши, че отдолу има някаква изба. Квадратно парче, каквото Гарик бе донесъл от изток, покриваше малка част от пода пред двата широки прозореца, разположени в средата и отдясно на залата. Върху него имаше столове и тъкачни станове. Тази част от помещението очевидно бе за жените.

Вратите и прозорците бяха отворени и през тях влизаше дневна светлина и топъл ветрец. Срещу женския кът под прозореца стоеше буре с пиво с канелка. Около бурето бяха разположени столове и пейки, както и няколко малки масички с игри върху тях. Имаше сандък за инструменти и още една, по-дълга маса, покрита с оръжия, примки и дори дървени ведре. Един мъж стоеше до масата и навиваше тънки кожени ленти около дръжката на камшик. Кристен се намръщи, защото това ѝ напомни за изранения гръб.

В залата имаше седем жени и всички оставиха работата си, когато Уейт вкара Кристен вътре. Комбинацията от мъжко облекло, наполовина скъсано, и висок ръст, който я извисяваше на повече от половин глава над останалите жени, накара девойката да се почувства зле. Всички останали жени бяха покрити от врата до петите с рокли с дълги ръкави, а някои носеха и бонета, с които скриваха косите си,

докато нейните ръце и гърба ѝ бяха голи. Другите бяха чисти и спретнати, а тя бе цялата в кал и мръсотия, за да скрие нежната си кожа.

Една жена, облечена по-богато от останалите, стана и извика на Уейт да спре. Светлосинята ѝ рокля бе избродирана по краищата чак до широките ръкави, дълги до лакътя. Долната роба, бяла, с тесни ръкави, бе пристегната около кръста и очертаваше крехка фигура. Косата на тази жена бе златистокафява, покрита с фина мрежа, изплетена от мънистени нанизы. Очите ѝ бяха светлосини, много ярки, също като очите на мъжа, когото Кристен се надяваше да е убила.

Девојката помисли, че тази жена би била много по-красива, ако не се мръщеше, както в момента. Тя сигурно бе господарката на това имение, щом можеше да спре воин с такъв авторитетен глас. Кристен не бе изненадана, че саксонският лорд има красива жена. Тя би завиждала на тази дама, че има такъв приятен съпруг, ако не бе негова затворничка.

— Как смееш да го водиш тук? — попита жената, като направи няколко стъпки към Уейт, но все пак остави голямо разстояние.

— Милейди, той е *тя* и лорд Ройс заповяда жените да я изкъпят.

— Жена? — учудено каза жената и пристъпи по-близо, за да огледа Кристен от главата до веригата, която все още свързваше краката ѝ. Тя поклати глава. — Не, това е невъзможно.

Уейт хвана дългата плитка на девојката и я прехвърли през рамото ѝ, за да може жената да я види.

— Лорд Ройс ме накара да я бичувам и това я разобличи. — Той грубо обърна Кристен. — Това не е гръб на мъж.

— Слабият гръб и дългата коса не правят жената.

— Милорд се увери и по друг начин, както ще видите и вие, когато я изкъпят.

Дамата издаде звук на отвращение.

— И какво да правим с нея, когато я изкъпят?

Уейт изръмжа:

— Накарайте я да работи каквото намерите за добре, милейди. Тя трябва да остане в къщата.

— Как Ройс може да държи една езичничка в дома ни?

— Той мисли да я използва...

— Не се и съмнявам! За същото, за което са я използвали и викингите!

— Може би и за това — усмихна се Уейт. — Но по-скоро за заложница.

— О, много добре — въздъхна страдалчески дамата. — Изпрати някой да донесе ключа за тези окови, щом ще трябва я мием цялата. Но първо я отведи в банята и остави двама мъже да я наблюдават, докато кажа на жените какво трябва да направят. На тях това също няма да се хареса.

Кристен бе оставена с Уланд и Алдъс. Малката баня бе разположена под стълбите и една врата извеждаше направо в задния двор, където от един кладенец се носеше водата. Другата врата бе под стълбите, до кухнята. Тук имаше дървен съд за къпане, в който можеше да влезе само един човек. Явно саксонците не се къпеха заедно.

Двамата мъже, които останаха с нея, явно бяха слуги. Те бяха дребни, тъмни, единият бе стар, а другият по-млад — сигурно баща и син. И двамата я гледаха със страх, сякаш знаеха, че ще имат проблеми, ако тя реши да излезе.

Кристен не мислеше да излиза. Тя твърде много желаше тази баня сега, когато вече не трябваше да крие женствеността си. Мръсотията, която бе натрупала върху себе си бе сурово изпитание за издръжливостта ѝ. Ако не бяха заповядали да се изкъпе, тя сигурно щеше да помоли за това.

Ковачът дойде да смъкне оковите, но не ги отнесе със себе си. Кристен веднага седна на пейката, за да свали ботушите и да прегледа глезените си. Кожата бе станала яркочервена, но нямаше рани. Скоро щеше да се оправи, ако махнеха проклетите окови.

Кристен остана там, където бе седнала, и започна да разплита косата си, докато няколко момчета носеха вода отвън. Явно нямаше да си дадат труд да я стоплят, защото съда вече бе почти пълен. Това не ѝ пречеше, защото бе свикнала да плува в студена вода.

Когато пет жени се набутаха в малкото помещение, Кристен стана и се обърна към господарката, която стоеше на вратата:

— Мога и сама да се изкъпя, госпожо.

— Слава богу, мислех, че ще имам големи проблеми, за да те накарам да ме разбереш.

— Разбирам отлично. Трябва да се изкъпя. Ще го направя с удоволствие, но не ми е необходима помощ.

— Значи нищо не разбираш. Ройс е наредил жените да те изкъпят и те ще го направят.

Кристен не искаше да прави проблем от нещо толкова дребно. Тя се отпусна небрежно и зачака мъжете да напуснат. Но те не помръднаха и въпреки това жените се скупчиха около нея, за да свалят дрехите ѝ. Девойката ги отблъсна така, че две от тях паднаха на земята и завиха.

— Вижте, госпожо — наложи се Кристен да надвиква падналите жени, — ще позволя на жените ви да ме изкъпят, но не и докато мъжете са тук.

— Как смееш да ми казваш какво ще позволиш? Те са тук, за да защитят жените ми от теб, защото не можем да ти имаме доверие, когато останеш сама с беззащитните жени.

Кристен почти се изсмя на това. Пет жени, с дамата шест, били безпомощни срещу една. И сигурно щяха да станат, ако настояваха да я събличат и пред слугите. Всъщност, ако ги беше страх, тя не възразяваше да се изкъпе сама.

Девойката посочи с пръст двамата мъже, чиито очи се бяха разширили при перспективата, че може да се наложи да я съблекат.

— Тези са единствените, които ще имат нужда от помощ, ако не напуснат помещението.

Дамата извика от гняв и започна да крещи заповеди. Кристен вдигна пейката, на която седеше, и я хвърли върху двамата пазачи.

Ройс чу виковете и писъците, докато се приближаваше към къщата. Той влезе точно навреме, за да види как Уланд буквално бе изхвърлен от банята. Алдъс изхвърча след него, спъна се в по-младия и също падна на пода. Когато Ройс стигна до помещението, шумът бе поутихнал, въпреки че Даръл все още издаваше пискливи звуци от гняв.

— Какво, по дяволите, става тук? — извика Ройс от вратата.

— Тя не ни дава да я изкъпем!

— Кажи му защо, госпожо. — Кристен успя да поеме дъх.

Тя лежеше просната по гръб на пода, а върху нея бяха седнали четири жени. Те я бяха нападнали отзад точно когато изхвърляше по-

възрастния мъж през вратата. Сега тя едва дишаше, тъй като една жена бе седнала на гърдите ѝ, а друга върху корема.

— Дявол да го вземе, Даръл! — разгневи се Ройс. — Възлагам ти най-простата задача и ти я превръщаш в битка!

— Тя започна! — запротестира Даръл. — Не им даде да я съблекат. Живее сама сред дузина мъже денем и нощем, а се срамува от двама слуги.

— Заповедта ми бе жените да я изкъпят. Не съм казал нищо за мъже.

— Но тя е викинг, Ройс! Сигурно не очакваш да останем сами с нея.

— Дявол го взел, тя е само една жена!

— Не изглежда като такава. Не се държи като такава. На всичко отгоре нападна тези двама страхливци с пейката! И ти искаш да ни оставиш сами с нея?

— Махнете се от нея! — нареди той, отиде до Кристен и я вдигна на крака, щом жените я пуснаха. — Продължаваш да създаваш проблеми, но аз ще се справя с теб. Няма да ти хареса.

— Аз исках да се изкъпя, очаквах това с нетърпение.

Спокойният ѝ отговор накара Ройс да се сепне.

— Тогава се изкъпи — каза той и се обърна към най-старата жена в банята. — Еда, доведи я в стаята ми, щом приключите.

— Ройс! — възрази Даръл.

— Какво? — озъби ѝ се той.

— Нямах предвид да... да...

— Това, което имам предвид, е да я разпитам, Даръл, нещо, което съвсем не те засяга. Сега, върши си своята работа. Тук не се нуждаят от началник.

Даръл се изчерви и напусна стаята пред Ройс. Той обаче нямаше намерение да се извинява. Ама че работа! Дори едно обикновено къпане не могат да направят, без да вдигнат шум до небето.

Алдън все още чакаше Ройс до прозореца.

— Видя ли всичко? — попита лордът.

— Да, въпреки че не можах да чуя разговора — отвърна Алдън и любопитно добави: — Наистина ли видя онова, което мисля, че си видял, когато дръпна туниката му?

— Това момче имаше доста красиви гърди.

Алдън започна да се смее, но като се замисли, бързо спря.

— Достатъчно срамно бе, че едно голобрадо момче ме е надвило, но жена!

— Успокой се, Алдън. Тя току-що изхвърли двама слуги от банята. Не прилича на жените, които познаваме.

— Сигурно. Необичайно висока е за жена. Достатъчно висока, за да ни заблуждава толкова време.

— Но защо ще водят жена на поход? — зачуди се Ройс.

— Как защо? За да задоволява нуждите им на кораба. Тя влезе по-късно в битката. Видяла е нападението оттам и е решила да помогне. В края на краищата, ако всички викинги бяха избити, тя щеше да остане сама. Не е чудно, че се би толкова смело заедно с тях.

— Да. Тя щеше да понесе още доста камшици, вместо да признае, че е жена. Каза, че е направила това, за да не позволи на нашите хора да я изнасят. — Той се засмя. — Мъжете са си мъже. Защо една кучка ще се страхува от друга раса?

— Може да е лоялна към своите и да не иска да ляга с враговете им.

— Сигурно е така. Сега разбирам защо отидоха толкова далече, само и само да скрият пола й. Съвсем скоро щяха да бъдат заключени сами с нея през нощта. Но, бог ми е свидетел, не мога да разбера какво толкова намират в тази мъжкарана.

ГЛАВА 12

Отношението на Кристен към приключението рязко се промени, когато за пръв път влезе в къщата. Вече не се налагаше да държи устата си затворена и да крие косата си. Сега имаше нови проблеми — как саксонците щяха да гледат на нея като жена. Ще бъде ли отблъскваща за тях заради ръста си и факта, че е техен враг? Или ще я желаят, също като мъжете у дома?

Саксонският лорд каза, че не била изкушение за мъжете му. Ако това наистина бе неговото мнение, то тя можеше да заключи, че мъжете няма да искат да правят любов с жена, по-висока от тях, защото няма да се чувстват пълноценни и пълни господари на ситуацията. Много добре, това щеше да я предпази от всички мъже в това имение, с изключение на двама. Единият тя се надяваше да е мъртъв. Другият бе самият лорд.

Кристен изпитваше смесени чувства към лорд Ройс. През изминалата седмица тя рядко го бе виждала, а и тогава гледаше да се скрие от погледа му. Но все още не можеше да забрави първото си впечатление от него. Когато влезе в двора на кон, мъжът приличаше на млад бог, самоуверен, силен и хладнокръвен. С голи ръце той влезе сред шестнадесет огромни мъже, които бяха негови врагове и се осмели да покаже омразата си към тях.

Този мъж не знаеше що е страх. Днес отново лорд Ройс си проправи път между викингите, за да изтръгне Кристен от сигурната им защита. Никой друг не посмя да се приближи без оръжие в ръка.

Отер смяташе, че мъжът е глупак, за да постъпи така. Торолф пък реши, че е направил това, за да ги предизвика и да създаде повод за избиването им. Кристен предпочиташе варианта на Торолф, защото си спомни погледа в тези очи през първия ден, както и безмилостната му заповед да ги убият.

Това бе причината тя да се страхува от лорда. Въпреки това Кристен не можеше да не му се възхищава. Тя винаги бе обичала да гледа силни, добре сложени мъжки тела. Също като последната вечер,

на празника у дома, когато тя бе спряла погледа си върху Дан, помладия син на Перин и Яни, докато той участваше в борбите с ръце и тогава Брена шеговито я попита дали бе сигурна, че не може да си намери съпруг там. Силното, красиво тяло е празник за очите и майка ѝ бе казала, че не срамно да мисли така. А саксонският лорд имаше не само съвършено тяло, но и красиво лице.

Да, в интерес на истината тя обичаше да го гледа, но не искаше той да спира поглед върху нея със същото възхищение. При омразата, която изпитваше към нея и останалите, да прави любов с него не би било най-приятното преживяване. Докато той не я пожелаеше, тя щеше да е в безопасност, макар да бе отделена от другите. Целта ѝ си оставаше същата. Щеше да работи и да се опитва да не прави впечатление, докато не се появи подходящ момент за бягство. Но оставаше въпросът как гледа той на нея като жена.

Докато я търкаха, жените явно си отмъщаваха, защото почти свалиха кожата ѝ. Тя понесе това само защото не искаше да им създава повече неприятности и саксонецът да дойде отново.

Дрехите, които ѝ дадоха, бяха направо смешни. Нямахше нищо, което да пасне на високия ѝ ръст. Макар да бе слаба за ръста си, в сравнение с тях, Кристен бе широка. Ръкавите на бялата роба, която ѝ дадоха, бяха прекалено тесни за ръцете ѝ. Започна спор дали да отрежат ръкавите и да ги снадят с по-широка дантела, или да ги разширят с допълнително парче. Кристен реши въпроса, като ги отпра. Нейните летни рокли у дома бяха без ръкави и с тази дреха щеше да ѝ бъде горещо. Жените не одобриха това, но също като нея нямаха желание да се карат, защото и те не искаха отново да видят лорда разгневен.

Тази роба, чието предназначение бе да покрива краката чак до петите, остана доста над глезените на Кристен, а сивата рокля, която ѝ дадоха, едва стигаше до коленете ѝ. Добре, че поне бе без ръкави и с цепки отстрани, за да може да я оформи, както иска. Тя си сложи възжения колан, който ѝ дадоха, като го остави доста свободен и така дрехата падаше свободно. Така поне успя да скрие някои извивки на тялото си.

Взеха ѝ ботушите и ѝ дадоха чифт меки домашни обувки, които биха били чудесни, ако оковите не бяха върнати обратно върху тях, а тези обувки не покриваха глезените ѝ. Тя не възнамеряваше да носи

железата направо върху голата си кожа и каза това. Най-възрастната, Еда, мъдро реши да остави този въпрос на по-висока инстанция и взе оковите със себе си, след което заедно с още две жени поведе Кристен нагоре по стълбите.

Макар да не знаеше точно защо, девойката се изнервяше от мисълта, че отново трябва да се срещне с лорд Ройс. Не вярваше саксонецът да я хареса, но все пак, сега, когато я бяха изкъпали, съществуваше подобна вероятност.

Ройс седеше до една малка маса и точеше дълъг двустър меч, когато Еда бутна Кристен в стаята. Без да обяснява защо девойката е без окови, тя просто ги сложи на масата и излезе, като остави затворничката да стои в средата на стаята.

Стаята бе голяма и почти гола. Освен ниското легло вляво от вратата и голямата ракла пред него имаше и една малка маса с четири стола. Точно срещу вратата имаше още една ракла с ключалка, която се простираше между двата отворени прозореца като пейка. Другият прозорец, който бе срещу леглото, гледаше към предния двор. По стените и по пода нямаше гоблени и килими, но стената отдясно на Кристен бе отрупана с различни оръжия.

Тя не гледаше към Ройс, но въпреки това почувства погледа му. Чакаше го да заговори пръв, но той мълчеше. Девойката бе огледала цялата стая и вече се чудеше на какво да спре погледа си, защото нямаше навика да забива очи в пода. Правеше това само докато бе с останалите навън, тъй като Торолф ѝ бе казал, че миглите ѝ са прекалено дълги за момче и това може да привлече вниманието на саксонците.

Погледът ѝ попадна върху ботушите му и започна бавно да се движи нагоре по тялото, докато очите им се срещнаха. Сега, дори да искаше, не можеше да погледне настрани. В неговите очи нямаше омраза. Тя видя само изненада.

— Коя си ти?

Въпросът сякаш бе изречен със смущение.

За какво ли бе мислил досега, че беше толкова объркан?

— Какво точно искаш да знаеш? — каза тя. — Името ми е Кристен, но, струва ми се, искаш да научиш още нещо.

Начинът, по който той стана и тръгна към нея, я накара да мисли, че не е чул и дума от онова, което му каза. В изражението на саксонца

имаше нещо, което тя не можа точно да определи. Той спря едва когато между тях оставаха десетина сантиметра и вдигна пръсти към розовата ѝ буза.

— Добре си успяла да скриеш красотата си.

Кристен отстъпи.

— Казахте, че не съм била изкушение.

— Това бе по-рано.

Девојката простена наум. Да, това, което проблесна в зелените дълбини на очите му, когато я погледна, бе желание. Тя не се залъгваше, че ще може да мери сили с него. Не и с него. Днес той бе облечен в туника с дълги ръкави и мускулите, които бе видяла онзи ден, изпъваха тънкия плат. Саксонецът можеше да я смаже с огромните си ръце. За броени мигове можеше да се окаже върху нея. Никой тук не можеше да му попречи, защото тя бе враг, и то победен, и той можеше да прави с нея каквото пожелае.

— Няма да ти е лесно да ме изнасилиш — каза Кристен с приглушен, предупреждаващ глас.

— Да те изнасиля? — Той се промени пред очите ѝ. Гняв изостри чертите му. — Не бих се унижил да изнасилвам викингска пачавра!

Никога не бяха обиждали Кристен така. Щеше да му го каже, но се въздържа, защото се замисли над думите му. Те бяха изпълнени с такова отвращение. Всъщност не бе толкова чудно, че я мисли за пачавра. Това бе разумно обяснение за присъствието ѝ на кораба.

Той се върна на мястото си и повече не я погледна. Все още се мъчеше да овладее гнева си. Девојката се зачуди какво го бе накарало да ненавижда викингите толкова много. Тя знаеше още от първия миг, че той изпитва омраза не към нея, а към целия ѝ народ.

— Щеше ли да имаш такива скрупули, ако бях викингска девица? — опита се да разбере тя.

— Щях да се радвам да постъпя с викингска девица така, както вашите мъже постъпиха със саксонските жени.

— Ние не сме идвали тук досега.

— Други като вас идваха! — гневно процеди той.

Значи това било. Викингите са идвали тук на поход. Кристен се зачуди кого ли е загубил, че не искаше да докосне развратница, която преди това е забавлявала онези, които мразеше, а би излял цялата си ненавист върху невинна девојка само защото е от народа на

викингите. По дяволите! Това, че той я мислеше за пачавра, щеше да запази девствеността ѝ!

Кристен почти се засмя на този абсурд. Това бе невероятно. Но ако само така можеше да се предпази, то тя щеше да се възползва. Само че как се държаха развратниците?

— Искаше да ме разпиташ? — напомни му тя, като се почувства доста по-спокойна.

— Да. Какво знаеш за даните?

— Те не са харесали земята ви? — допусна тя и не можа да скрие усмивката си.

— Смешно ли ти се вижда? — рязко попита той.

— Не, съжалявам — каза тя, но продължи да се усмихва. — Просто не разбирам защо мислиш, че мога да знам нещо за тях. Ние идваме от други земи. Единствените дани, които съм срещала, бяха търговци, също както повечето от моя народ.

Трябваше да бъде по-внимателна. Ако му кажеше, че баща ѝ е търговец, той щеше да се зачуди защо е било нужно да проституира. По-добре да не знае, че родителите ѝ са живи и че изобщо има семейство.

Мислите му следваха същата посока и тя усети, че мъжът все още иска да разбере нещо повече за нея.

— Защо жена като теб се продава толкова евтино?

— Има ли значение?

— Мисля, че не — отвърна той рязко и замълча.

Показателен за отношението му към нея бе фактът, че я държеше права, когато той бе седнал, а имаше още три свободни стола. Тя бе работила цяла заран, после я бичуваха, преживя едно къпане, което приличаше повече на мъчение, а сега трябваше да стои тук права и да отговаря на въпросите му. Злобният Локи сигурно се надсмиваше над проблемите ѝ. Девојката не издържа и седна по турски на пода. Лицето на саксонеца отново потъмня.

— По дяволите, кучко, нямаш ли елементарно възпитание?

— Аз ли? — въздъхна тя. — А къде е твоето възпитание, та ме държиш права, докато ти седиш?

— Сигурно не си разбрала все още, че твоето положение тук е по-ниско, от който ѝ да е слуга.

— Значи най-долният слуга може да седи, а аз не? Това ли искаш да ми кажеш? Значи не мога да очаквам елементарна учтивост?

— Да, правилно си ме разбрала!

Какъв инат! Какво очакваше тази жена? Да се извини на затворничка?

— Много добре, саксонце. — Тя се засмя и стана на крака. — Няма да ти дам възможност да кажеш, че норвежките не са издръжливи.

Този отговор го раздразни още повече. Той скочи, направи една крачка към нея, но спря и като се обърна, застана до масата и се опита да се овладее. Какво ли би й направил, ако не се бе спрял?

Тя объркано сви вежди. Какво направи, че толкова го разгневи? Нали се подчини. Той нали това искаше? Или очакваше от нея съпротива? Може би търсеше повод, за да я накаже, да излее върху нея омразата си, а тя не му позволи като се подчини веднага.

Кристен грешеше. Ройс бе в затруднение, откакто я вкараха в стаята. За миг бе почувствал влечение към нея и това бе толкова далеч от чувството, което трябваше да изпита, че напълно го обърка. Тя наистина го отвращаваше. Той мразеше и нея, и племето ѝ. Но когато я погледна, първото му желание бе да я докосне. И когато го направи, разбра, че кожата ѝ бе толкова нежна и гладка, колкото изглеждаше.

Тя бе прекалено хубава, за да е истинска, и Ройс изпитваше гняв към себе си, че я бе пожелал, макар и само за миг и което бе още по-зле, че ѝ бе позволил да разбере това. Не трябваше да забравя коя бе тази жена. Тя би продала тялото си на всеки мъж срещу заплащане. Без съмнение е лягала с целия екипаж на кораба. Тя бе викингска мръсница. Никоя жена не би трябвало да го отвращава повече.

Но тя не го отвращаваше и това го смущаваше. Трябваше да е покорна и уплашена. Всяка друга на нейно място би била. Тя трябваше да трепери пред гнева му и да плаче за милост. Тогава щеше да я презира. Но тя го объркваше с отговорите си и се усмихваше, когато това ставаше причина за гнева му. Смееше се, когато я унижаваше. Как да се бори с това привличане, когато тя го изненадваше все повече и повече?

— Сигурно трябва да изляза?

Ройс рязко се обърна и я прониза с гневния си поглед.

— Няма да напуснеш тази къща, кучко.

— Имах предвид стаята ти, след като присъствието ми тук явно те разгневява.

— Не е заради теб — увери я той. Лъжата лесно се измъкна от устата му. — Но можеш да си ходиш. Само че, първо, ще сложиш това.

Той вдигна оковите от масата и ѝ ги подхвърли. Кристен инстинктивно ги хвана, вместо да ги остави да паднат на пода. Веригата се уви около китката ѝ и единият пръстен я удари под лакътя, като я накара да трепне. В ръцете ѝ желязото се превърна в оръжие, но тя не обърна внимание на това. Девојката погледна оковите с отвращение.

— Значи все пак ще ме накараш да нося това?

Той кимна:

— Да, за да разбереш, че положението ти само е променено, а не подобро.

Тя срещна погледа му и в очите ѝ блесна задоволство.

— Друго не съм и очаквала. — Девојката отпусна ръката си, веригата се размота бавно и падна до крака ѝ. — Ти ще трябва да ги сложиш.

— Само ги затвори, кучко — заповяда нетърпеливо той, без да е разбрал отказа ѝ.

— Ти го направи, саксонецо — остро отвърна тя. — Никога няма да огранича доброволно свободата си.

Очите му се присвиха при това нахалство. Първата му мисъл бе да пречупи непокорството ѝ, преди да се е разраснало, но после осъзна, че за това ще е нужно доста повече от един бой.

Той се приближи до нея и дръпна оковите от ръцете ѝ. После коленичи и грубо ги затвори около глезените на девојката. Кристен стоеше неподвижно и гледаше наведената му глава, на една ръка разстояние, покрита с гъста кафява коса. Наистина бе много лошо, че съдбата им бе отредила да бъдат врагове. Тя щеше да се радва, ако бе срещнала този мъж при други обстоятелства.

Той вдигна поглед към нея. Разбирайки погрешно мъката в очите ѝ, Ройс забрави какво бе направил.

— Къде са ботушите ти?

— Старицата Еда каза, че не са подходящи в къщата.

— Тогава трябва да сложиш някакъв плат под тези окови, за да не се разрани кожата ти.

— Какво значение има това, милорд? Става въпрос само за кожата ми, а аз стоя по-ниско от най-долния слуга.

Той се изправи.

— Желанието ми не е да се държа лошо с теб, Кристен.

Това, че мъжът бе запомнил името ѝ, я изненада. Тя мислеше, че изобщо не я бе чул, когато му го каза, тъй като се обръщаше към нея само с „кучко“. Въпреки това Кристен бе ядосана, защото все се надяваше, че няма да ѝ сложи оковите.

— Е, поне заслужих вниманието, с което удостояваш животните си, нали?

Той я разбра, но не биваше да се отмята от думите си.

— Да, същите грижи. Нито повече, нито по-малко.

Тя кимна рязко. Не искаше да му позволи да види унижението, което ѝ причиниха неговите думи. Девойката се обърна, за да излезе, но той я хвана за ръката. Не я пусна, докато Кристен не обърна очи към него.

— Тъй като не можеш да спиш при другите слуги без охрана, ще ти дам отделна стая, която ще може да се заключва. Щом е заключена няма причина... — Той спря объркан и после рязко завърши: — Няма нужда да спиш с оковите. Ще дам ключа на Еда, за да ги сваля всяка вечер.

Кристен не му благодари. Тя видя, че лордът съжалява за внезапния импулс, който го бе накарал да отстъпи. Вместо това му обърна гръб и излезе от стаята с цялата гордост, която позволяваше ограничената походка.

Тя заслужаваше това. Заслужаваше всичко това, защото не послуша родителите си и се впусна в това трагично приключение. Изведнъж се почувства толкова безпомощна и самотна без останалите. Ако Селиг бе тук, щеше да знае какво да направи. Щеше да я обнадежди, преди да я доведат в къщата. Но Селиг бе мъртъв. О, боже, Селиг!

Тя се отдаде на мъката си. Сега вече не трябваше да се крие. Девойката тихо се разрида там, където бе в момента — между стаята на Ройс и стълбите. Сълзи потекоха по бузите ѝ. Сега, когато бе сама, можеше да си позволи това, което преди гордостта ѝ забраняваше.

ГЛАВА 13

Дори от мястото си в далечния ъгъл на кухнята, Кристен можа да види през отворената врата в другия край на къщата четирите големи каруци, които напускаха двора. На две от тях бяха натоварени затворниците, третата взеше охраната, а последната бе празна. На връщане всичките щяха да бъдат натоварени с огромни камъни от римските руини, към които отиваха. Ако не бе онази прищявка на съдбата, която накара саксонския лорд да реши, че тя е водач на групата, днес Кристен щеше да бъде заедно с другите.

Днес можеше да бъде денят на бягството им. Само девет стражи пазеха шестнадесетте мъже. Нещо можеше да се случи и те да успеят да избягат. Тогава тя щеше да остане тук, за да понесе последствията.

Кристен им бе казала да не се тревожат за нея, защото саксонският лорд няма да я убие. Каза им, че той е разгневен, задето е накарал да бичуват жена. Но какво друго би могла да им каже, за да ги накара да помислят и за себе си? А ако им бе казала, че е също толкова вероятно Ройс да е ядосан, защото се е показал глупак, като е решил, че тя е водачът им. Това можеше да накара някои от тях да се противопоставят на отделянето ѝ. А сега, когато бе останала тук, те щяха да изгубят шансовете си за бягство, ако се върнеха да я вземат. Щеше да се наложи да тръгнат без нея.

Кристен изпита самосъжаление, когато видя как вратите се затвориха след приятелите ѝ. Тя бе прекарала тази нощ върху един твърд сламеник в малката си стая. Трябваше да се радва, защото в сравнение със студената земя това бе голямо удобство, но девойката се чувстваше нещастна и самотна. Несгодите се понасяха много по-лесно, когато бяха споделени с приятели.

Не че сега работата ѝ бе толкова тежка. У дома тя никога не бе имала нещо против да помага в домакинството. Всъщност, когато през зимата дойдеха свирепите бури, никой не очакваше от слугите да напуснат топлите си помещения до конюшните. Кристен и майка ѝ готвеха и чистеха за цялото семейство. Най-вече Кристен, защото

Брена не обичаше онова, което наричаше „женска работа“. Девојката нямаше нищо против домаќинството. Това, което ѝ тежеше в Уиндхърст, бяха резките, груби заповеди, които издаваха надменните слуги.

— Много ли боли?

Девојката погледна в посоката, от която дојде гласът и видя едно малко момиченце, седнало в крај на дълната маса, която току-што бяха наредили за закуска. Детето бе поне на два метра од другата маса, на која Кристен оформяше глазурата на ягодовия сладкиш, којто щяха да поднесат по-късно. Малката имаше красиво малко лице, чисто и розово. Две спретнати тьмнокафяви плитки се спукаха над крежките ѝ рамене. Големите зелени очи срецнаха погледа на Кристен и тя реши, че впросът се отнася за неа.

— Како да ме боли?

— Глезенът. Той кърви.

Кристен погледна към глезените си. Наистина, в обувката на левия ѝ крак се процеждаше крв. Тя се ядоса на себе си, задето тази сутрин од инат отказа да навие плат под железните окуви. Детинщина, која направи с беглата надежда, че ще накара саксонскиот лорд да почувства малко вина, кога види как проклетите му окуви смќкват кожата ѝ. Кого, освен себе си нараняваше? Със сигурност не и него, тѝј каго тој бе сложил окувите.

Тя погледна отново към детето, чието внимание все още бе насочено към неа.

— Не, не боли — увери ја Кристен со усмивка.

— Честно? Не чувстваш ли болка?

— Разбира се, че чувствувам. Но, да си кажа честно, мисля за толкова многу други неща, че не забележах тази слаба болка там долу — отврна девојката и посочи крака си.

Момиченцето се засмя на шегата.

— Странно ли се чувствува човек, кога е толкова висок?

— Не.

— Но да си по-висока од мѝж...

Кристен ја прекъсна.

— В Норвегија тоа се случва многу рядко.

— О, да, всички викинги са големи мѝже.

Кристен се усмихна на удивениот глас на детето.

— Как се казваш, малката?

— Меган.

— Днес е много хубав ден. Защо не си навън да ловиш пеперуди, да правиш венци от цветя или да търсиш птичи гнезда? Мислех, че това правят децата на твоята възраст. Сигурно е по-интересно, отколкото да стоиш в къщата.

— Никога не напускам Уиндхърст.

— Не е безопасно ли?

Детето погледна към дланите си, които лежах на масата.

— Безопасно е, но не обичам да ходя сама.

— Но тук има и други деца.

— Те няма да си играят с мен.

Тъгата в гласа на детето разчувства Кристен. Еда, която току-що се приближи, каза:

— Другите деца се страхуват да играят със сестрата на господаря. Ти също не бива да говориш с нея — изсъска старицата в ухото ѝ.

Кристен я погледна студено.

— Докато не ми забранят, ще говоря, с когото си искам.

— Така ли, кучко? — отвърна Еда. — Тогавя не се изненадвай, ако ти забранят веднага, защото той съвсем не изглежда доволен.

Кристен дори не успя да се учуди на думите на старицата, защото една ръка свирепо стисна рамото ѝ и я завъртя. Девојката се оказа лице в лице с разярения саксонец.

Ройс не бе помислил за сестра си, тъй като дори не бе забелязал, че тя е в залата. Когато влезе в дългата стая, очите му веднага се спряха на малката главица в кухнята. Той не я бе виждал от вчера, откакто тя излезе от стаята му, тъй като бе вечерял с братовчедите си в стаята на Алдън, за да избегне залата, където сигурно бе онази кучка.

Докато тя бе с гръб към него, Ройс лениво огледа дългото ѝ тяло от горе до долу. Когато погледът му стигна до железата около глезените ѝ, които се виждаха ясно заради прекалено късата роба, той се разгневи. Дори от другия край на стаята можеше да види кръвта, която се стичаше в обувката ѝ. Лицето му потъмня от гняв.

— Ако мислиш, че като си разраняваш краката, ще наредя да ти махнат оковите, много грешиш!

Кристен се отпусна, когато разбра какво бе причинило яростта му:

— Не съм мислила това.

— Тогава дай ми обяснение! Казах ти да увиеш това желязо с плат.

— Забравих да поискам плат — каза тя и добави: — Докараха ме тук долу още преди изгрев-слънце и веднага ме впрегнаха в работа. Признавам, че бях по-скоро заспала, отколкото будна и не мислех за това, което вече чувствам.

Изражението му леко се смекчи. Кристен видя, че мъжът се колебае дали да ѝ повярва. Това ѝ се стори толкова смешно, че тя се засмя и с това го обърка още повече.

— Милорд, явно мислите, че съм искала да пробудя съчувствие у вас. Бъдете сигурен, че не вярвам да притежавате такива нежни чувства.

Той отново почервения от гняв и девойката помисли, че ще я удари. Тя го бе засегнала открито, представяйки обидата като неуспешен комплимент. Явно той не можеше да се справи с такава хитра тактика от една жена.

Ройс се обърна към Еда и уплаши бедната жена с изражението си.

— Отсега ще я гледаш в краката и ще внимаваш да не забрави отново да увие железата!

Той още веднъж погледна свирепо Кристен и се отдалечи. Еда тръгна да търси плат, като мърмореше, че има достатъчно друга работа, за да се грижи за една глупачка, която няма достатъчно ум да не дразни господаря. Девойката се усмихна, без да обръща внимание на старицата, и проследи с поглед Ройс. Този саксонец не бе много различен от мъжете, които тя познаваше.

— Как се осмели да му се присмееш?

Кристен бе забравила Меган. Тя погледна детето и му се усмихна. Зелените очи бяха разширени от учудване.

— Гневът му не бе толкова страшен.

— И ти никак не се уплаши?

— Трябваше ли?

— А аз се уплаших, макар да не викаше на мен.

Кристен се намръщи.

— Еда каза, че ти е брат. Не вярвам да те е страх от него?

— Не... е, понякога.

— Понякога? Бие ли те?

Меган изглеждаше изненадана от този въпрос.

— Не, никога не го е правил.

— Тогава защо трябва да те е страх от него?

— Може и да ме набие. Той е толкова голям и изглежда така зъл, когато се разгневи.

Кристен се засмя с умиление.

— О, малката, повечето мъже изглеждат зли, когато са ядосани, но това не показва какви са в действителност. Брат ти е голям, да, но моят баща е още по-голям, съвсем малко, разбира се, но по-голям, представи си, и също има страшен гняв. Въпреки това няма по-нежен мъж от баща ми и едва ли някой обича семейството си повече от него. Братята ми също лесно се гневят и знаеш ли какво правя, когато ми крещят?

— Какво?

— И аз им крещя.

— Те по-едри ли са от теб?

— Да, дори най-малкият, който е видял само четиринадесет зими е по-висок от мен, макар и с малко. Той има да расте още. Ти нямаш ли друго, освен брат си?

— Имала съм и друг брат, но не го помня. Той умря заедно с баща ми по време на похода на другите викинги. Това беше преди пет години.

Кристен се намръщи. Дявол да го вземе, саксонецът имаше право да мрази нея и народа ѝ. Нищо чудно, че първата му мисъл бе да ги убие. Сега бе изненадана, че промени решението си.

— Съжалявам, Меган — тихо каза девойката. — Вашият народ е страдал много заради моя.

— Онези бяха дани.

— Няма голяма разлика. Ние също дойдохме на поход, макар и не срещу вас, ако това може да бъде някакво утешение.

Меган се сепна.

— Искаш да кажеш, че приятелите ти нямаше да нападнат Уиндхърст?

— Не, бяхме тръгнали към един манастир навътре в острова. Щяхме само да минем оттук.

— Джуро?

— Да.

— Но той бе разрушен от даните преди пет години и оттогава не е възстановяван.

— О, боже! — проплака Кристен. — Значи Селиг и другите са загинали за нищо!

— Селиг приятел ли ти беше? — колебливо попита Меган.

— Приятел? Да, приятел, също и брат — едва отговори девойката.

— Ти си загубила брат в битката при гората?

— Да... да... да!

Юмрукът на Кристен се сви и смачка сладкиша, който държеше. Това не я облекчи и тя го захвърли на масата. Когато бе на половината път до входа, Еда я настигна и опита да я задържи.

— Не прави това, кучко — предупреди я старата жена. — Ще те накажат.

— Не ме интересува!

— Недей! Чух какво каза на малката. Съжалявам за загубата ти и макар да не мислех, че мога да говоря така с някоя като теб, наистина съжалявам. Няма да има полза, ако се нараниш отново. Върни се да почистиш боклука, който направи, и никой няма да разбере, че е било нарочно.

Кристен спря, вгледа се в Еда и накрая кимна. Върна се в кухнята и като видя безпорядъка, въздъхна. Меган не се виждаше наоколо. За щастие нямаше други, тъй като бе твърде рано.

— Детето?

Еда се намръщи.

— Уплаши се, когато ти се разгневи. Сигурно добре ще си помисли, преди отново да заговори с теб.

Кристен отново въздъхна.

ГЛАВА 14

Изминаха две седмици, откакто Кристен е преместена в къщата. Торолф и останалите явно не бяха имали възможност да избягат през това време, тъй като все още работеха по стената. Тя не бе успяла да разговаря с тях, нито дори да им се покаже, за да разберат, че е добре. Когато се приближеше до отворена врата или прозорец, някой ѝ извикваше да се отдръпне. Явно я наблюдаваха постоянно както слугите, така и войниците на Ройс, които често идваха в къщата.

Тя използва това време, за да научи за саксонците всичко, което можа. Слугите се отнасяха към нея със странна смес от страх и презрение. Изключение правеше Еда, която показваше някакво уважение и дори нещо, което можеше да мине за харесване, макар да бе трудно да се каже, защото старицата бе груба по природа. Все пак от нея бе най-лесно да се измъкне информация.

Кристен вече знаеше доста за Уиндхърст и господаря му. Имението само задоволяваше нуждите си, тъй като най-близкият град бе твърде далече. Ройс бе тан, един от великите благородници на краля и Уиндхърст бе доста голямо имение. Както и в Норвегия, тук имаше свободни, които наричаха селяци и които работеха в имението. Повечето имаха специфични занаяти. Те можеха да притежават земя, но плащаха данъци на короната и на църквата, подлежаха и на военна служба. Ройс обучаваше тези, които живееха в неговите земи, за предстоящата война с даните. Много от тях вече бяха негови войни. Той обучаваше и някои от по-здравите си слуги. Тези хора не бяха свободни, а обвързани със земята. Ройс им осигуряваше оръжия и възможност да откупят свободата си. Когато дойдеше време, той щеше да има една малка армия, готова да се присъедини към войската на крал Алфред.

Специално за Ройс Кристен научи, че все още не е женен, но ще стори това по-късно тази година. За годеницата му, която живееше на север, Еда не можа да ѝ каже нищо повече от това, че се казва Корлис и че минава голяма красавица. Старицата ѝ разказа повече за първата му

годеница, лейди Рона, и Кристен с изненада установи, че изпитва съжаление към саксонца, когато научи, че при предишния викингски поход той е загубил много повече, отколкото тя мислеше в началото. Ройс бе обичал лейди Рона. Никой не знаеше какво чувства към лейди Корлис.

Братовчедката на Ройс, Даръл, която ръководеше домакинството на имението, не обръщаше никакво внимание на Кристен още от първия ден, когато я повери на Еда. Тя бе приятна на външен вид, което ярко контрастираше с характера ѝ. В един момент Даръл бе надменна и неумолима, а в следващия плачеше за утеха и уверения. Освен това бе много емоционална. Веднъж Кристен бе свидетел как жената дълго се оплаква за нещо на Ройс и когато той остро ѝ отвърна, тя избухна в сълзи. Можеше да плаче за съвсем дребни неща, като например за това, че е объркала конците върху гоблена, който шиеше.

Даръл не представляваше проблем за Кристен. Меган също не ѝ създаваше грижи, макар че известно време се тревожеше за нея. Природното любопитство на детето накара Кристен да разкаже за себе си много повече, отколкото трябваше още при първата им среща. Тя не искаше тези неща да стигнат до ушите на Ройс. Ако той научеше, че тя има семейство, което я обича и че брат ѝ е един от онези, които загинаха в гората, тогава можеше да преосмисли отношението си към нея. Но явно Меган не му бе казала нищо от онова, което научи от Кристен, и Еда се оказа права — детето не дойде отново при нея.

Ройс също не ѝ обръщаше внимание или поне не даваше да се разбере. Тя го виждаше всеки ден, защото той не можеше да прекоси залата, без да бъде забелязан. Но саксонецът не я погледна нито веднъж. Само когато той си почиваше, Кристен усещаше, че я наблюдава.

Отношението му към нея я развеселяваше. Кристен знаеше, че я унижава заради онова, което мислеше, че тя е, и освен това я ненавиждаше заради народа ѝ. От друга страна обаче, той все още чувстваше влечение към нея. Упоритата му борба срещу това желание забавляваше Кристен. Тя чувстваше как очите му следят всяко нейно движение, но щом вдигнеш глава, той бързо извъръщаше погледа си.

Веднъж обаче Ройс не погледна настрана. Всъщност онази вечер, той я гледаше толкова задълбочено, че мъжът до него трябваше да извика името му три пъти, за да го накара да обърне внимание.

Кристен се засмя гласно на това и силният ѝ глас стигна до Ройс в другия край на залата и го разяри. Той тресна чашата с медовина на масата и за учудване на хората си напусна помещението. Девојката остана доволна, че може да му въздейства толкова силно.

Кристен често мислеше за онази вечер, всъщност тя често мислеше за Ройс. Мисълта, че той я желае, ѝ доставяше удоволствие. И благодарение на майка си тя знаеше причината.

Веднъж Брена и бе казала: „Ще познаеш човека, предопределен за теб, когато го срещнеш. Знаех това и дълго страдах, защото не исках да го призная дори пред себе си. Не повтаряй грешките ми, дъще. Когато срещнеш мъж, който те радва с вида си и е празник за сетивата ти, който те кара да се чувстваш странно и прекрасно, когато се приближи до теб, значи това е онзи, с когото ще бъдеш щастлива, онзи, когото можеш да обикнеш, както аз обичам баща ти“.

Кристен бе очарована от Ройс още когато го видя за пръв път. За нея бе огромно удоволствие да го гледа. А когато той се доближеше до нея, тя се чувстваше по-различно, по-жизнена, по-наясно със себе си. Насочваше хумора си към него, защото искаше да се смее, когато този мъж бе наблизко. Тя не бе толкова глупава, за да мисли, че го обича, защото знаеше, че би напуснала това място в мига, когато това е възможно. Но все пак бе достатъчно наясно с чувствата си, за да разбере, че желаше Ройс Уиндхърстски — желаше да го докосва, да усеща ръцете му около себе си, да го познае, както жената познава мъжа. Любовта можеше да се роди от тези чувства и със сигурност щеше да се роди, ако останеше тук достатъчно дълго.

Ирония на съдбата бе, че първият мъж, когото харесваше, след като бе желана от толкова други, не ѝ обръщаше внимание. Тя бе сигурна, че може да го има, ако вземеше такова решение. Но дали щеше да бъде достатъчно почтен, за да се ожени за нея след това? Трябваше да има предвид и годеницата му. Освен това трябваше да вземе под внимание и статута си на затворничка, който практически я правеше робиня, както Еда отбеляза онзи ден. Не трябваше да забравя и омразата, която той изпитваше към нейния народ. Възможно ли бе, обикновената страст да надделее над всичко това?

Викингите не вярваха, че съдбата предопределя бъдещето им, а смятаха, че самите те определят съдбите си. Вярваха, че боговете

възнаграждават онези, които се борят и печелят. Те воюваха за онова, което желяха. Поражението не носеше достойнство.

Кристен бе възпитана с тези идеали, макар да бе християнка. Като такава, тя знаеше, че трябва да се довери на бог за бъдещето си и той щеше да я възнагради, ако такава бе волята му. Но като дъщеря на викинг девойката разбираше, че ако желяе Ройс Уиндхърстски за свой съпруг, ще трябва да го спечели, като се изправи срещу съдбата, която ѝ пречи, и се бори за това, което иска с всички възможни средства.

Наистина ли го искаше за съпруг? Да. Най-сетне тя бе открила мъжа, с когото щеше да бъде щастлива. Нейният враг! Щеше да е смешно, ако не бе така обезсърчаващо. И все пак тя вярваше в способностите си.

Беше късно. Две от петте жени, които приготвяха ястията и ги сервираха на масите, днес бяха болни и останалите три трябваше да поемат задълженията им. Това ги задържа в кухнята повече от обичайното. Тъй като Кристен бе една от трите, останалите слуги не им помогнаха, защото решиха, че ако някой трябва да работи повече, то това бе тя.

Девойката нямаше нищо против. Тази вечер Ройс остана в залата по-дълго от обичайното и тя бе радостна, че може да го гледа как обсъжда нещо с хората си. Всъщност Кристен прекара повече време да го наблюдава, отколкото да почисти след последното ястие. Въпреки това тя го видя да излиза, защото тъкмо тогава Еда я смъмри, че не гледа какво върши.

Сега в залата бе тихо и тъмно. Само две факли догаряха на стената. Слугите бяха разположили сламениците си по пода и бяха утихнали. Останаха само Еда и Кристен. Старицата приготвяше всичко за сутринта.

Кристен не бе изморена, но не усещаше краката си, защото цял ден стоя права. Така бе всеки ден, от момента, когато я събудеха преди зазоряване, докато я заключеха обратно в стаята ѝ след последното хранене. Само днес бе различно.

Кристен се сепна, когато откъм входа чу стъпки, които прекосиха залата. Тя любопитно вдигна поглед и сърцето ѝ заби по-силно, когато

видя Ройс да изплува от сянката. Той не вървеше към стълбите, а идваше право към нея.

Тя не помръдна в очакване. Изражението му бе напрегнато и сърцето ѝ заби още по-бързо, но не от страх. Най-после той спря и тя почувства само моментна изненада, когато мъжа сложи ръка на врата ѝ, стисна гъстата коса и дръпна главата ѝ назад. Девојката притаи дъх, когато очите му гневно се впиха в нейните.

— Защо ме изкушаваш така? — попита той сякаш себе си.

— Наистина ли, милорд?

— Правиш го нарочно — обвини я той. — Знаеше, че стоя до входа и те наблюдавам.

— Не, мислех, че сте се оттеглил.

— Лъжкия! — процеди той, преди да залепи устни до нейните.

Кристен очакваше това. Тя искаше да усети устните му, да може да го докосне. Девојката желаше това, но не предполагаше, че ще бъде толкова опустошително. Тя не бе подготвена за този стихийен изблик на страст, тъй като досега не бе изпитвала това усещане.

В гнева си той яростно притискаше устата ѝ. Мъжът сграбчи косата ѝ, за да я задържи неподвижна, но не я докосна другаде. Тя бе тази, която се притисна към него и с тялото си усети огромната му възбуда. Това я възпламени. Не я интересуваше, че не това бе неговото желание, че той я целуваше против волята си и сигурно я мразеше още повече заради това. Тя обви ръце около него, започна да гали силните мускули на гърба му и накрая сграбчи раменете му, за да го притисне още по-плътно.

Чу стона му и усети как той прекара ръка около кръста ѝ, за да я прилепи до себе си. Езикът му се гмурна в устата ѝ, тя го всмука и го хвана там като награда, която отказваше да пусне. Боже господи, това бе чудесно, много по-хубаво от всичко, което бе изпитвала досега! Тя искаше да му се отдаде там в залата, на масата или на пода — за нея това нямаше никакво значение. Девојката искаше да прави любов с него сега, преди да овладял чувствата си и да е спрял.

Но той спря и Кристен въздъхна, щом устните му се отлепиха от нейните. Ройс я погледна и тя видя в очите му страст и ярост. Откритият ѝ поглед го разяри още повече.

Мъжът я отблъсна и глухо изръмжа:

— Кучка! За бога, нямаш ли срам?

Кристен би се изсмяла на тези думи, ако не бе толкова разочарована. Той прехвърляше вината върху нея, сякаш тя бе отишла при него. Не ѝ бе толкова обидно, задето мъжа излъга надеждите ѝ, но как можеше да отрича, че двамата желяеха едно и също? Откъде взе сили да стори това, когато тя стоеше и изпитваше изгарящата болка на желанието?

Той можеше да крие чувствата си, но Кристен нямаше такива задръжки.

— Не се срамувам от това, че те желая — каза тя тихо.

— Или който и да е мъж! — жестоко процеди той.

— Не, само теб. — Девојката се усмихна на недоверието му. После добави лукаво: — Ти си определен за мен, Ройс. Започни да свикваш с това.

— Никога няма да бъда един от любовниците ти, кучко! — заяви твърдо той.

— Много добре, милорд, щом това е желанието ви.

— Не желанието ми, а истината — настоя той. — И ти ще престанеш да упражняваш курвенските си номера върху мен.

Кристен не можа да се сдържи и се изсмя на заповедта му.

— Какви номера, милорд? Вината ми е само, че ви гледам може би по-често отколкото трябва, но нищо не мога да направя. В края на краищата вие сте най-хубавият мъж тук.

Той рязко пое дъх.

— Боже мой, всички викингски курви ли са нагли като теб?!

Твърде често я наричаха курва. Девојката знаеше, че не трябва да отрича това, защото той би я обладал не от страст, както тя искаше, а за отмъщение, ако разбереше, че е девствена. Но това, че сега, след като я накара да разголи чувствата си, отново я нарече така ѝ причини болка.

Раздразнението взе връх в гласа ѝ.

— Не познавам курви и затова не мога да отговоря на въпроса ти. Това, което ти наричаш наглост, според мен е честност. Може би предпочиташ да те излъжа и да ти кажа, че те презирам или че мразя да те виждам?

— Как може да не ме мразиш? Аз те направих робиня. Аз те оковах, въпреки че знам колко много мразиш веригите.

— Затова ли все още ги нося? — запита тя.

Той не си направи труда да отговори на този въпрос.

— Мисля, че ме мразиш и че нарочно ме изкушаваш, за да ми отмъстиш, като ме омагьосаш.

— Ако си вярваш, ти никога няма да получиш онова, което искам да ти дам, саксонецо, и аз съжалявам. Мразя тези окови, но не и теб. И не за пръв път някой от семейството ми става роб — загадъчно добави тя. — Ако смятах, че винаги ще бъда окована робиня, тогава може би щях да те мразя.

— Значи се надяваш на бягство?

Очите на Кристен се присвиха.

— Няма повече да ти говоря за надеждите си, защото когато казвах истината, ти не ми повярва. Мисли за мен каквото искаш.

Тя се обърна с гръб към него и го зачака да се отдалечи. Той не тръгна веднага. Девојката реши, че мъжът се бори да овладее гнева си. Мъката ѝ щеше да изчезне, ако бе видяла, че в този момент той просто я погледна и в очите му за миг можеше да се види страданието на душата.

ГЛАВА 15

На следващата сутрин Кристен не бе в добро настроение. Тя се бе държала открито и честно със саксонца, като разкри чувствата си към него и така му даде предимство, а в отговор получи само лицемерие. Той я желаше, но не искаше да признае това пред нея и пред себе си и по този начин караше и двамата да страдат. Еда бе чула цялата им свада и също не бе доволна.

— Не го изкушавай повече, момиче — предупреди я тя гневно. — Ще съжаляваш, ако той те отведе в леглото си, защото за него винаги ще бъдеш само една робиня.

Може би това бе истина и Кристен се вбеси. Тя бе готова да отдаде невинността си на човек, за когото нямаше да означава нищо. Вчера бе сигурна, че ще успее да събуди чувствата му, но сега изпитваше съмнение. Това я потискаше ужасно. Тази сутрин те чистеха стаите откъм предния двор, както правеха всеки ден. Тази на Ройс бе една от тях. Преди, докато гледаше леглото му, Кристен усещаше възбуда, а тази заран изпитваше желание да го разкъса. Тя започна да тупа възглавницата толкова силно, че от нея се разхвърчаха пера.

— От едната крайност в другата — отбеляза Еда и поклати глава. — Не мисли повече за него.

— Остави ме на мира — предупреди я Кристен. — Вече ми каза какво мислиш.

— Да, но явно това не е било достатъчно. Ако сега смяташ да го нараниш, по-добре помисли пак.

Това бе капката, която препълни чашата на търпението. Кристен бе прекарала нощта, като се мъчеше да овладее новите чувства, които саксонецът събуди у нея.

— Да го нараня? — изръмжа тя. — Ако нараня някого, това ще си ти, ако не престанеш да ме дразниш!

Еда уплашено отстъпи назад. Тя вече не бе нащрек в присъствието на Кристен, тъй като досега девойката не бе показвала враждебност. Дори бе започнала да я харесва, забравяйки, че тя е от

народа, който сее смърт и разруха. Досега старицата се чувстваше достатъчно сигурна, за да остава сама с момичето, както бе днес. Сега, като погледна високата млада жена, чиито гняв кипеше, Еда разбра, че тя няма да се затрудни много, ако реши да я хвърли през отворения прозорец. Кристен бе достатъчно едра и силна, за да направи това. Не че ще бъде толкова глупава, за да го стори, но все пак такава възможност съществуваше.

Еда започна да отстъпва към вратата, като гласът ѝ се засилваше с всяка крачка, която я отдалечаваше от Кристен.

— Ще заплашваш една старица, а? След като те защитавах от обидите на другите. — До вратата Еда спря и се обърна. — Ще свършиш тук сама. И по-добре да промениш държанието си, когато слезеш долу, защото иначе ще прекараш остатъка от деня заключена и без вечеря. И не се мотаай тук дълго, защото ако се забавиш, ще пратя някой мъж да те свали долу. Няма да ти е толкова лесно него да хвърлиш през прозореца.

За момент Кристен се учуди на последните думи на старицата, но веднага ги забрави. За първи път я оставяха сама в незаклучена стая, а и тази бе неговата. Тя можеше да унищожи за миг всичко, което се намиреше вътре. Никой не можеше да я спре. После Ройс щеше да я набие и тя с радост би приела болката и омразата, които щяха да последват, защото все още не го мразеше. Трябваше, но не можеше.

Идеята я изкушаваше, но още по-примамлива бе възможността да намери брадва — най-сигурното оръжие, което можеше да ѝ помогне да напусне това място. Бе изгубила прекалено много време в мисли за саксонеца, когато трябваше да състави план за бягство. С брадвата можеше да се освободи от оковите и да разбие ключалката на стаята, в която я заключваха всяка вечер. Там имаше само едно тънко одеяло и груб чаршаф, но с тях и със собствените си дрехи тя можеше да направи достатъчно дълго въже, за да се спусне по него от прозореца. Със същата брадва щеше да отвори помещението, където бяха заключени Торолф и другите. Ако успееше да намери това оръжие, можеше да го скрие в стаята си, преди да слезе долу. И тази вечер...

Сред окачените на стената оръжия нямаше нито една брадва. Кристен бързо се наведе над голямата ракла, която стоеше до леглото на Ройс, и я отвори. Внимателно премести дрехите, които бяха най-

отгоре, но отдолу се показаха само други дрехи. Тя погледна към по-малкия сандък между двата прозореца, но видя, че той има железен катинар.

Кристен отново се обърна към стената с оръжията. Там имаше стари саби, някои от които бяха богато инкрустирани със сребро, а една дори бе прибрана в ножница от чисто злато. Имаше копия, един лък, една тояга и много ками с различни дължини и форми. Тя искаше да открадне една за себе си, но празното място веднага щеше да я издаде. Все пак с кама може би щеше да успее да отвори катинара на сандъка, така че да не бъде забелязано поне известно време.

Девојката свали най-малката кама, защото реши, че с нея ще бъде най-лесно да отвори сандъка и коленичи пред него. Катинарът обаче никак не бе прост. Всъщност тя не видя отвор за ключ.

— Не е заключен. Това, което държиш, е само едно украшение. Държи се само на капака. Давай, вдигни го и сама ще се увериш. Братовчед ми не заключва ценностите си. Той е сигурен, че тук няма кой да го обере.

Кристен се обърна бавно. Тя бе ужасена, защото този глас ѝ бе непознат. Ужасът изчезна, щом очите ѝ се спряха на лицето на мъжа. Девојката го познаваше. Познаваше тези ярки, светлосини очи и този ръст, само с няколко сантиметра по-голям от нейния. Никога нямаше да забрави как изглеждаше този мъж, когато стоеше с меч в ръка, а до него Селиг падаше на земята.

— *Tu!* — изсъска Кристен и скочи на крака. — Ти трябваше да си мъртъв!

Той не обърна внимание на думите ѝ. Очите му преминаха по нея и се разшириха от учудване.

— Боже мой, описанието, което Ройс ти направи, не е било съвсем справедливо.

Кристен също не го слушаше. Тя щеше да се нахвърли върху него веднага, но все пак бе успяла да овладее поне малко яростта, която я обзе, и си спомни за оковите. Девојката бавно тръгна към него и веригата се повлече по пода. Когато видя оковите, той премигна, но очевидното му състрадание не ѝ повлия. Тъй като не бе видял камата в ръката ѝ, тя вярваше, че ще успее.

Кристен проговори, за да го накара отново да вдигне поглед към лицето ѝ. Щеше да го достигне само след миг.

— Не съм питала за теб. Реших, че си мъртъв, тъй като никой не те споменаваше.

— Възстановявах се. Съвсем скоро ти...

Тя се хвърли, като се целеше в гърлото му. Рефлексите му обаче се оказаха по-добри, отколкото предполагаше момичето, и се наложи да се пъкне под ръката, която той бе вдигнал, за да блокира удара. Мъжът се оказа доста добър и отскочи назад, за да избегне острието. Ако камата бе малко по-дълга, тя щеше да успее да го прониже. Сега само разпори туниката му и остави една тънка червена драскотина. Тя видя това само за момент, докато се завърташе, за да го нападне отстрани.

Той хвана китката ѝ с лявата ръка само на сантиметри от врата си. Все пак ръката му не бе достатъчно силна, а и тя бе нанесла удара с цялото си тяло. Острието продължи и отново разряза кожата му, защото той не успя да спре удара, а само го отклони, като свали ръката ѝ отпред.

Мъжът бе слаб за ръста си и съвсем не бе як като Ройс, а силата на Кристен бе удвоена от жаждата за мъст. Той не можеше да удържи китката ѝ с лявата си ръка. Тя усети, че хватката му отслабва и като спря рязко да дърпа ръката си, нанесе удар. Острието влезе до средата в гърдите на мъжа, преди той да помогне на лявата си ръка с дясната и да отблъсне камата.

— По дяволите, кучко, престани!

— Само когато умреш, саксонско куче!

Със свободната си ръка тя хвана косата му и го дръпна, за да го извади от равновесие. Алдън се завъртя и блокира дясната ѝ ръка под своята, за да може да огъне пръстите, които държаха камата. Когато усети, че я изпуска, тя извика от ярост. Тогава мъжът я пусна и това бе неговата грешка. Преди да успее да се обърне с лице към нея, девойката събра двете си ръце и го удари в гърба.

Ударът бе силен и го запрати през коридора върху отсрещната стена. Камата лежеше на пода между двамата. Кристен скочи към нея, но веригата я спъна и тя загуби равновесие. Алдън се обърна и като я видя да пада, се хвърли към нея. Сблъсъкът ги върна обратно в стаята, където те се приземиха тежко върху пода.

Ако Кристен бе дребна жена, това щеше да е крайт на битката за нея. Точно това си помисли и Алдън. Той стисна двете ѝ китки и ги

прикова на пода до главата. После я погледна объркано.

— Защо? — попита той. — Ройс каза, че досега не си се държала враждебно с никого. Защо нападна точно мен?

— Ти уби Селиг! Аз ще отмъстя за него!

При последните думи девойката го отхвърли настрани. В следващия момент тя бе върху него и стисна главата му. Успя да я блъсне два пъти в пода, когато усети, как две силни ръце обвиха гърдите ѝ и я вдигнаха.

Кристен започна да се съпротивлява, но ръцете я стиснаха още по-силно и тя остана без дъх. Един глас изсъска в ухото ѝ:

— Стой мирно!

Не беше честно! Не той! Можеше да се бие с всеки, но не и с него.

Кристен се подчини на заповедта и се отпусна към Ройс, но очите ѝ все още бяха приковани в мъжа, който лежеше на пода. Още един миг и той щеше да е достатъчно зашеметен, за да може тя да стане и да откачи някое оръжие от стената. Този път щеше да успее да отмъсти за брат си. Защо саксонецът трябваше да идва точно сега?

— Какво по дяволите си мислиш, че правиш, Алдън? — попита Ройс.

— Аз? — Алдън седна и разтърси глава. — Погледни ме! Мислиш ли, че аз съм направил нещо?

— Аз ще разбера какво става! Все пак, ако искаш да ми кажеш, че една жена те е пронизала два пъти...

— Ти си безсърдечен, Ройс — отвърна Алдън. — Знаеш, че съм слаб като бебе, а и тя не е крехка жена. Опитай да се бориш с нея и ще разбереш какво искам да ти кажа.

— Тя е само жена — каза Ройс и отхвърли Кристен настрани. Това движение трябваше да я изпрати в другия край на стаята, но тя само залитна и след като възстанови равновесието си, вдигна глава и го погледна.

— Само жена, а? — Алдън отново поклати глава. — Е, тази жена има необичайни познания за оръжията. Да не кажеш, че не съм те предупредил, макар че, както изглежда, тя иска да отмъсти само на мен.

— Защо?

— Питай нея.

Ройс се обърна към Кристен.

— Защо? — повтори той. Тя скръсти ръце на гърдите си и отказа да говори. Ройс започна да губи търпение и се обърна към Алдън. — На теб какво ти каза?

— Че съм убил някого, когото тя нарече Селиг. Каза, че ще отмъсти за него.

— Любовник, без съмнение.

— Не е любовник! — извика Кристен и очите ѝ се изпълниха с ярост.

— Тогава какъв?

— Никога няма да узнаеш, саксонецо.

— Кълна се, че ще ми кажеш! — кресна гневно той и като хвана отново ръката ѝ, я изправи пред себе си.

— Така ли? — Тя го погледна подигравателно. — И как ще ме накараш? Ще ме биеш? Ще ме измъчваш? Можеш да го направиш, но аз няма да ти кажа нищо повече от онова, което искам да ти кажа. Няма да моля за милост, саксонецо, така че още сега можеш да ме убиеш и да решиш проблема веднъж завинаги.

— Марш долу! — извика Ройс и отново я отблъсна.

Тя тръгна бавно с високо вдигната глава. Ройс остана загледан в празната рамка, след като девойката излезе през вратата. После се обърна към братовчед си точно когато Алдън се изправяше.

— Не викай повече, Ройс. Бог да ми е на помощ! Когато Даръл види всичката тази кръв, ще се наслушам на резове.

— В такъв случай кажи, че са се отворили старите рани и не споменавай за случилото се. Не си сериозно ранен, нали?

— Бях започнал да се чудя дали това те интересува — усмихна се Алдън. — Не, само драскотини, въпреки че, бог ми е свидетел, малко остана да ми пререже гърлото. Тя се бие като дявол и освен това не ме предупреди, че ще напада.

— Иди да лекуваш раните си, Алдън — каза Ройс.

— Точно това мисля да направя, преди да ме е видяла Даръл. Загрижеността ѝ на любяща сестра е направо досадна.

— Алдън?

— Да. — Той се обърна на вратата.

— Стой настрани от...

Алдън се усмихна.

— Това предупреждение е излишно. Имах достатъчно работа с тази кучка и последствията ще останат за цял живот.

ГЛАВА 16

Ройс се отпусна в стола си, докато чакаше Алдън да направи своя ход от играта, която играеха. Днес бе най-горещият ден за това лято и въпреки че бяха сложили малката маса до прозореца, хладният ветрец не се усещаше.

По-голямата част от хората на Ройс се бяха разположили около голямото буре с медовина, макар все още да бе следобед. Те бяха прекарвали сутринта, като обучаваха свободните селяни на военни умения, но жегата ги вкара в къщата доста рано. Всички изпълняваха само най-неотложните задачи.

Днес Алдън слезе в залата за първи път от пристигането на викингите. Изминаха два дена от нещастieto, което го върна обратно в леглото. Едната от новите му рани бе по-сериозна, отколкото предполагаше и продължаваше да кърви. Той загуби доста кръв, преди да повика Ърта да се погрижи за него. Това го накара да се почувства толкова слаб, че леглото отново му се стори примамливо. Единственото му утешение бе, че Ърта запази мълчание и Даръл все още не бе научила за втория му трагичен сблъсък с викингската кучка.

Когато видя грозната рана на гърдите на братовчед си по-късно същия ден, на Ройс никак не му стана забавно. Той веднага нареди да направят за Кристен нова верига, която бе доста по-дълга и единият ѝ край се захващаше за стената на кухнята, като ѝ позволяваше да стига само до дългата маса, където вършеше по-голямата част от работата си. Късата верига, която свързваше глезените ѝ остана.

Когато гневът му отмина, той започна да съжалява за своята заповед. Знаеше колко много тя мрази оковите си. Колко ли щеше да ненавижда тази нова верига, която още повече ограничаваше свободата ѝ? От този момент нататък той не можеше да я погледне. Не искаше да вижда нещастieto, изписано на красивото ѝ лице. Не искаше да вижда и омразата, която тя сигурно вече изпитваше към него.

Ройс не знаеше как да постъпи с Кристен. Той бе изправен пред дилема, каквато не бе срещал досега и нямаше с кого да се посъветва.

Можеше да говори с Алдън за всичко, но не искаше братовчед му или който и да е друг да разбере до каква степен го вълнуваше това момиче.

Колкото и да се мъчеше да не мисли за това, тя постоянно бе в ума му. Не можеше да се отърве от нея дори когато спеше, защото девойката бе влязла и в сънищата му. Това момиче не приличаше на нито една от жените, които бе срещал досега. Все още не я бе виждал да плаче или да се моли. Тя не бе замирала от страх пред него. Мразеше оковите си, но не го бе молила да ги сваля, както би направила всяка друга жена. Не бе молила за милост и състрадание. Всъщност не бе искала нищо, освен самия него. Тя каза, че го желае.

Боже, как го объркаха тези думи! Уличи я, че нарочно иска да го съблазни. Нарочно или не, той вече бе съблазнен още от деня, когато я измиха и тя блесна с истинската си красота, която бе скрита под мръсотията.

Никога не бе изпитвал желание, подобно на това, което тази жена събуди у него. Дори Рона, която той желаше повече от всички жени, не бе предизвиквала такъв смут у него. Трябваше само да погледне тази мома и веднага губеше контрол над себе си. Кръвта му кипваше. Тялото му изпитваше болка от желанието.

Предната вечер тя го извади от равновесие. Той се бе прибрал в сградата за почивка и не биваше да спира, за да я гледа. Тогава мъжът остана заплепен от бавните, чувствени движения на девойката. Той гледаше движението на ръката ѝ, която отметна кичур гъста, светла коса, видя как гърбът ѝ се изви и гърдите ѝ изпънаха тясната туника, за да се очертаят още по-ясно. Някаква странна сила го поведе към момичето, сякаш против волята му, и когато най-сетне стигна до нея, нищо не можеше да му попречи да вкуси сочните ѝ устни.

Искаше му се да мисли, че тя е магьосница или пък викингска жрица, която владее специалните магии на многото ѝ богове. Това със сигурност би дало отговор на въпроса, който го измъчваше — как може едновременно да я ненавижда и да я желае. Тя събуждаше у него чувства, които той не бе в състояние да разбере. Не би трябвало да се тревожи, когато девойката страдаше, но Ройс се тревожеше. Не трябваше да го вълнува и фактът, че тя е уличница, но това също ангажираше мислите му. Когато се сещаше за многото мъже, с които бе лягала — сигурно с всички от онзи кораб — мъжът изпитваше

безсилна ярост и се мъчеше да забрави това. Но сега, когато разбра, че тя е държала на един от тях повече, отколкото на всички останали, и то толкова много, че да иска да отмъсти за смъртта му, Ройс напълно изгуби контрол над чувствата си.

Той бе попитал Торолф какъв е бил този Селиг. Хитрият викинг му бе отговорил също с въпрос. Той бе попитал какво е казала Кристен за него. Стана ясно, че няма да получи честен отговор от другарите ѝ и Ройс не настоя повече. Стана така, както бе казала девойката. Той щеше да научи само онова, което искаше тя, а Кристен нямаше да му каже нищо повече.

— Ако не искаш да завършим играта, Ройс, кажи.

— Какво?

— Аз направих своя ход преди часове.

Ройс вдигна глава и отвърна:

— Не преувеличавай, братовчеде. Освен това, мисля за нещо.

— Доста често те виждам умислен напоследък. Разбира се, в това няма нищо странно, като се има предвид всичко, което се случи през лятото. А сега получихме съобщение, че кралят ще ни посети, но в писмото не пише кога ще стане това.

— Когато дойде ще разберем — изръмжа Ройс. — Това изобщо не ме вълнува.

— Не те вълнува? Тогава сигурно все още се тревожиш за затворниците — усмихна се Алдън. — Или мислиш само за един от тях?

— Кой?

— Наистина, кой? — засмя се Алдън. — Хайде, Ройс. Защо не ми каза, че тя е толкова хубава?

— Кажи ми нещо, Алдън. Тя два пъти се опита да те убие. Как можеш да се смееш, когато става въпрос за нея?

— Тя, предполагам, има свои причини, но дори и така да е, можеш ли да мразиш толкова красива жена?

— Мога.

— Наистина ли? Защо? Сигурен съм, че не я обвиняваш за онова, което сториха даните. Тя дори не е от тях.

— Забравяш, че другарите ѝ също дойдоха тук, за да грабят и убиват и сигурно щяха да сравнят Уиндхърст със земята, ако ти и войните ти не ги бяхте спрели в гората.

Един детски глас се намеси в разговора им.

— Те нямаше да минат оттук.

Двамата мъже едновременно се обърнаха към Меган, която незабелязано се бе приближила, за да наблюдава играта им. Ройс се намръщи, но изражението му се смекчи, когато видя, че момиченцето уплашено сведе очи.

Той я попита нежно:

— Защо казваш това, мъниче?

Тя вдигна поглед и като видя, че брат ѝ не се сърди, задето се намеси в разговора им, се приближи.

— Кристен ми каза. Тя каза, че целта им е била манастирът Джуро и само са минавали оттук.

— Кога говори с нея?

— Един ден, след като я доведоха тук.

— Тя каза ли ти още нещо, Меган?

— Много работи. Разказа ми за семейството си. Каза, че баща ѝ е по-висок дори и от теб и че също има страшен нрав. — Меган спря, когато усети какво бе казала. — Не исках да...

— Разбира се, че искаше — усмихна ѝ се Алдън и я взе в скута си. — Всички знаем какъв ужасен нрав има брат ти.

Ройс се усмихна, за да ѝ покаже, че не се сърди.

— Продължавай, мъниче. Какво още ти каза тази мома?

— Сигурна ли си, че не издаваш тайни, Меган? — продължи да се шегува Алдън.

— Алдън! — нетърпеливо го сръза Ройс.

— Охо, ти си бил много заинтересован!

Меган изненада двамата с въпроса си:

— Защо си наредил да я приковат за стената, Ройс?

Той вече бе доста ядосан на Алдън и затова отвърна рязко:

— Защото иска да убие братовчед ти, а той не е в състояние да се защити от нея, така че аз трябва да се заема с това.

Меган се обърна и погледна Алдън с широко отворени от учудване очи.

— Защо иска да те убие?

— Защо, наистина? — усмихна се той весело. — Аз съм толкова приятен човек.

— Значи грешите — каза Меган.

— Не, малката, така е — призна Алдън. — Тя смята, че съм убил един мъж, когото нарича Селиг, и казва, че иска да отмъсти за смъртта му.

— Ти си убил Селиг? — извика Меган. — О, Алдън, защо точно ти? Сигурно страшно те мрази.

Ройс се протегна през масата и завъртя главата на сестра си към себе си.

— Знаеш ли кой е бил Селиг, Меган? — тихо попита той.

— Да, тя ми каза, но след това страшно се разстрои. Това се случи, след като ѝ казах, че Джуро е бил разрушен от даните. Кристен каза, че Селиг и половината от екипажа са загинали напразно. Тогава се уплаших, защото тя започна да блъска по масата. От този ден не съм говорила с нея, но мисля, че грубостта бе предизвикана от мъката ѝ. Преди това бе толкова мила с мен.

— Да, може да бъде много мила, когато ѝ е изгодно — промърмори на себе си Ройс, но не забрави какво го интересуваше. — Кой бил Селиг, Меган?

— Алдън не я ли е попитал?

— Меган!

Високият му тон я накара да пребледнее и тя бързо отвърна:

— Брат ѝ, Ройс. Тя каза, че ѝ е бил приятел и брат.

Въпреки че бе много объркан от разкритието, Ройс забеляза уплахата в изражението на момиченцето и мислено се прокле заради нетърпеливостта си.

— Меган, мила, не ти се сърдя.

— Дори задето съм разговаряла с нея?

— Не, дори за това не — увери я той. — Защо сега не отидеш да видиш какви съкровища е открила Даръл? Тя донесе тук част от товара, който бе свален от викингския кораб. Спомена нещо за кожена украса за нейните и твоите рокли.

Меган тръгна щастлива към другия край на залата, където се бяха събрали жените. Ройс се отпусна назад и като погледна към Алдън, видя, че братовчед му бе също толкова изненадан.

— Брат! — каза Ройс с недоверие. — Как може да е имала брат сред тези мъже? Това значи, че е знаел какво прави тя там и е одобрявал това.

— Може би сме сгрешили, когато решихме, че е курва? — предположи Алдън.

— Не — бързо отвърна Ройс. — Тя сама призна каква е.

Алдън се замисли.

— Тогава сигурно те гледат по друг начин на тези неща. Какво всъщност знаем за тях? Може би, според тях няма нищо нередно в това, една жена да се отдава на много мъже. Кой знае дали всичките им жени не са курви?

Ройс се намръщи, защото си спомни твърдението на Кристен, че не познава курви, но не каза това на братовчед си, понеже видя Даръл да се приближава към тях.

— Ройс, погледни това — извика тя и показа роклята, която бе намерила. — Виждал ли си някога толкова фино кадифе? Сигурно е от Далечния изток.

Той погледна небрежно тъмозелената материя. Братовчедка му я вдигна и я наложи върху собствените си дрехи. Роклята бе без ръкави, но доста хубава. Скъпоценни бисери образуваха дебел наниз, който описваше деколтето. Друг наниз от бисери бе завързан около талията, очевидно, за да се ползва като колан. Препаската се закопчаваше с тока от масивно злато.

— Има още една такава рокля — продължи Даръл. — Има и подходящи за нея обувки с катарамии от чисто злато, както и огърлица от кехлибар. Всичко бе опаковано заедно. Ще ги дадеш ли на Корлис, Ройс? Тя сигурно ще хареса такива скъпи дарове. Ако не, аз също мога да ги използвам. Само че роклите трябва да се преправят. Трябва да се пришият ръкави, но може да се използва същият плат, тъй като отдолу ще трябва да се отреже доста. Както виждаш, роклите са твърде дълги. Тези жени в Норвегия сигурно са гиганти.

Ройс гледаше излишния плат. Поне петнадесетина сантиметра лежах на пода в краката на Даръл.

— Не искаш ли аз да ги скъся? — попита разочарована тя.

— Не, все още не.

Щом Даръл се отдалечи, Ройс погледна към кухнята и спря очи върху Кристен. Тя стоеше с глава, наведена над работата, която ѝ бяха възложили, и въпреки това бе доста по-висока от останалите жени. Дългото ѝ грациозно тяло бе облечено в същите дрехи, които ѝ бяха дали. Те бяха доста тесни и прекалено къси за нея.

— За какво мислиш, братовчеде? — запита подозрително Алдън, когато видя отсъстващото му изражение.

— Мисля, че тези дрехи принадлежат на красивата ми нова робиня — отвърна Ройс, без да сваля очи от Кристен.

— Хайде, не може наистина да го мислиш! — каза Алдън. — Не може да е обикновена курва, ако притежава толкова скъпи дрехи. Дори кралица Илсуит няма нещо толкова фино, като онова зелено кадифе. Дори само бисерите струват цяло състояние.

Ройс погледна замислено Алдън.

— Знам, че изглежда доста необичайно, но аз ще разбера със сигурност още преди залез-слънце.

— Как? Няма да е достатъчно да попиташ дали дрехите са нейни. Тя ще ти отговори положително, дори да не е така, защото има ли жена на света, която не би пожелала такива хубави дрехи, ако никой не може да я обори?

— Ще видим.

Ройс каза това с такъв заплашителен тон, че за момент Алдън изпита съжаление към момичето. Той се зачуди каква жестокост ще използва братовчед му, за да намери отговора.

ГЛАВА 17

Работата за деня бе завършена и Кристен вече мечтаеше за сламеника си. Горещото време и жегата на пещта, до която бе прикована, я бяха изтощили до краен предел.

Искаше ѝ се да целуне Еда, когато старицата се наведе, за да свали новата верига, която трябваше да носи, но се въздържа. Еда все още се сърдеше на девойката за грубото ѝ държание онзи ден. Кристен се бе извинила по-късно същата вечер, но това не умилостиви старицата. Еда бе единственият човек, с когото тя можеше да разговаря и студеното мълчание на старата жена направи деня на Кристен още по-труден.

Тази вечер Еда не поведе девойката към стаята ѝ на горния етаж, а хладно я уведоми, че трябва да се изкъпе. Въпреки умората си Кристен не възрази. Това щеше да бъде втората ѝ баня, откакто я доведоха в сградата. Девойката знаеше, че Даръл се къпе често през седмицата, както и Ройс, за разлика от слугите. Малкият съд с вода, който ѝ даваха ежедневно, за да се измие с гъба, съвсем не бе достатъчен да поддържа хигиената, с която бе свикнала.

Мисълта, че отново цялата ще бъде чиста повдигна духа ѝ. Разбира се, нямаше да може да се наслади на банята, защото другите слуги чакаха, за да използват същата вода. Хубавото бе, че щеше първа да влезе във ваната. Този път водата бе гореща и доста по-чиста. В малката стаичка остана само Еда.

Докато Кристен се къпеше, старицата изпра единствения ѝ кат дрехи. Дадоха ѝ за през нощта една роба от груба, тънка вълна, която приличаше на палатка. На сутринта дрехите ѝ щяха да са сухи. Робата представляваше просто един дълъг правоъгълник от сив плат с дупка в средата, през която трябваше да вкара главата си. Като се стегнеше с колана отстрани, тя наподобяваше дреха, макар естествено да бе прекалено къса. Въпреки това отдолу девойката бе гола и се чувстваше гола. Единствената причина да не възрази срещу това, да носи дреха, която не е защита отстрани, бе, че отиваше направо в стаята си.

Противно на очакванията си, Кристен не се прибра веднага. Когато се качиха на горния етаж, Еда я побутна покрай вратата на стаята ѝ и не спря, докато не стигнаха края на коридора, където бе спалнята на господаря. Девојката разтревожено се отдръпна.

— Защо? — попита тя, когато Еда почука на вратата.

Старицата дори не я погледна, но Кристен я видя как сви рамене.

— Правя каквото ми е наредено. Никой не ми е обяснявал причините.

— Каза, че иска да ме види?

— Каза да те доведе тук. И аз те доведох.

Еда отвори вратата и изчака Кристен да влезе. Девојката се поколеба, но само за миг. Тя не изпитваше страх, но не можеше да разбере защо я водят тук посред нощ. Ако Ройс искаше отново да я разпитва, би трябвало да направи това през деня.

Девојката пристъпи в стаята, като правеше по навик малки крачки, макар че Еда не ѝ бе сложила оковите след банята.

Ройс стоеше до един от отворените прозорци с лице към нея. Тя вече познаваше тази стая, така че този път не се огледа, а спря очите си направо върху мъжа в очакване да разбере защо са я довели тук. Сега се сети за робата си. Трябваше да възрази, когато я накараха да я облече. Ако коланът се разхлабеше, тя щеше да остане практически гола. Не това бе начинът да се яви пред този мъж. Няколко дена порано тя щеше да приеме подобна практика като начин да пречупи самоконтрола му, но сега вече не бе сигурна дали го желае. Не, всъщност това не бе вярно. Все още го желаше. Само не бе сигурна дали идеята да вземе онова, което искаше, е толкова добра.

— Казаха ми, че дрехите, които са ти дали, не са съвсем подходящи по размер.

Това бе последното нещо, което Кристен очакваше да чуе от него. Това, че той мислеше за дрехите ѝ, я накара да се засмее.

— Чак сега ли забеляза?

Ройс се намръщи на сарказма ѝ.

— На леглото ми има една рокля. Виж дали ти става.

— Искаш да я пробвам сега?

— Да.

— Ще излезеш ли, или ще останеш да гледаш?

Тази подигравка ядоса Ройс. Разбира се, за нея нямаше значение дали ще гледа или не. Без съмнение тя бе свикнала мъжете да я виждат гола. Той усети, че гневът му се надига и не можа да се сдържи.

— Нямам желание да те гледам съблечена, кучко. Ще се обърна с гръб към теб, докато облечеш роклята.

„Мерзавец“, каза си тя наум, а на него отвърна:

— Колко благородно от твоя страна.

Кристен се обърна към леглото, за да вземе роклята, но направи само една стъпка и спря. Зеленото кадифе бе разстлано върху покривката и тя можеше да го види ясно, както и бисерните нанизы. Но дори да ги нямаше, девойката пак би познала плата на тази рокля. Това бе любимата ѝ дреха, защото майка ѝ я бе ушила специално за нея, въпреки че мразеше да шие. Брена бе прекарала много часове над роклята предишната година, за да я даде на дъщеря си за празника на зимното слънцестоене.

— Какво чакаш?

Кристен погледна през рамо и видя, че той не се бе обърнал, а стоеше с лице към нея и я гледаше. Тя усети клопката. Съществувахе само една причина той да иска да я види в тази рокля — мъжът смяташе, че тя бе нейна. А нито една проститутка не можеше да притежава такава дреха. Сигурно това бяха мислите му.

Тя имаше всички основания да се съмнява в благородството на мотивите му. Глупаво беше да крие, че е наясно с намеренията му. Те бяха очевидни.

Девойката реши да нападне.

— Какво означава това?

— Кое какво означава?

Тя го погледна с присвити очи.

— Защо трябва да искаш от мен да обличам такава хубава рокля, милорд?

— Казах ти защо.

— Да, за да видиш дали ми е по мярка. И ако ми стане, ще ми я дадеш ли? Мисля, че не. Така че, каква е целта?

— Не е твоя работа да обсъждаш мотивите ми, кучко.

Раздразнението ѝ изби на повърхността.

— Кажи това на робите си, които са родени роби. Забравяш коя съм аз!

— Не! — изкрещя ѝ той. — Точно това е въпросът!

— Пак ли? — Тя направи гримаса на учудване, но вътрешно трепереше. — Какво общо има роклята?

— Твоя е, нали?

Искаше ѝ се да го прокълне, задето беше толкова съобразителен, но вместо това му се усмихна:

— Така ли мислиш? След малко ще кажеш, че съм и девица.

— А не си ли?

— Искате ли да разберете пръв, милорд? — запита тя дръзко и предизвикателно, но в същото време се молеше да не я усети, че играе. Както и преди, мъжът се ядоса на подигравката, а девойката се засмя и добави: — Хайде, милорд. Как можеш да допуснеш, че някоя като мен може да притежава такава красива дреха. Това е рокля за принцеса или за жена на търговец.

— Или за курва с богат любовник, който е и доста щедър! — не се предаде той.

Кристен му се усмихна тъжно:

— Надценяваш ме, саксонцо. Ако трябва да бъда честна, направо ме ласкаеш. Уверявам те, че ако имах толкова богат любовник, никога не бих му позволила да ме напусне.

— Добре, ти отрече, че роклята е твоя. Въпреки това ми направи удоволствието да я облечеш.

— Няма да го направя. Жестоко е да искаш това от мен.

— Защо?

— За мен ще бъде огромно удоволствие да усетя допира на кадифето до кожата си, след като досега носих дрипите, които даваш на своите роби. Но колко време ще мога да я нося? Само докато задоволиш смешните си желания. После отново ще трябва да облека дрипите. Това не е ли жестоко?

Ройс ѝ се усмихна. За първи път тя го видя да се усмихва. Това смекчи гневното му изражение и накара сърцето ѝ да затупти още по-силно.

— Ти умееш да боравиш с думите и имаш готов отговор за всичко. Но сега забравяш каква си. В твоето положение нямаш право на избор. Ще правиш каквото ти се нареди, без значение какво е то и дали ти се струва жестоко или не. Достатъчно ясно ли се изразих?

— Да.

— Тогава облечи роклята.

Досега Ройс говореше тихо, но в последните му думи можеше да се долови предишната твърдост. Той бе решил да я накара да облече тази рокля. А това, което щеше да види, бе, че дрехата ѝ е съвсем по мярка. Щеше да разбере, че е нейна и че тя е излъгала. Щом тази вечер я попита дали е девствена, значи се съмнява в легендата ѝ. Сега явно търсеше доказателство и твърдо бе решил да го получи.

Ройс грешеше само в едно. Девојката имаше избор. Тя можеше да облече роклята и да види как той побеснява от жажда за мъст и я изнасилва, защото бе казал, че така ще постъпи с викингска девица. И можеше и да го накара да я люби страстно със същото желание, каквото изпитваше и тя.

Във всеки случай девојката разбра, че моментът е настъпил. Тази нощ тя щеше да изгуби невинността си. Изборът бе прост. Кристен не искаше да си спомня с отвращение за своята първа среща с мъж. Ройс я желаше, макар да не искаше да признае това. Тя също го желаше. Сливането им в едно цяло щеше да е красиво. Девојката нямаше да позволи друго, поне не първия път. Щом трябваше да разбере, че е девствена, то това трябваше да стане впоследствие. Какво щеше да се случи след това нямаше да има значение. Ако тя имаше късмет, това нямаше да има значение и за него.

— Колко дълго смяташ да ме караш да чакам? — грубо прекъсна мислите ѝ Ройс.

— Цяла нощ, милорд — тихо отвърна Кристен. — Няма да участвам в тази глупост.

Мъжът гневно тръгна към нея.

— Осмеляваш се да ми отказваш?

Тя посрещна разярения му поглед с невинно изражение.

— Сигурна съм, че не си изненадан. Ние викингите сме известни със своята смелост и дързост, а и самият ти ме нарече нахална. Такава съм. Ако искаш да ме видиш в тази рокля, ще трябва ти да ми я облечеш.

— Мислиш, че няма да го направя?

— Да.

Ройс не можеше да отхвърли това предизвикателство. С едноединствено движение той отвори колана, издърпа робата през главата ѝ и я хвърли настрана.

Мъжът я гледаше в лицето. След миг, без да сваля очи надолу, той се обърна рязко, отиде до леглото и сграбчи кадифената рокля.

Когато се обърна с роклята в ръка, Ройс я видя в цял ръст. Ако бе успял да задържи погледа си само върху лицето ѝ, може би щеше да постигне целта си. Сега просто замръзна на мястото си.

Кристен стоеше в средата на стаята горда, без да изпитва свян от погледа му и без да прави опит да се покрие. Той я гледа дълго и съсредоточено, за да се наслади на действителността, която надминаваше всичко, което си бе представял досега. Тя бе толкова красива.

Ройс не усети как отиде до нея. Кадифената рокля се изплъзна от пръстите му и леко се свлече на пода. Сякаш насън той вдигна ръце, нежно ги сложи на страните ѝ и се наведе, за да опита нектара на устните ѝ. Отначало започна бавно и като че ли несигурно, за да се отдаде след миг на страстта си.

В този момент Ройс бе така силно обзет от желанието си, че не би забелязал, ако Кристен се съпротивляваше. Но тя не направи това. Както и преди, девойката отвърщаше на целувката му в забрава. Една част от нея се страхуваше, че той може да спре, както бе направил и преди, но всичко останало жадуваше за насладата, предизвикана от непознатото усещане.

Нямаше защо да се бои. Ройс не бе в състояние да спре това, което бе започнал. Макар да не го осъзнаваше, но той бе изгубил битката със самоконтрола си още преди девойката да влезе в стаята. Мъжът вече не бе господар на действията си, но за първи път това не го интересуваше. Ръководеше го единствено страстта, тази чудна лудост, която нямаше да стихне, преди да се оправдаят надеждите му.

Кристен простена, когато устните му се отделиха от нейните, но това бе само за миг. Той се наведе, за да я вдигне на ръце. За момент я обзе паника — не заради това, което предстоеше, а защото се почувства странно и несигурно на тази височина. Не я бяха вдигали така от малка, а след това израсна твърде голяма и баща ѝ не смяташе, че е оправдано да я отнася на ръце до леглото, когато заспеше в залата. Но сега теглото, което съответстваше на ръста ѝ, явно не правеше впечатление на Ройс.

Той я бе прегърнал здраво и не бързаше да я сваля. Вместо това мъжът отново допря устните си до нейните. Кристен бе обгърнала

врата му с ръце и го притискаше още по-плътно към себе си. Те продължиха да се целуват още по-страстно, докато той я отнасяше към леглото.

Ройс я положи на леглото много бавно и внимателно, за да не отдели устните си от нейните. После легна до нея и облегал на лакътя си продължи да я целува. Това не бе достатъчно за Кристен. Тя се обърна към Ройс и изви тялото си като лък, за да се притисне до неговото и да усети всеки милиметър от кожата му. И това не бе достатъчно. Дрехите му я дразнеха.

Ройс осъзнаваше смътно какво прави девойката. Контактът с нея го бе накарал да се разтрепери от вълнение, но той не престана да я целува, докато тя леко се отдръпна и се зае припряно с токата му. Когато коланът падна, мъжът разбра целта ѝ. Тя го бутна назад и възседна хълбоците му.

Той видя как девойката дърпа туниката му и леко надигна гърба си от леглото, за да ѝ помогне. Ройс дори не се замисли за това, колко странно бе, че го съблича жена. Той бе хипнотизиран от гледката пред себе си. Тя седеше върху него и гърдите ѝ, устремени напред, сякаш молеха за ласките му. Мъжът пое твърдите куполи в ръцете си и започна да ги гали.

Звукът, който тя издаде, срещна погледите им и Ройс видя пламъка в ясните сини очи. Девойката продължи да го гледа, докато развързваше панталона му. След миг с рязко, неочаквано за него движение, тя го свали до хълбоците му.

Гледката на силната му мъжественост, която вече пулсираше към нея, прикова погледа ѝ. Това накара кръвта му да закипи още по-силно. Тя вдигна поглед към лицето му с неопишуема наслада, докато пръстите ѝ го обгърнаха.

Ройс не можа да издържи повече. Със стон той рязко се изправи и като сграбчи раменете ѝ, я накара отново да легне. Кристен не пожела да стои така. Докато той припряно сваляше останалите си дрехи, тя притисна гърдите си към гърба му, а ръцете ѝ го обгърнаха и започнаха да гаят силните мускули.

Ройс никога не се бе събличал толкова бързо. Щом свърши, той рязко се обърна, сграбчи косата ѝ и притисна устата ѝ в целувка, която бе събрала цялата страст, събудена от нея.

Мъжът я натисна надолу и щеше да възмезди мъчението си още в същия миг, ако гледката не го бе възпряла. Когато тя отново опита да се притисне към него, той я задържа долу и започна бавно да я разглежда. Ръцете следваха погледа му, за да открият кадифената мекота на гладката ѝ кожа.

Това бе празник за усещанията на Ройс. За Кристен действията му бяха още по-приятни, защото предизвикваха толкова много непознати и божествени наслади, че тя не можеше да ги побере в себе си. Девойката не можеше да си представи, че е възможно да го желае повече от преди. Оказа се, че е сгрешила. Сега тя изгаряше за него, тялото ѝ се извиваше и трептеше в неговия ритъм, а нежната кожа сякаш подскачаше с молба за ласки.

Когато пръстите му се спуснаха между бедрата ѝ към влажното убежище, което го очакваше, за да възнагради болката на страстта, Кристен помисли, че ще полудее от щастие. Тялото ѝ се скова, а от гърлото ѝ излезе силен вик. Ройс също спря, защото не разбра реакцията на девойката. Той съвсем не бе искал да ѝ причини болка, не и сега.

Кристен гледаше как голямата му длан бавно се движи нагоре по гладкия ѝ корем. Пръстите му бяха дълги и силни. Тя погледна нагоре и срещна очите му. Той се наведе, за да я целуне нежно, сякаш за да я увери, че всичко е наред и че за нищо на света не би я наранил. Ройс се отнасяше с нея внимателно и нежно, макар да я смяташе за проститутка. Отношението му я трогна повече, отколкото можеше да си представи. Тя усети прилива на нова вълна от топли чувства към този мъж.

Кристен започна да му говори с тялото си. Ръцете ѝ го потърсиха, за да го привлекат върху нея. Краката ѝ се разделиха, за да го посрещнат. Девойката знаеше какво щеше да се случи, но не и какво щеше да почувства. Тя жадуваше да разбере това.

Ройс не се нуждаеше от повече насърчения. Той легна върху нея и остана учуден, че направи това, защото за първи път не му се налагаше да се държи на ръцете си от страх да не смаже жената с тежестта си. Това момиче идеално прилягаше на тялото му. Тя дори го притискаше към себе си и с наслада приемаше тежестта му.

Ройс започна да навлиза в нея бавно и се почувства щастлив, че има достатъчно търпение да удължи момента, за който мечтаеше от

толкова време. Той се наслаждаваше и на стегнатото ѝ гостоприемство, което го посрещна с влажната си топлина. Тогава срещна препятствието, което препречваше лесния път, и цялото му тяло замръзна.

Кристен бе подготвена за момента на истината. Коленете ѝ бяха свити и тя бе стъпила на леглото за опора. Нямахше да му позволи да спре сега, за да започне отново, но по-друг начин. Щом усети, че мъжът се повдига на лакът, за да я погледне в очите, тя обгърна таза му и направи рязко движение с хълбоците си нагоре.

Тъй като Ройс не се бе изправил напълно, той нямаше опора, за да я спре, и с това ѝ помогна да постигне целта си. Всъщност мъжът нямаше време да предприеме каквото и да било. Той се озова в нея напълно още преди да се закрепил стабилно на лакти. Успя само да види изражението ѝ — очите бяха затворени, а чертите за миг отразиха болката. Тя дори не извика, а просто тихо въздъхна.

Девојката се отпусна и отвори очи, за да го погледне. Той не можа да овладее гнева, който изкриви собственото му лице.

— Ще свършиш ли и ти?

— Само ако ти искаш това.

При този отговор той простена, после се засмя и отново се спусна върху нея, за да я люби така, сякаш от това зависеше животът му. Сега не бе време да пита защо тя стори всичко това. Огънят, който пламна между тях, отблъсна всичко останало.

ГЛАВА 18

Прохладен ветреца блъсна отворения прозорец и накара свещите в стаята да запращят. В същия миг те угаснаха.

Ройс стана, за да вземе отдолу свещ, с която да ги запали отново и Кристен потръпна от ветреца, който погали кожата ѝ. Тя бе готова да заспи, но очевидно мъжа нямаше това намерение.

Девојката се обърна на една страна, за да може да го наблюдава, докато той излизаше от стаята едва осветена от лунната светлина. Какво ли мислеше и чувстваше Ройс сега? Тя все още не можеше да разбере. Въпреки това се съмняваше, че мъжът е разгневен, защото остана в прегръдките му, след като се любиха за втори път.

Вторият път дойде толкова скоро след първия, че Кристен едва бе слязла от небето на своето удоволствие, когато отново се оказа в сладката мрежа на страстта му. Тя се усмихна, като си помисли, че вече знае защо родителите ѝ прекарваха толкова време в спалнята си. Брена се бе опитала да ѝ опише преживяването, но нямаше думи, които да могат да отразят това невероятно блаженство.

Ройс се върна, като предпазваше пламъка на свещта с дланта си. Бе доста късно. Той дори не се опита да се покрие, когато излезе от стаята. Голотата му явно не го тревожеше. Но тревожеше Кристен, и то не поради гледката, а защото девојката осъзна, че може да го пожелае отново — така скоро, след като страстта ѝ бе заситена.

Тялото му представляваше скулптура от стегната кожа и едри мускули. Той притежаваше великолепа физика. Гъстата черна коса, която стигаше до врата му, се бе разпростряла и по силните гърди, но надолу се стесняваше в една тънка ивица, която пресичаше мускулните гънки на корема. Мъжът излъчваше сила и мощ и Кристен знаеше, че никога няма да ѝ омръзне да го гледа.

Свещите на лавицата до постелята отново пламнаха и Ройс седна на леглото. Кристен се пресегна, за да го погали. Тя нежно прокара пръсти надолу по гърба му към хълбоците, но отдръпна ръката си, когато той се обърна, за да я погледне с непроницаемо изражение.

— Защо спря?

— Не знам дали искаш да те докосвам — откровено призна тя. — В моето семейство целувките и ласките са израз на любов, но ако ти не си свикнал с това, ще решиш, че съм прекалено дръзка.

— Вече мисля, че си прекалено дръзка, момиче — каза той и се отпусна на леглото до нея, като подпря главата си с длан, за да може да я гледа. — Бог ми е свидетел, досега не съм срещал жена, която като теб да изразява любовта си свободно и без свян. Ти събуждаш у мен желание да отговоря на чувствата, които ми даряваш.

Кристен притвори очи с надеждата, че мъжът не е успял да види съжалението и болката, които думите му ѝ причиниха, след като току-що бяха споделили часове, изпълнени с невероятни усещания. Не биваше да казва, че не може да я обича. Трябваше да премълчи това и да я остави да си тръгне с надежда поне за малко.

Тя отново вдигна поглед към него, но сега вече гордостта ѝ се бе върнала и това пролича във въпроса ѝ.

— Защо споменаваш любовта?

Той се намръщи. Много добре. Явно мъжът не успя да прикрие наранената си гордост, както тя направи това.

— Ти не си казвала, че ме обичаш, нали?

— Не, не съм. Харесва ми тялото ти, милорд, но това е всичко, което ни свързва.

— Много добре — каза Ройс. — Справяш се с ролята на курва много добре за една девица.

Кристен замръзна. Това вече бе твърде много. Тя повече нямаше да търпи тези обиди, не и след като причината вече не съществуваше.

— Наречи ме още веднъж така, саксонце, и ще ти извадя очите! — извика тя разярено.

В отговор той се усмихна.

— Не е ли малко късно да отричаш това, което твърдеше толкова време?

— Не, аз никога не съм казвала, че съм курва. *Ти* реши така.

— Но ти никога не го отрече.

— Ти знаеш защо.

— Не, не знам — отвърна той, — но сега съм изключително любопитен да разбера.

— Тогава си спомни какво ми каза в същата тази стая. Тогава заяви, че би ме изнасилал, ако знаеш, че съм девствена. Аз наистина те желяех, но не по този начин.

Той ѝ се усмихна и изведнъж започна да се смее силно и от сърце.

— За бога, момиче, ти си взела на сериозно нещо, което съм казал в гнева си?

Кристен го зяпна с изумление. Тя намираще, че това не е никак смешно.

— Искаш да кажеш, че не би ме изнасилал, ако беше разбрал, че съм девствена?

— Не, но в интерес на истината трябва да ти кажа, че ако тази вечер се бе съпротивлявала, аз пак щях да те взема и ти би нарекла това изнасилване, докато за мен то е правото на господаря.

— Нямам предвид това, саксонце — нетърпеливо отвърна тя. — Зная, че според теб можеш да правиш с мен каквото пожелаеш, но може би друг път ще обсъдим това. Това, което аз...

— Друг път, а?

— Остави ме да довърша! Щеше ли да ме вземеш насила, за отмъщение?

— Не, Кристен, не бих направил това — меко каза той и погали напрегнатото ѝ лице. — От това ли се страхуваше?

— Да — промълви тя.

Той се усмихна на промяната в гласа ѝ.

— Всеки от нас е разбрал погрешно другия. Желяех те, но не исках да те докосвам, защото мислех, че си курва.

— И то викингска — напомни му тя.

— Да, но колкото повече те гледах, този факт губеше значението си. Отблъскваше ме твоето свободно отношение към тялото ти.

Тя се засмя, хвана ръката му и я притисна към бузата си.

— Отблъсквам ли те сега, когато отношението към тялото ми е още по-свободно?

Ройс усети, че девойката се шегува с него. Не бе свикнал с такива шегги. Той се отдръпна от нея и легна по гръб в постелята.

— Коя си ти, Кристен?

— Този въпрос явно те тормози твърде много.

— Роклята твоя ли беше? За това бях прав, нали?

— Да, моя е — въздъхна тя.

— Тъй като явно нямаш съпруг, излиза, че семейството ти е доста богато.

— Да, баща ми е богат. Ще ме освободиш ли срещу откуп?

— Не — рязко отвърна той и отново я погледна.

— Мъдро решение, милорд, защото тогава той може да те принуди да се ожениш за мен.

— Какво говориш! Да се ожения за викингска девойка?

— Няма нужда да го казваш така, сякаш е по-лошо от смъртта.

— За мен ще бъде!

Тя въздъхна.

— Само заради тези думи, саксонце, аз ще те накарам да се ожениш за мен!

— Ти си луда!

— Така ли? Е, освен това съм дъщеря на човек, който ще те убие с голи ръце, когато дойде тук и ме намери!

Тя съжали, че каза това още щом изрече думите, защото Ройс мигом се надигна, сграбчи раменете ѝ и я разтърси. Какво, по дяволите ѝ ставаше, че говореше такива глупости.

— Искаш да кажеш, че тук ще дойдат и други викинги, така ли, Кристен?

Студеният му глас я накара вътрешно да изстене. Тя бе виновна за това. Само преди миг той бе в такова добро настроение.

Девойката реши да бъде откровена.

— Не, Ройс, не мисля. Баща ми нямаше да одобри идването на мъжете тук, затова те не му и казаха. Той е търговец. Мисли, че корабът му е отплавал към пазарните градове, защото това бе търговско плаване. Няма откъде да знае, че корабът му е спрял първо тук.

— Тогава защо каза, че ще дойдат?

Тя се усмихна.

— Възползвай се от собствения си съвет и не вземай на сериозно онова, което казвам в гнева си.

При този отговор той изръмжа, но продължи да я разпитва.

— Каза, че корабът е бил негов. Значи брат ти Селиг е бил водачът на мъжете?

— Не съм ти казвала, че ми е брат — каза тя с подозрение. — Откъде разбра това?

— Меган ми каза. Но защо не искаше да ми кажеш?

— Щеше да ти се стори необичайно, когато научиш, че брат ми също е бил на кораба. Ти ме мислеше за курва.

— Наистина ми се видя странно, но все пак не познавам морала на твоя народ.

Кристен сама не разбра защо трябва да се защитава, но го направи:

— Моралът ни не е по-различен от вашия, милорд.

Той не обърна внимание на това и продължи да я разпитва.

— Какво правеше на този кораб?

— Защо ми задаваш толкова много въпроси?

— Любопитството ми ти се струва неестествено? Или криеш още нещо?

Девојката трябваше да признае пред себе си, че той има основания да се интересува от нея, особено след това, което се случи между тях. Но защо трябваше да задоволява любопитството му? Не му бе необходимо да знае всичко за нея. Това щеше да му даде преимущество, което той не заслужаваше.

Все пак девојката не искаше да го остави с впечатлението, че крие нещо от него. Какво ли щеше да си помисли, ако разбереше, че една от причините да отплава с брат си е да търси съпруг? Вместо това тя бе намерила него, а той никога нямаше да се ожени за нея.

— Причините да се озова на този кораб са много, но те не са важни — тихо отвърна тя. — Истината е, че отплавах без позволение и се крих в товарното отделение, докато корабът се отдалечи достатъчно от дома.

— Искаше да пиратстваш?

— Не ставай глупав, милорд — отговори тя с отвращение. — Както вече ти казах, никой не знаеше, че корабът ще дойде тук, най-малко аз. Брат ми побесня, когато ме откри. Искаше да ме върне обратно, но се страхуваше, че ще кажа на баща ми какво възнамеряват да правят той и приятелите му.

— И естествено остана много шокирана, когато разбра, че се канят да ограбят една саксонска църква.

Тези думи бяха изречени с твърде много сарказъм и тя се разгневи.

— Ти си християнин и за теб ограбването на свято място е най-голямото прегрешение. Но не очаквай от хора, вярващи в други богове, да пазят светостта на свещените ви места. Това бяха мъже, които никога преди това не бяха ходили на поход. Ходили са бащите им и младежите са отраснали с разказите за богатствата, които ги чакат в далечни страни. Те знаеха, че даните ламтят за вашите земи и искат да превземат целия остров. Младежите са решили, че това е единственият им шанс лесно да спечелят богатство, преди даните да са сложили ръка на всичко.

— Мислиш ли, че всичко това, което брат ти е казал, извинява плановете му? Да ограби християните, преди даните да са направили това. Християните така или иначе ще загубят всичко, така че какво значение има кой ги убива и ограбва?

Горчивината в гласа му ѝ причини болка, защото отразяваше нейната реакция, когато научи истината.

— Брат ми нищо не ми е казал, защото... е няма значение защо. Торолф бе този, от когото научих всичко, което ти казах, и то едва когато всички се оказахме оковани долу на двора. Не ги защитавам. Просто се мъча да разбера мотивите им.

— Само една малка подробност не е била отчетена — хладно забеляза Ройс. — Ние саксонците няма да дадем това, което ни принадлежи, нито на даните, нито на когото и да било друг.

— Да, половината от тези викингци също разбраха това — съгласи се тя, също толкова хладно.

— Брат ти умря по своя вина, Кристен.

— Това не ми помага да понеса смъртта му по-леко — проплака тя.

— Не, наистина.

Двамата замълчаха. Кристен се бореше да овладее мъката си пред Ройс. Искаше ѝ се той да я утеши и това я изненада.

Тя се премести към края на леглото и седна. Ръката му се стрелна и хвана китката ѝ.

— Какво правиш? — попита той тихо, но настоятелно.

Девојката погледна първо пръстите, които я държаха, после мъжа.

— Ще се върна в стаята си.

— Защо?

— Приключих с отговорите на въпросите ти, милорд. — Тя въздъхна. — Уморена съм.

— Тогава заспивай.

— Искаш да остана тук с теб?

Той не отвърна, а я придърпа обратно в леглото. Тя не очакваше това.

Девојката обърна глава към него, когато ръката му се плъзна по кръста ѝ, за да я привлече по-близо.

— Имаш цяла стена с оръжия тук. Не те ли е страх, че ще те убия, докато спиш?

— А ти би ли го направила?

— Не, но мога да избягам — каза тя. — Не си заключил вратата.

Той се усмихна.

— Ако имаше такива планове, нямаше да повдигаш този въпрос. Успокой се, Кристен. Не съм загубил ума си. В залата има човек на пост.

Тя въздъхна:

— През цялото време си знаел, че ще се любим!

— Не, но се подготвих за всички случаи. Сега замълчи, ако наистина искаш да спиш.

Тя млъкна изпълнена с огорчение. Но не за дълго. Той искаше да прекара нощта с нея. Вече се бе възползвал, а все още я искаше до себе си. Тази мисъл накара Кристен да се почувства добре — толкова добре, че заспа с усмивка на уста. Ръката на Ройс все още я прегръщаше.

ГЛАВА 19

Кристен наблюдаваше Ройс, докато той спеше. За нея бе лукс да лежи тук и да го гледа, защото иначе щеше отдавна да е станала. Еда я будеше много по-рано. Старицата сигурно вече работеше долу. Кристен не бе толкова наивна да мисли, че няма да се наложи да работи повече само защото е споделила леглото на господаря.

Девојката въздъхна, защото не ѝ се тръгваше, но държеше да вземе дрехите си от банята, преди залата да се е напълнила с хора. Тя се измъкна от леглото и бързо нахлузи грубата сива роба. После вдигна от пода зелената рокля, допря я за миг до бузата си и внимателно я постави върху раклата на Ройс.

Кристен знаеше, че той няма да ѝ позволи да носи роклите си. Те се бяха любили и сигурно пак щяха да го правят, но за него това нямаше същото значение, както за нея. В неговите очи тя все още бе робиня, а робите не носеха фини дрехи.

— Кристен?

Тя се обърна с ръка на вратата и видя, че е успяла да го събуди. Той седеше на края на леглото с разрошена коса, гол, както бе останал през цялата нощ, и изглеждаше много сънен. Всъщност мъжът се прозяваше.

Кристен не можа да скрие нежната усмивка, която разцъфна на устните ѝ.

— Да, милорд?

— Щеше да си тръгнеш, без да ме събудиш?

— Не мислех, че ще искаш да станеш толкова рано — отвърна тя.

— Ела тук.

Девојката се поколеба само за миг. Ако той искаше отново да се любят, тя нямаше възражения. Не се сещаше за по-приятен начин да започне деня си.

Когато тя застана пред него, той леко хвана ръцете ѝ. В очите му Кристен не видя желание.

- Къде отиваш?
- Долу на работа.
- Значи си забравила нещо.
- Не, аз...

Тя спря и очите ѝ се разшириха, защото разбра, че той можеше да има предвид само едно нещо.

— Сложи ги, Кристен.

Девојката опита да се отскубне от ръцете му, но хватката бе доста здрава. Тя поклати глава от отчаяние.

— Ти искаш да нося тази верига, след като... Как може да си толкова безчувствен?

— Знам, че я мразиш и наистина съжалявам за това — отвърна той меко. — Ако имаше друг начин да съм сигурен, че няма да избягаш, щях да го използвам. За съжаление няма. Твърде много роби от Уесекс избягаха на север при даните и се присъединиха към армията им. Знам, че и ти ще сториш същото, за да се опиташ да стигнеш до дома си.

Тя не чуваше обясненията му.

— Да, мъжете биха го направили, но аз няма да тръгна без тях.

— Ако си свободна, ще им помогнеш, нали?

— А ако обещава, че няма... че няма да напускам имението ти?

— Не можеш да очакваш, че ще ти повярвам.

— Защо не? — попита тя гневно. — Можа да повярваш, че няма да те убия, а не можеш да повярваш, че няма да избягам?

— Да, права си! — Той повиши тон. — Мога да предотвратя всеки твой опит за покушение върху мен, но няма да рискувам да те изгубя!

— Ти не вземаш такива мерки спрямо другите си роби! — озъби се тя.

— Те са родени роби, наследници на британците, които завладяхме преди векове. Уиндхърст е техният дом. Ти бе заловена и изгуби свободата, която познаваше. Нямах причини да искаш да останеш тук.

Дали бе така? Боже господи, какъв глупак бе този мъж, за да не види, че тя не иска да го напусне. Но още по-голям глупак бе, ако мислеше, че девојката ще приеме безропотно него и оковите му.

Очите ѝ се изпълниха със студенина, каквато той не бе виждал досега.

— Много добре, милорд. Можеш да ме пуснеш. Ще нося оковите ти.

Той я пушна и се намръщи, докато гледаше как тя слага оковите на краката си.

— Няма нужда да слагаш другата верига, Кристен. Само обещавай да не нападаш отново братовчед ми.

Сигурно очакваше от нея благодарност за това! Да върви по дяволите, той не можеше да си представи какво ѝ бе причинил.

Тя се изправи в цял ръст и със спокоен, но студен като лед глас каза:

— Щях да ти обещаая да не бягам, но не и това.

— Няма ли значение за теб, че той ми е много скъп?

— Моят брат също ми бе скъп.

— Тогава ще носиш другата верига, докато раните на Алдън заздравеят и силата му се възстанови напълно. Това нямаше да е нужно, ако не бе толкова силна.

— Не съжалявам за силата си. Тя ми върши добра работа, когато е необходимо — отвърна тя загадъчно. После гордо добави: — Това ли е всичко, милорд?

— Да, върви! — грубо нареди той.

Тя сдържано кимна и излезе. Гневът на Ройс започна бързо да се усилва. Какво, по дяволите, очакваше от него тази жена? Да ѝ вярва? Тя определено знаеше колко неразумно би било това! Той трябваше да мисли не само за себе си, но и за всички, за които носеше отговорност. За нея щеше да е лесно да помогне на хората на брат си да избягат. Но как щеше да попречи на отмъщението след това.

Наличието на толкова много викингски затворници беше проблем. Със своите ръст и сила те имаха възможностите на една малка армия. Трябваше да ги избие още тогава и този проблем нямаше да съществува сега. Но не, защото в такъв случай би убил и Кристен.

Мисълта, че тя можеше да загине по негова заповед, без дори да е разбрал, че това е жена, охлади гнева му. Девојката нямаше да се сърди дълго. Тя щеше да разбере, че ако той ѝ повярва, предпазните мерки няма да са необходими.

Днес Кристен не мислеше логично. Чувствата взеха връх над разума. Тя се чувстваше обидена, дори предадена и тези мисли я тормозиха през целия ден. Девојката не каза нито дума на никого. Тя се затвори в себе си насаме с мислите си. Вечерта, когато Еда я заведе до стаята ѝ, Кристен бе изнервена до краен предел.

И тази вечер старицата подмина стаята ѝ и продължи към спалнята на Ройс. Кристен обаче стигна до своята врата, влезе и я затръшна след себе си. След секунда Еда я отвори.

— Какво означава това? Ти видя, че аз продължих.

— Е, и какво? — каза сухо Кристен. Тя лежеше на сламеника си.

— Той ми нареди отново да те заведа при него, момиче.

— Какво от това?

Еда въздъхна.

— Не създавай проблеми, Кристен. Не можеш да не изпълниш волята му.

— Така мислиш ти. Така мисли и той. И двамата ще разберете, че грешите. — Кристен се обърна с гръб към старицата. — Няма нужда да сваляш оковите ми, Еда. Заклучи вратата и се махай.

Девојката не видя как Еда поклати глава, докато затваряше вратата, нито пък чу звука от заключването. Тя сви коленете си и задърпа яростно веригата. Нищо не се получи, само сламеникът се скъса на две-три места.

Кристен вече бе утихнала и лежеше по корем, когато вратата се отвори и Ройс влезе в стаята няколко минути по-късно. Той се приближи към нея.

Ройс не бе влизал в тази стая, откакто слугите я подготвиха за Кристен. Всичко бе изнесено, с изключение на тесния сламеник. Сигурно не ѝ бе приятно да се прибира тук всяка вечер. Не ѝ бяха дали дори свещ.

— Защо не дойде при мен, Кристен?

— Уморена съм.

— И все още сърдита? — Тя не отговори. Ройс се наведе и я докосна по рамото. — Седни, за да мога да сваля оковите ти.

Девојката се обърна и го погледна, но не се изправи.

— Ако няма да ги нося повече, свали ги. Иначе ги остави на мен.

— Не бъди упорита, момиче. Вземи това, което ти се предлага.

— И да бъде благодарна? — хладно отвърна тя. — Не. Ако ще се отнасяш с мен като с животно, поне бъди последователен.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— По-рано ти прие тази уговорка.

— Това бе по-рано.

— Виждам. Надяваш се нещата да се променят просто защото си споделила леглото ми. — Той поклати глава. — Така ли е? — Тя извърна поглед, но Ройс хвана брадичката ѝ и я накара да го погледне отново. — Така ли е, Кристен?

— Да! — Викът ѝ бе изпълнен с огорчение и болка. — Аз не бих се отнесла с тебе така жестоко след това, което стана между нас. Не разбирам как можеш да правиш това.

— Знам, че разбираш защо е необходимо това, Кристен. Просто не можеш да го приемеш. Трябва да знаеш, че на мен не ми харесва повече, отколкото на теб.

— Така ли? — отвърна тя. — Ти си господарят тук. Всичко се прави по твоя заповед.

Той изгуби търпение и се изправи. Лицето му доби сурово изражение, когато впи тъмните си очи в нея.

— Много добре, тогава ще ти кажа алтернативите на тази верига. Вместо това можеш да бъдеш заключена в някоя стая — в моята например — но няма да я напускаш. Ще мога да прекарвам малко време при теб през деня, така че ще бъдеш сама. Може би предпочиташ това?

— Със същия успех можеш да ме държиш в килия!

— Тук няма такава. Предлагам ти своята стая в замяна на тази. Давам ти избор.

— Нямам избор, милорд — отвърна тя. — Предлагаш ми нещо още по-лошо. Ти каза алтернативи. Предложи ми нещо, което мога да приема.

— Мога да направя още едно нещо, за да можеш да получиш свобода в Уиндхърст. Мога да убия приятелите ти.

— Какво!

Тя седна и го погледна с невярващи очи. Той продължи:

— Мога да ти имам доверие само при условие, че те не са тук и моите хора не са застрашени от избиване. Ти няма да стигнеш далече сама, дори все още да имаш желание да бягаш. Аз ще те намеря.

— Ти се шегуваш! — каза тя, изпълнена едновременно с надежда и недоверие.

— Не.

— Знаеш, че няма да приема свободата си на тази цена! — изсъска тя яростно. — Защо изобщо споменавах тази възможност? Наистина ли можеш да убиеш беззащитни хора?

— Тези хора са мои врагове, Кристен. Самите те биха ме убили при първа възможност. Никога не съм искал да ги държа тук и желанието ми е да се отърва от тях възможно най-скоро. Алдън ме убеди да ги използвам.

— Тогава отърви се и от мен, саксонецо! Аз съм една от тях!

— Да, ти също си мой враг, момиче — тихо отвърна той. — Но ми е приятно, когато си тук. Сега дай да ти сваля оковите за през нощта или...

Девојката протегна краката си, преди мъжа да направи избора вместо нея. Той се изправи и сложи веригата на врата си.

— Искам да се любим, Кристен. — Гласът му бе похотлив. — Знам, че ще ми откажеш, защото си сърдита, но така или иначе щях да те попитам. Ще дойдеш ли в леглото ми?

— Не — студено отвърна тя, като пренебрегна желанието, което се надигаше дълбоко в нея.

— Мога да настоявам.

— Тогава ще разбереш какво означава да се биеш с мен, саксонецо.

Мъжът въздъхна:

— Надявам се, че гневът ти бързо ще премине, момиче.

Ройс излезе и този път Кристен чу щракването на ключалката.

ГЛАВА 20

— Какво си сторила на братовчед ми, та е в толкова гадно настроение?

Кристен едва погледна Алдън. Той бе застанал на другия край на работната маса. Присъствието му никак не ѝ бе приятно.

— Не нося отговорност за настроенията му — сухо отвърна тя.

— Така ли? — усмихна се Алдън. — Видях го как те гледаше. Според мен ти си причината.

— Махай се, саксонецо — отговори тя и впи поглед в него. — Ние с теб нямаме какво да си кажем.

— Значи все още искаш да ме убиеш?

— Дали искам? Аз съм длъжна да направя това.

Той въздъхна подигравателно.

— Срамота е, че не можем да бъдем приятели. Бих могъл да ти дам доста добри съвети за това, как да се справяш с братовчед ми. Сама явно не ти върви.

— Не ми трябва съветите ти! — озъби се тя. — И не искам да се справям с него. Не искам да имам нищо общо с него.

— Може и да е така, но те видях и ти да го гледаш. Такива страстни погледи разменяше с...

— Проклет да си — прекъсна го яростно тя. — Сигурно си син на Локи. Махай се оттук, преди да съм хвърлила това тесто по главата ти!

Алдън се захили и се отдалечи. Кристен гневно започна да мачка тестото, което приготвяше. Как този човек се осмеляваше да се шегува с нея? Сигурно си мислеше, че намерението ѝ да го убие не е сериозно. Тогавата той грешеше. Не я интересуваше колко е добър по душа. Нито пък имаше значение, че макар и не пряко, той бе причината тя и другарите ѝ да са все още живи. Не ѝ правеше впечатление дори приликата му с брат ѝ Ерик, който имаше същия закачлив чар и момчешка усмивка. Тя щеше да го убие веднага щом отново върнеше свободата си.

Дългата дебела плитка бе паднала през рамото ѝ и девойката гневно я отметна назад. Беше средата на лятото и Кристен никога не бе виждала толкова горещо време. У дома сега тя щеше да плува с Тайра или да язди Торден с вятър в косите. Със сигурност поне нямаше да е прикована до пещ, която гореше през целия ден. Тя съжеляваше за много неща, но всичките ѝ „у дома щях“ ѝ напомняха, че сега е тук по своя вина.

Измина малко повече от месец от онази нещастна сутрин, когато корабът хвърли котва в реката. От време на време Кристен виждаше през отворения прозорец Торолф и останалите на път за строежа на стената. Те не можеха да я видят в отдалечения ъгъл на залата, където тя работеше.

Кристен знаеше, че те все още се тревожат за нея, поне Отер и Торолф. Досега трябваше да са избягали. Тя се надяваше, че не грижата за нея ги спира, но, изглежда, другарите ѝ бяха повярвали на Ройс и на заканата, която той отпрати.

Тя щеше да го помоли за разговор с тях, но реши, че Алдън е прав. Настроението на Ройс бе доста мрачно тази седмица, след като тя отказа да сподели леглото му. Заповедите, които издаваше на хората си, бяха резки, а погледът — мрачен. Сестра му и слугите стояха настрана от него и бяха необичайно тихи, за да не привлекат вниманието му. Тя ли бе причината за всичко това?

Девойката искаше да мисли така, но не вярваше, че има толкова голямо влияние върху него. Наистина, той всяка вечер идваше да я попита, дали не би споделила леглото му и всяка нощ тя твърдо му отказваше. Явно Алдън бе разбрал това по някакъв начин. Може би бе чул гневния глас на Ройс от стаята ѝ през някоя от последните нощи. Или просто тълкуваше начина, по който лордът я гледаше, както сам каза.

Кристен не можеше да повярва, че Ройс може да я обсъжда с братовчед си. Защо да го прави? Тя бе просто една слугиня, която го привличаше за момента — достатъчно силно, за да я желае в леглото си, но не и за да я споменава пред семейството. Той не би признал чувствата си към една робиня, заловена заедно с враговете, който всички презираха.

Еда знаеше какво става, но бе лоялна към господаря си и не каза на никого. Всеки ден тя навикваше девойката за упоритостта ѝ, защото

смяташе, че щом Ройс я желае, трябва да я получи. Старицата знаеше, че първата нощ те бяха прекарвали приятно, защото не чу викове от стаята на господаря, а и на другия ден по кожата на момичето нямаше никакви следи.

Въпреки всичко Кристен бе учудена, че Ройс продължава да се съобразява с волята ѝ. Той не престана да я пита, дали не би споделила леглото му и всеки път приемаше отказа ѝ. Девойката никога не бе мислила, че лордът ще постъпи по този начин. Всъщност тя очакваше да я изнасили. Това много повече би подходило на положението ѝ. Но той не го направи. Това притесняваше Кристен.

Тя все още го желаше. Сега, когато вече знаеше всичко за любовта, тя го желаше още по-силно от преди. Единствено гордостта ѝ пречеше да признае това.

Тази нощ Кристен чака с нетърпение идването на Ройс, но той не се появи. Мъжът явно бе намерил удоволствие другаде и тя се помъчи да убеди себе си, че това не я интересува. Все пак на другата сутрин щеше да бъде по-спокойна, ако знаеше къде е прекарал нощта.

Денят бе доста дълъг и Кристен се чувстваше много зле. Разбира се, причината за нещастията ѝ бе в самата нея. Тя мислеше, че Ройс няма да дойде повече в стаята ѝ и че всичко бе приключило. Фактът, че той не се появи през целия ден, затвърди убеждението ѝ.

Въпреки всичко, тази вечер, след като Еда свали оковите ѝ и заключи вратата, Кристен отново не заспа веднага. Тя седеше на сламеника си в тъмната стая, дърпаше бездруго разплетените краища на въжето и се надяваше. Девойката не искаше Ройс да изостави опитите си. Желанието ѝ бе той да я принуди да му се отдаде. Нейната гордост не ѝ позволяваше да стори това доброволно, така че мъжът трябваше да намери начин да преодолее тази пречка. Защо не го правеше?

След като чака достатъчно дълго, Кристен въздъхна и започна да се съблича за сън. Тя не бе правила това през последната седмица, когато Ройс идваше и си отиваше. Снощи отново спа с дрехите си. Но тази вечер той явно нямаше да дойде.

Девойката бе все още будна, когато вратата се отвори. Една факла очерта огромния тъмен силует в рамката на вратата. Тялото ѝ затрептя от възбуда. Изпълни я радост. Той бе дошъл. Не я бе

изоставил. Все пак изражението ѝ остана непроменено. Чертите на мъжа оставаха в сянка, защото светлината идваше откъм гърба му.

Когато Ройс застана на вратата, тя разбра, че няма да каже нищо. Е, предположи тя, той също има гордост. Пък и не ѝ бяха нужни думи, за да разбере защо е дошъл.

Тя първа наруши мълчанието:

— За добро ли махаш оковите, милорд?

— Не.

— Дори ако се закълна в живота на майка си, че няма да напусна това място?

— Не, защото откъде да знам дали не мразиш майка си, или пък тя не е мъртва. Това би обезсилило клетвата ти.

Кристен се опита да запази самообладание. Тя се повдигна на лакът, като остави тънкото одеяло да падне под гърдите ѝ. Тази тактика бе нечестна, но безизходната ситуация от предната седмица я бе изморила.

Девојката нарочно заговори гневно, за да го остави с впечатление, че не съзнава какво е направила.

— Случайно обичам майка си, която е жива, и сигурно се е поболяла от мъка по мен. Мислиш, че като съм жена, аз нямам чест? Или не искаш да повярваш на думата ми, защото съм викинг?

Той бе тръгнал към нея, но се спря.

— Думи, момиче, думи. Лесно е да се изрекат, но действията са по-показателни. А постъпките ти не говорят в твоя полза.

— Защо? Защото искам да убия братовчед ти? — попита тя. — Или защото не подскачам, когато ми наредиш?

Той стовари юмрук върху отворената си длан. Тя явно бе успяла. Може би това не бе страст, но поне го бе накарала да покаже някаква емоция.

— По дяволите! — извика той. — Ти си най-безочливата жена, която съм срещал! Виждам, че само си губя времето. Ти просто отказваш да разбереш.

— Разбирам, Ройс — отвърна Кристен. — И исках да постигнем компромис.

— Не, ти искаш да стане по твоему!

— Не — настоя тя. — Предложих ти честната си дума, което ми струваше много, защото една част от мен иска да напусна това място и

да се прибера у дома.

— Не мога да се доверя на думите на никого — жена или мъж — когото познавам от толкова малко време. Нито пък ще повярвам, че част от теб иска да остане тук в твоето положение — без права и без надежда, че някога ще бъдеш нещо повече от робиня.

— Да, прав си, милорд — съгласи се Кристен. Гласът ѝ бе пълен с ирония. — Защо бих искала да остана тук? Определено не заради теб.

— Заради мен? — присмя се Ройс. — Искаш да повярвам, че аз съм причината, когато всяка нощ ме отблъскваш? Или си решила тази вечер да дойдеш при мен, Кристен?

— Ще махнеш ли оковите за добро, милорд? — доволно контрира тя.

— Все светии...

Той спря, завъртя се на пети и напусна стаята с гневно ръмжене.

— Приемаш поражението твърде лесно, саксонецо! — извика тя силно.

Вратата отново се отвори и девойката се стресна от рязкото движение.

— Добре ли чух, момиче? — попита тихо Ройс.

Той остави вратата отворена заради светлината и бавно тръгна към нея. Кристен издърпа одеялото до брадичката си. Искаше ѝ се да може да скочи и да се хвърли към него, но не трябваше да показва, че близостта му я вълнува. Вместо това се обърна по гръб, за да може да го гледа.

— Какво мислиш, че си чул?

— Предизвикателство. — Гласът му бе все още спокоен, но в отговора се криеше определена заплаха. — А когато отправяш предизвикателство, трябва да си готова да посрещнеш последствията.

— Какви последствия?

В отговор Ройс се наведе и отхвърли одеялото. В следващия момент той бе върху нея, а ръцете му държаха главата ѝ, за да може да долепи устни до нейните. Кристен го отблъсна. Тя знаеше, че само неочакваността на това действие определи успеха ѝ и веднага мина над него и скочи на крака. Бързината ѝ не помогна, защото той се пресегна и я хвана за глезена още преди тя да успее да направи първата крачка към вратата.

Кристен падна на пода, изви се и ритна към Ройс с другия си крак, за да се освободи от хватката му. Но мъжът вече бе седнал и въпреки че сви краката си, за да не може той да ги хване, разбра, че няма да успее да достигне вратата.

Девојката стана едновременно с него и бавно заотстъпва към вратата. Ръцете ѝ бяха вдигнати напред, за да се предпази от атаките му. Той бързо мина отстриани и застана на пътя ѝ, като блокира единствения изход.

— Върни се на сламеника си, Кристен.

Студената заповед съдържаше сериозно предупреждение, но тя упорито поклати глава, докато се отдалечаваше заднишком към стената. Не можеше да избяга, но девојката всъщност не искаше това. Най-сетне Ройс щеше да ѝ наложи волята си и макар че тя нямаше да се предаде лесно, искаше победата да бъде негова. Или поне той да мисли така. Гордостта нямаше да ѝ позволи да се предаде, но грубата сила щеше да я принуди.

Сърцето ѝ запрепуска лудо, когато той свали колана и туниката си и гневно ги хвърли настриани. Мъжът явно бе разярен. Това бе опасно, защото можеше и да я нарани. Той бе толкова голям и силен и сигурно сега искаше да я набие заради неподчинението ѝ. Така поне правеха повечето мъже. Така или иначе тя пое този риск още когато го предизвика.

Ройс остана на място, докато не свали всичките си дрехи. Той се изправи с лице към нея и я загледа. Слабата светлина го осветяваше само от едната страна и по-голямата част от тялото му бе в сянка. Ако тя не стоеше там гола, той може би щеше да се успокои или поне да премисли отново намеренията си. Но гледката бе прекалено вълнуваща.

Девојката реши, че Ройс няма да излезе за свещ. Тя се надяваше да му се изплъзне, щом той затвори вратата и стаята потъне в тъмнина. Но мъжът не си даде труд да затваря, може би защото реши, че тъмнината ще го затрудни. Когато той тръгна към нея, Кристен реши, че ще трябва бързо да промени стратегията си.

Тя се отблъсна от стената и тръгна настриани, като се държеше на разстояние от ъглите на стаята, където можеше да се окаже в клопка. Досега бе успяла да остане извън обсега му, но това бе само защото той не се движеше по-бързо. Ройс бавно я притискаше към ъгъла,

където лежеше сламеникът ѝ, като внимаваше да не ѝ позволи да изтича покрай него към вратата.

Кристен отново заложи на изненадата. Тя спря отстъплението си, събра ръце и като се изви бързо, замахна към него, както бе направила с Алдън. Тогава ударът ѝ бе успял да отхвърли по-слабия мъж, но сега Ройс не бе с гръб към нея. Изненадана остана Кристен, защото мъжът хвана събраните ѝ юмруци с една ръка. Той не спря удара, а дръпна силно. Това я накара да се завърти в кръг и му позволи да хване кръста ѝ с другата си ръка и да я повдигне от пода.

Ройс трябваше да направи само две крачки, за да я отнесе до сламеника и да я хвърли върху него. Постелята бе доста тънка и тя се почувства сякаш бе паднала направо на пода.

За момент Кристен остана парализирана, тъй като ударът изкара всичкия въздух от гърдите ѝ. Това време бе напълно достатъчно за Ройс да се намести между краката ѝ и да проникне в нея, преди тя да може да го отблъсне.

Той чу как девойката обидено простена, когато успя да си поеме въздух. Ръцете ѝ се промъкнаха между телата им и тя се опита да го отблъсне, но това усилие се оказа напълно безполезно. Той я бе затиснал плътно и вече бе подготвен за всяко нейно противодействие.

— Предай се, хитрушо. — Той се наведе, за да прошепне в ухото ѝ: — Загуби битката с мен.

В отговор тя започна да извива ханша си, за да го свали от себе си. Това също се оказа безполезно и резултатът бе, че той проникна още по-дълбоко в нея. Кристен простена отново, но този път, защото бе получила всичко. Ройс също простена заради чудната тръпка, която проникването предизвика у него.

— О, момиче, вземам думите си назад — задъхано промълви той, — съпротивлявай се колкото искаш.

Кристен за малко не се засмя на тази нетърпелива молба, но това щеше да разруши представата, че е била победена от невероятната му сила. Той ѝ спести това, като запуши устата ѝ с изпепеляваща целувка. Девойката направи последен опит да демонстрира съпротива, като изви главата си, но мъжът просто последва устните ѝ, докато най-сетне тя се предаде и пламенно отвърна на целувката му.

Шеговитото му настроение, което несъмнено бе резултат от усещането за победа, я стопли. Всъщност какво я интересуваше

причината? След като вече не бе ядосан, той нямаше да бъде и груб, макар че тя щеше да изтърпи и това, за да угаси пламъка на болезнената си страст.

Ръцете ѝ се плъзнаха към главата му и я притиснаха още поплътно. Той започна да извива тялото си по един чудесен начин, без да излиза напълно, като с ханша, корема и гърдите си галеше цялото ѝ тяло.

Кристен достигна върха почти веднага и несъзнателно го повдигна, когато изви нагоре таза си, за да го поеме още по-дълбоко. Неговият тласък, в момента, в който и той се озова на небето, я върна върху постелята и увеличи удоволствието ѝ, като изтръгна дълбок стон от гърлото ѝ. Тя усети пулса на неговата кулминация в себе си.

Девојката със съжаление се върна към действителността. Ройс се бе отпуснал върху нея с цялата си тежест, но това не ѝ правеше впечатление. Главата му бе обърната настрани и той все още дишаше тежко. Тя замечтано прокара пръсти през косата му и пожела да остане така вечно. Все пак не можеше да се надява на това.

Девојката не знаеше какво мисли той в момента. Може би просто отдаваше поражението ѝ на своите умения на любовник. Всъщност каквото и да мислеше, за нея то нямаше значение, стига да не се досети, че тя го бе накарала да я люби. Сигурно щеше да побеснее, ако разбереше това.

Той се надигна и я погледна. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му и Кристен усети как сърцето му бие вече по-бавно, но все още силно. Тя също го погледна и се опита да отгатне мислите му, но не успя. Ройс също я наблюдаваше. Само ако знаеше. Тази мисъл я накара да се усмихне.

— Значи вече не се сърдиш? — каза той.

— Разбира се, че се сърдя.

Ройс се ухили доволно.

— Винаги ли се усмихваш, когато си сърдита?

— Само понякога.

Думите ѝ прозвучаха много сериозно. Ройс поклати глава. Да приема всичко за истина, означаваше постоянно да се удивява. Може би момичето се шегуваше.

— Може би трябва да се извиня — попита той.

— Да, трябва.

Ройс изсумтя. Нямахше какво повече да каже. Кристен го предизвика. Е, може би не заслужаваше такъв отговор, но все пак накрая тя го прие и получи своето удоволствие. Защо прояви такъв инат и не му позволи да започне с... Той знаеше защо, но нищо не можеше да направи.

Ройс се надигна още малко, за да се премести и в този момент ханшовете им се притиснаха още по-плътно. Той бе все още в нея и Кристен затвори очи, за да запази усещането. Мъжът видя това и дъхът му спря.

— Боже милостиви! Момиче, ти нарочно ли направи това?

Очите ѝ се разшириха.

— Какво? — Този път тя наистина не разбра какво бе направила.

— Когато изглеждаш така... така изглеждаш, когато ние...

— Откъде знаеш? Наблюдаваш ли ме?

— Да.

Тя остана учудена.

— Нямах представа. И аз ще опитам следващия път, когато се любим.

— Всеки мъж ще подивее, ако гледа очите ти в такъв момент — предрече той.

Кристен се усмихна.

— Не се тревожи, милорд. Не съм казала, че ще гледам теб.

— Надявам се, че се шегуващ, момиче — каза остро той и стана заедно с нея. — Няма да ти харесат последствията, ако това не е шега. Няма да позволя да имаш друг любовник. Докато те желая за себе си, ти ще си ми върна.

Тя повдигна едната си вежда, доволна, че е успяла да го раздразни.

— Така ли?

Ройс не отговори. Без да я пуска, той взе своите и нейните дрехи и я поведе към вратата. Бузите на Кристен пламнаха, когато осъзна, че вратата е била отворена през цялото време и всеки е можел да я види с любимия ѝ.

Нейният любим. Харесваше ѝ как звучи. Сега нещата ще се променят. Трябваше да се променят, след всичко, което се случи. И той нямаше да съжалява за това. Тя наистина щеше да му докаже, че са създадени един за друг.

Щом влязоха в стаята му, Ройс хвърли дрехите на пода и взе Кристен в обятията си.

— Сега ще платиш глоба за това, че ме отблъсква толкова време. Тази нощ няма да спиш.

— Това предизвикателство ли е, милорд? — усмихна се Кристен с надеждата, че това бе обещание.

ГЛАВА 21

Още преди зазоряване Ройс бе вдигнат по тревога. Имало проблеми със затворниците. Положението било овладяно, но Торолф пожелал да говори с господаря.

Ройс отпрати мъжа. Щом непосредствената опасност бе отминала, не се налагаше да слиза веднага на двора. Все пак не можеше да се бави много. Той въздъхна и погледна към жената в леглото до себе си.

Кристен продължаваше да спи. Глъчката не я бе разбудила. Ройс никак не бе изненадан, тъй като я държа будна през цялата нощ. Всъщност вината бе у нея, защото тя го разсъни с присъствието си и той не искаше да я остави на мира. Тази мисъл го накара да се усмихне.

Тя спеше свита на една страна, с ръце между бедрата, сякаш ѝ бе студено. Този навик явно бе придобила вследствие на суровите северни зими. Косата ѝ се бе разпиляла по възглавницата и ограждаше главата ѝ с ореол от злато. Тънкият чаршаф, с който се завиха, когато най-сетне решиха да спят, бе паднал до ханша ѝ и разкриваше пред погледа млечнобялата ѝ кожа.

Той почувства странна възбуда, съзерцавайки я, без тя да знае това. Кристен бе първата жена, която остана в леглото му цяла нощ. Той обладаваше слугините, които му харесваха, където завареше. Малкото, които бяха идвали в стаята му, си тръгваха веднага щом свършеше с тях. А от Корлис си тръгваше сам, защото нямаше желание да прекарва нощта в едно легло с нея. Същото бе и с други дами от двора, които познаваше отблизо.

Защо нямаше нищо против да дели леглото си по-дълго с това викингско момиче? Не само, че нямаше нищо против, но искаше тя да бъде до него и в съня. Но защо точно тя? Той я презираше заради произхода ѝ. Дали наистина бе така? Хора от нейната кръв му бяха причинили възможно най-лошото. Вярно, тя бе жена, но бе възпитавана като онези, които дойдоха, за да грабят и убиват.

Трябваше да устои на влечението си към нея. Той се отврати от себе си заради тази своя слабост. Тя успя да му докаже, че волята ѝ е по-силна от неговата. Момичето все още го желаше. Снощи в тази стая той получи доказателството. Въпреки това тя го отблъскваше цяла седмица и щеше да продължи, ако той не бе наложил волята си.

Стана му приятно, че тази жена бе в неговата власт. Плененият роб има по-малко права дори от онези британци, които бяха родени в робство и робите по наказание. Последните бяха загубили свободата си заради извършено от тях престъпление, или защото не можеха да плащат таксите и данъците. Робите по наказание можеха да бъдат помилвани само след година. Родените в робство можеха да откупят свободата си. Те имаха право да продават онова, което изработваха през свободното си време. Но враговете роби бяха друго нещо. Те можеха да бъдат разменяни, продавани или убивани. Съдбата им бе изцяло в ръцете на господарите им.

Това правеше Кристен негова и само негова и тя му принадлежеше, както би му принадлежала една съпруга. Той можеше да я има по всяко време, където пожелаеше, без да търпи отказ. Но все пак бе много по-приятно да усеща, че тя не презира желанието му и изпитва същата наслада.

Тези мисли го накараха да я докосне, преди да стане от леглото. Той нежно пъкна ръка между гърдите ѝ и леко ги погали. Кристен се усмихна в съня си. Ройс също се усмихна.

По дяволите, тя го караше да се чувства добре по хиляди начини. Той се зачуди дали момичето осъзнава какъв празник бе за сетивата му. Досега не бе срещал толкова чувствена жена.

Денят ще бъде чудесен, реши той. Облече се и тръгна надолу. Дори неприятностите със затворниците не можеха да помрачат доброто му настроение тази сутрин.

Откри ги на двора, пред бараката, която бяха построили специално за тях. Ройс ги даде в разпореждане на Лимън, като остави само Торолф. Младежът определено бе развълнуван от нещо и лордът разбра това още щом го видя. Той кимна на викинга към колибата, където можеха да поговорят насаме.

— Разбрах, че сте се били помежду си тази сутрин, Торолф. Ще ми кажеш ли защо?

Младежът пристъпи напред и веригата му издрънча. После махна с ръка.

— Нищо. Бярни ядосва Отер с шега. — Направи пауза и погледна Ройс в очите. — Засяга тебе и Кристен.

Ройс улови смисъла на казаното, макар да се съмняваше, че е разбрал всичко.

— И ти ли се ядоса на шегата на Бярни?

— Да. Много време Кристен напусна. Трябва говори с нея... моля.

Ройс се сепна, защото знаеше какво костват тези думи на гордия викинг. Той започна да се съмнява в намеренията му. Това бе човекът, когото бе видял от прозореца да защитава Кристен през цялото време, докато тя минаваше за момче. Младежът твърдеше, че ѝ е само приятел. Но дали това бе вярно?

— Откога познаваш Кристен, Торолф?

— Винаги. Съседи у дома. Когато били деца, плува, язди, лови заедно. Моя сестра Тайра и Кристен близки, много близки.

— Значи тя е приятелка на сестра ти, но явно ти си поел отговорност за нея. Защо? — Торолф не отговори на този въпрос. Ройс започна да крачи и застана зад гърба на викинга. — Защото брат ѝ е мъртъв, или защото за теб тя е повече от приятел?

Торолф се обърна и застана с лице към него.

— Говори бавно, саксонецо. Или доведи Кристен говори за теб.

— Умно — усмихна се Ройс, — но мисля, че няма да го направя. Тя се чувства добре в къщата и няма нужда да ѝ се напомня за положението, в което се намирате. Кристен е добре и не е претоварена. Няма причини да се безпокоите за нея.

— Така казва ти. Искане чуе нея.

Ройс поклати глава.

— Ако това е всичко, което искаше да ми кажеш... — Той бавно тръгна към изхода.

— Саксонецо! — извика гневно Торолф. — Не докосва Кристен.

Ройс се обърна смаян.

— Да не би случайно да ми казваш да стоя настрана от нея?

— Да.

Лордът започна да се смее.

— Какво нахалство! Може би не ти прави впечатление, но положението, в което се намираш, едва ли ти позволява да нареждаш.

— Ще се ожениш ли за нея?

— Стига, викинг — каза Ройс с досада. — Тя е робиня, а не гостенка. Какво ще стане с нея зависи от теб и другарите ти, както казах и преди. Тя не е наранявана, нито пък е принуждавана да прави нещо, което не желае.

— Тогава ти не докоснал още?

Този път Ройс не отговори. Торолф си направи изводи, които явно взривиха скандинавския му темперамент. Ройс не бе подготвен за нападението, защото не очакваше по-ниския и по-слаб мъж да се осмели. Затова той изведнъж се озова прикован към пода, а чифт здрави ръце стискаха гърлото му твърде сериозно. Ройс бе останал почти без дъх, когато успя да вкара около сантиметър от камата си в тялото на Торолф.

— Успокой се, по-леко — нареди лордът.

Младежът го послуша, стана и пристъпи назад, като притискаше кървящата рана с ръка. Той все още бе разгневен, най-вече защото се бе провалил. Сега и Ройс бе ядосан.

— Какво смяташе да постигнеш чрез тази глупост? — попита той.

— Така няма докосва Кристен отново.

— Като ме убиеш? Да, това щеше да свърши работа, но ти нямаше да си тук, за да се радваш на успеха си.

— Не убива — настоя Торолф. — Друг начин прави теб не докосва, никога.

Ройс замръзна, когато видя рязкото движение, което младежът направи. После изръмжа:

— Да, тук си прав. Ще запомня, че трябва да стоя на една ръка разстояние от теб за в бъдеще, тъй като харесвам тялото си с всичките му части, така както са си сега. — После поклати глава и се изправи. — Млад глупак. Не ми ли повярва, когато ти казах, че Кристен не е насилвана? Тя няма други възражения срещу престоя си в къщата, освен за веригите, които носи.

Торолф го погледна.

— Лъжеш! Много желали Кристен. Много. Тя отказва всички.

— Наистина ли? Тогава трябва да се смятам за щастливец — сухо отбеляза Ройс.

— Ако казваш истина, саксонецо, ти трябва се ожени.

Ройс въздъхна.

— Аз вече си имам годеница, Торолф, но дори да нямах, не бих се оженил за езичница, за викингска жена или за робиня. Кристен е и трите заедно. Тя вече ми принадлежи. Кажи ми само една причина, поради която да се оженя за това момиче, но нека да е смислена, а не просто да изразява твоите виждания.

— Бярни не се шегувал. Кристен харесва, което вижда в тебе. Така бъде. Но не се жени, не трае дълго. Тя избрала теб, саксонецо. Възползвай или загубиш.

— Не мога да загубя това, което ми принадлежи — каза самоуверено Ройс и излезе от колибата, преди да се е объркал съвсем от думите на викинга.

Торолф застана до вратата и се загледа след саксонецо, който прекоси двора и влезе в къщата. Уайът пристъпи към него, за да го отведе до стената, но младежът дори не го погледна. Значи Бярни все пак беше прав. Той бе казал, че е наблюдавал как Кристен гледа този лорд още докато тя бе сред тях и че никога не е виждал толкова запленена жена.

Ако Кристен наистина бе направила избора си, то той не бе правилен. И тъй като бе отделена от тях, тя нямаше до себе си приятел, който да ѝ каже това. Саксонецът никога няма да я уважава. Той бе човек на властта, а тя бе пленена робиня. Като свободен мъж с много робини в имението си, Торолф можеше да разбере лорда. Но Кристен не бе родена робиня и щеше да потърси правата си с всички сили и средства.

Той се зачуди защо изобщо си направи труда да предупреждава саксонецо за това. Кристен бе християнка, но явно саксонците не знаеха това. Освен това тя бе скандинавка и притежаваше скандинавска гордост и решимост. Може би щеше да бъде по-добре, ако девойката бе по-отстъпчива, защото щеше да ѝ е много трудно, когато се обърнеше срещу господаря си.

ГЛАВА 22

Кристен се събуди и лениво се протегна. Тя ведро се усмихна на малкото птиче, кацнало на прозореца, чиято песен я събуди. То отлетя щом девойката седна в леглото.

Тя бе сама. Зачуди се дали вратата е затворена и стана да провери. Не беше. Кристен се усмихна отново и я затвори. Да, имаше промени. Ройс щеше да се опита да ѝ повярва. Трябваше да внимава, за да не го разочарова.

Дрехите ѝ, както и неговите, лежаха на пода, където ги бяха захвърлили предната вечер. Девойката бързо се облече и започна да подрежда стаята. Пееше ѝ се и тя запя една простичка келтска песен, която бе научила от майка си, когато бе малка.

— Значи говориш и други езици, освен своя?

Кристен вдигна поглед от завивките, които изпъваше, и видя Еда, застанала на вратата. Тя поздрави старицата с усмивка.

— Да, и то много.

— Добре, но не говори точно този пред лорд Ройс, защото повечето келти са наши врагове.

— Повечето?

— Някои от тях живеят в съседство със саксонците, в Девън, а други още по-близо, в Дорсет. Но онези на западния бряг винаги са били наши врагове. Те дори се присъединиха към даните в похода им срещу нас.

— А какво ще кажеш за уелските келти на северозапад? — запита Кристен, като мислеше за майка си.

— Също са наши врагове, въпреки че са прекалено далече, за да ни причиняват неприятности. Преди много години те нападнаха Мерсия и крал Етълулф, бащата на Алфред, бе помолен за помощ. Той поведе армията си на север и разгроми уелците. Но западните келти все още ни нападат. Само преди две нощи една банда открадна от нас част от добитъка. Лорд Ройс си върна животните, но не можа да хване

крадците. Затова няма да му е приятно да чуе този език от твоите уста, а той го знае достатъчно добре.

Кристен се усмихна и не можа да спре последвалия кикот. Ето защо Ройс не бе дошъл при нея предната нощ. Тя се измъчи от мисълта, че той може би е бил при друга жена, докато в действителност е гонил крадци.

— Смехът ти не е уместен, момиче — сгълча я старицата.

— Няма да разбереш, Еда — каза Кристен и добави: — Съжалявам, че Ройс не е хванал крадците. Не знаех, че келтите са ваши врагове.

Еда въздъхна:

— Има и други, дори саксонци, които милорд смята за свои врагове. Най-вече един, който живее недалеч оттук. Лорд Елдред не желае нищо повече от това да види милорд мъртъв. Те враждуват, откакто живяха заедно в кралския двор.

— А знаеш ли защо?

— Да. Лорд Елдред не харесваше близостта между Алфред и милорд. Още преди Алфред да стане крал, те ловуваха и спортуваха заедно в кралските имения. Повечето младежи живеят в двора. Милорд също, докато не загинаха баща му и брат му. Сега вече ходи там рядко, само когато Алфред го повика. Единствено опасността от даните ги накара да забравят враждата си за известно време.

— Мъдро решение. Не искам да мисля, че докато воюва, Ройс има враг и зад гърба си.

— Толкова ли си загрижена? Повечето роби биват освобождавани, когато господарите им загинат. Църквата настоява за това.

— Искам свободата си, Еда, но не по този начин — каза Кристен.

Старицата промърмори недоверчиво, но явно бе доволна от отговора.

— Хайде, ела. Милорд каза да те оставя да поспиш, но не и да мързелуваш цял ден. Вече пропусна едното ядене.

Кристен се усмихна и тръгна към вратата. Еда видя оковите и тръгна да ги вземе. Девојката я спря.

— Остави ги, Еда. Това свърши.

— Той ли каза така?

— Не, но...

Еда не ѝ обърна внимание и вдигна веригата.

— Докато не ми наредят друго, ще ги носиш.

— Не, казвам ти, че той няма да ме накара да ги сложа отново. Иди и го попитай.

— Луда ли си, момиче? Не мога да се осмеля да го занимавам с нещо толкова дребно. Не ми създавай неприятности, Кристен. Ако той е решил да ти се довери, ще ми каже. Не можеш ли да почакаш дотогава?

Не, искаше да изкрещи тя, но какъв бе смисълът от това? След минути или най-много след няколко часа, ако Ройс не бе в къщата, щеше да го види и да поправи грешката. Можеше да почака, макар това да не ѝ харесваше.

Изминаха доста часове, преди да го види, тъй като той бе излязъл за цял ден. Еда научи от прислужницата на Меган — Уделе, че е отвел детето на езда. Меган се върна в къщата рано следобед, възбудена и зачервена, но Ройс не бе с нея. Еда отбеляза, че той рядко намира време да забавлява сестра си.

Известно време Кристен си мислеше колко мило бе от негова страна да намери време да се откъсне от задълженията си и да се посвети на момиченцето. Но раздразнението ѝ постоянно се усилваше. Дали не бе сгрешила в изводите си? Може ли да бъде толкова нежен с нея в леглото, а да не чувства вина, когато я окувава?

Хората бяха седнали за вечеря, когато Ройс влезе в залата. Кристен го наблюдаваше, докато той минаваше покрай дългата маса. Седна пред камината. Когато улови погледа ѝ, мъжът се усмихна и това стопи гнева ѝ. Боже, той бе прекрасен. Тя се надяваше Ройс никога да не научи какво причиняваше на сетивата ѝ.

Даръл привлече вниманието му и Кристен се върна към платата, които приготвяше, за да бъдат отнесени на масата. Тя отново бе сгрешила. Той не бе коравосърдечен, а просто разсеян. Щом видеше, че все още е окована, Ройс щеше да се извини за това, че бе забравил.

Преди залата да се опразни и подготви за нощта, той се приближи до нея. Беше похапнал добре, бе изпил няколко бири с мъжете и сега му топлеха вода, за да се изкъпе. Самата тя бе изляла две кофи вода от котела над огъня.

Той спря до нея и погледна към тестото на масата, което бе подготвено за другата сутрин.

— Как прекара деня си, момиче?

Кристен вдигна очи и видя, че той все още не я гледаше. Явно не можеше, при всичките тези хора наоколо.

— Добре, милорд.

— Нощта ще прекараш още по-добре — прошепна тихо той.

Ройс тръгна към банята и тя се втренчи невярващо в него. Не бе възможно да не види железните пръстени около глезените ѝ, когато се приближи до нея, тъй като те бяха черни и изпъкваха на фона на светлите дрехи и обувки. Нито пък бе възможно да не е забелязал дългата верига, която бе закрепена за стената. Жените се оплакваха, че се спъват в нея през целия ден. Всичко стана ясно.

Гняв помрачи чувствата на Кристен и ръцете ѝ се разтрепериха. Господ да погуби зелените му очи и черното сърце! Това, че спеше в неговото легло, без да има доверието му, я караше да се чувства като уличница! Тя повече нямаше да позволи да бъде използвана.

— И преди ти казвах, момиче. Още е рано да ти се довери. Изчакай.

Еда бе застанала зад гърба ѝ. Кристен не се обърна. Тя стисна ръце, за да успокои треперенето и се опита да си възвърне самообладанието.

— Ще ми останат белези, ако изчакам. Нека. Това заслужавам, задето се доверих на врага си. Ще нося тези белези като знак за покаяние.

— Покаяние! Боже, звучиш като християнка. Имате ли достатъчно жреци за всичките богове, пред които се покаявате?

Кристен не отговори, а попита хладно:

— Свършихме ли, Еда?

— Да.

Старицата се наведе, за да отключи веригата, която приковаваше момичето към стената. Тя свали оковите, за да позволи на Кристен лесно да изкачи стълбите. Еда усети нещастieto на девойката. Не бе лесно да си любимка на господаря, но само донякъде.

— Ела тогава — тъжно каза старицата. Тя се довери на Кристен и тръгна напред.

Момичето тръгна след нея, но само защото знаеше, че бягството без план и оръжие е чиста лудост. И този път тя спря пред своята врата, въпреки че Еда продължи нататък. Щом отвори вратата,

девойката замръзна. И преди стаята бе празна, но сега липсваше дори сламеникът ѝ.

Тя отново усети Еда зад гърба си.

— Какво означава това? — остро попита Кристен.

— Милорд не нареди нищо за оковите, но ми каза, че повече няма да използваш тази стая. Отсега нататък единственото легло за теб ще бъде неговото.

Кристен грубо се изсмя.

— Така ли? Предпочитам твърдия под!

— Той ще се ядоса, момиче.

— Мислиш ли, че това ме интересува?

Еда тръгна да уведоми Ройс за решението на Кристен. Девойката не помръдна, докато не чу превъртането на ключа. Тя се надяваше, че старицата ще забрави да заключи. Искаше ѝ се да вземе някое оръжие, докато Ройс бе долу, въпреки че не бе сигурна какво щеше да направи след това.

Кристен се довлече до срещнатата стена, седна и зачака.

ГЛАВА 23

Когато Ройс отключи вратата, Кристен седеше, облегнала гръб на стената. Краката ѝ бяха здраво стъпили на земята — напрегнати. Бе готова да скочи, ако се наложи. Видя, че все още не бе ядосан, но определено не бе и доволен.

Той излизаше направо от банята и носеше само туника с дълги ръкави. Върху нея беше облякъл оня халат, дето го даваше на Кристен, когато тя се къпеше, въпреки че беше много хубав — с едноинчови ръбове от зелена коприна, които обточваха всяко ръбче на белия лен, спускащ се до краката му. Бялото отиваше на черната му коса и загорялата му кожа.

Като ходеше, полите на халата леко се разтваряха. Знаеше, че ако не му беше ядосана, щеше да очаква със стаен дъх да зърне голия му крак. Но сега бе втренчила поглед само в лицето му, осветено от лоената свещ, която той държеше вдигната високо, за да стига светлината до нея.

— Еда сподели с мен защо не си там, където трябва. Искам да знам защо смяташ, че си извоювала свободата си, когато не съм ти казал нищо такова.

Кристен се гордееше, че гласът ѝ не трепери. Звучеше спокоен дори и в нейните уши.

— Това е просто, саксонецо. Знаеш защо отказах да споделям леглото ти през изминалата седмица. И все пак, вчера вечерта ме замъкна в него. Бях достатъчно глупава да приема, че след като си направил това, си се омилоствил и по отношение на моите ограничения.

— Права си — отсече той. — Това наистина е глупаво предположение. Казах ти защо трябва да бъдеш окована. Казах ти също така какви са и другите възможности.

Кристен вече не бе така спокойна. Тя слушаше потвърждението на собствените си безпокойства.

— Плюя на твоите възможности! Ще нося проклетите ти окови, но не искам нищо повече от теб. Не мога да понеса веригите и твоята нежност едновременно.

Той бавно се приближи до нея. Тя се изправи предпазливо, но той спря на две ръце разстояние от нея.

— Мислех те за по-силна, слугиньо!

Тя ахна от преднамерената обида.

— Не съм лишена от кураж, милорд. Баща ми беше заловен и вкаран в затвора на млади години. Майка ми също издържа известно време в робство. Аз съм такава, каквато са ме създали родителите ми и няма да ги посрамя, като се огъна пред робията. Това ми е наказанието, задето не се подчиних на родителите си и отплавах с брат си. Аз съм издръжлива, Ройс. Но това, което ще изтърпя без бой, си има граници. Остави ме на мира отсега нататък и няма да си имаш проблеми с мен.

— Не мога — простичко отвърна той. — А и ти не искаш наистина да не ти обръщам внимание, Кристен.

— Не е вярно. Вече не те искам.

Това, което чуваше, изобщо не му се нравеше. Личеше си по стиснатите му устни, по буйния зелен блясък в очите му.

— И можеш да кажеш такова нещо след снощи?

— Аха.

— Лъжкия. Още ме искаш и ще ти го докажа.

Тя изсумтя пренебрежително.

— Инатът е един от недостатъците, които съм наследила от майка си. Веднъж тя отказа да говори с баща ми заради някакъв техен спор и цял месец не му обели дума. А те двамата силно се обичат. Може пък още да те желая, Ройс, защото ме привличаш, а за това лек няма. Но никога няма го чуеш от мен, нито пък отново ще те приема с желание, защото като ме окова, ти ми показа, че за теб съм нищо, че ти не изпитваш никакви чувства. Искам повече от мъжа, на когото се отдавам. Искам повече от едната страст.

— Значи ще се отречеш от нас двамата?

За миг Кристен затвори очи. Заля я горчиво разочарование. Какъв отговор очакваше от него? *Обичам те, Кристен! Разбира се, че изпитвам чувства към теб. Силни чувства.* Глупачка! Никога нямаше да чуе нещо такова от него.

Тя отвори очи и видя, че той все още стискаше устни. Но сега на челюстта му играеше едно мускулче. Ръката на бедрото му бе стисната в юмрук. Тъмните му вежди се бяха сключили, а очите му представляваха зелени цепки. Най-накрая се беше ядосал. Добре. Най-накрая споделяше нещо с нея.

— Отговори ми, слугинче!

— Да, милорд. Ще се отрека от нас.

— Друг път ще се отречеш! Каза си приказката. Сега слушай мен. Дали да те имам, или не, решавам аз, а не ти. Дадох ти възможност да решаваш сама, но това беше грешка. А аз съм човек, който се учи от грешките си. Дадох ти възможност за избор, а ти реши, че имаш правото да решаваш. Нямаш, Кристен. Аз те притежавам. Твоят живот, твоето тяло, съзнанието ти, всичко ми принадлежи.

Тези думи я разяриха.

— Никога! Ти ме притежаваш — истина е, дотолкова, доколкото можеш да ме убиеш, да ме продадеш, изнасилиш, каквото си искаш. Но това няма вечно да е така. Ако ме продадеш или избягам, или ти бъда отнета вече няма да ме притежаваш. Вече няма да ти *принадлежа*. Трябва да те обичам, за да ти принадлежа наистина.

— Няма да се моля за любовта ти — грубо каза той.

— Добре — отвърна му тя. — Защото няма да я получиш. Говориш за избор. Да, изборът, дали да ме имаш или не, е твой. Изборът дали аз да те пожелаая, е *мой*. А аз не те желая, саксонецо.

— Значи ще се бориш с мен?

— Да.

— Вече разбра, че няма смисъл.

— Не, това, което разбрах, е колко лесно можеш да бъдеш манипулиран от едно-единствено предизвикателство. — Вече беше достатъчно ядосана, за да си го признае. Тя продължи да му се подиграва със саркастична усмивка. — Тепърва ти предстои да опиташ упорството ми в цялата му сила, саксонецо. Снощи не направи нищо, което самата аз да не желяех, защото тогава те исках. Но ако сега се опиташ да ме насилиш, ще се защитавам и обещавам ти, никак няма да ти хареса.

Яростта му лумна от подигравките ѝ. Той изпсува грубо и в яда си захвърли свещта на пода. Стори ѝ се, че ръцете му я сграбчиха още преди пламъчето да е угаснало.

Едната му ръка се плъзна надолу по нейната и я притисна към кръста ѝ. В следващия момент той я влачеше след себе си към вратата. Кристен изчака да стигнат в тясното коридорче и освободи ръката си. Успя и побягна към стълбите. Новата псувня на Ройс ѝ достави истинско удоволствие. Преди да успее да достигне стълбището, той я събори на пода и тялото му се стовари тежко върху нея.

Когато той се надигна, Кристен нанесе удар назад с лакътя си. Успя да го смушка в корема и го чу да изсумтява. Сега помежду им имаше достатъчно пространство и тя се претърколи настрани, за да го ритне, но той улови краката ѝ. В следващия миг хвана ръката ѝ и тя се оказа праметната през рамото му. На Ройс не му бе никак лесно да се изправи с цялата ѝ непокорна тежест на плещите си, но той успя, след което се отпрати към стаята си. Кристен, обаче, още не се бе предала. С наполовина провиснало на гърба му тяло, тя посегна назад и сграбчи косата му в шепата си. Дръпна толкова яко, че ако Ройс не беше толкова силен, щеше да му строши врата. Той изгуби равновесие и се стовари върху стената.

Кристен усети, че пада, пое си дъх и този път се приземи на гърба си. Не изпускате косата на Ройс и той се свлече на колене до нея.

Ройс изръмжа разярено и с един удар я отърси от себе си, като я остави с пълна шепа коса. Сега, когато улови китката ѝ, той я изви зад гърба ѝ и започна да я вдига нагоре, докато тя не реши, че наистина смята да счупи ръката ѝ. Намерението му обаче бе да я накара да се изправи. Тя го направи. Бързо.

Сега я държеше пред себе си и при всеки опит за неподчинение ръката ѝ се качваше нагоре. Вкара я в стаята си и щом влязоха бутна Кристен встрани от себе си.

Кристен се препъна леко, но запази равновесие и се обърна с лице към него. Той спокойно заключи вратата. Също толкова спокойно прекоси стаята и хвърли ключа през отворения прозорец. Жестът му беше повече от заплашителен.

Кристен усети тръпки по гърба си. Той все още не я доближаваше. Стаята беше добре осветена и когато Ройс обърна поглед към нея, тя видя студената решителност в очите му. Но не я доближаваше. Вместо това отиде до леглото. Взе покривката в ръка и започна да я реже на тънки ленти с камата си.

Очите на Кристен се разшириха. Все още не ѝ бе ясно какво смята да прави с тези тънки ленти плат. Реши, че е полудял, защото покривката беше красива, изработена от мека овча кожа, изкусно бродирана с половин дузина разноцветни конци.

Ройс отрязва четири дълги ленти и спря. Върза едната лента за близкия крак на леглото и се прехвърли на следващия. Кристен остана като зашеметена, но само за миг. Можеше да измисли само едно обяснение за това. Сърцето ѝ падна в петите.

Полувик, полустон раздра гърлото ѝ и тя се спусна към стената, покрай която бяха на редени оръжията му и измъкна един тежък плосък меч. Той е луд!

— Остави го на мястото му, Кристен.

Гласът му звучеше толкова благо. Как беше възможно да звучи така, когато се канеше да я измъчва?

— Не! — Тя се обърна и го изгледа свирепо. — Ще трябва да ме убиеш, преди да ти позволя да изпробваш жестокостите си върху мен!

Той поклати глава и продължи да връзва плата за третия крак на леглото. После се прехвърли на четвъртия. Гледаше в ръцете си. Тя обаче не сваляше очи от него. Забеляза как устните му се извиват в лека усмивка. Гримасата му накара кръвта ѝ да се смрази.

Мечът беше тежък — много по-тежък от всичко, с което се бе упражнявала. Но докато наблюдаваше Ройс, тя пропусна шанса си да вземе друг. Не можеше да разсъждава трезво. Едва сега разбра, че трябваше да го нападне, вместо да го чака да ѝ обърне внимание. Но вече беше твърде късно.

Ройс прибра малката кама в канията на колана си. Той се приближи към Кристен с голи ръце. На стената имаше много оръжия, но първо трябваше да мине покрай нея. Нямахше да го пусне.

Изтика всичко, което чувстваше към него, в дъното на сърцето си. Изразът на лицето ѝ отразяваше като в огледало смъртоносните му намерения. Държеше меча ниско, готова да го завърти рязко нагоре и напред в търсене на мишена. Но Ройс спря на такова разстояние, че трябваше да пристъпи към него, за да го достигне. Лицето му бе непроницаемо.

— Кажи ми нещо, Кристен. Всички норвежки ли са обучени да се защитават с такава вещина?

— Не — предпазливо отвърна тя.

— Но ти си. Вече демонстрира уменията си на бенефиса на братовчед ми. Сигурно те е обучавал баща ти? Или брат ти, Селиг. Разбира се, уменията ти не бяха толкова добри, колкото...

Тя изкрещя разярено и замахна с меча. Оръжието описа дъга, която щеше да разсече рамото му, ако той не се бе дръпнал. Но вместо да отстъпи, за да избегне следващото спускане на острието, Ройс се приближи. Юмрукът му удари китката на Кристен, преди тя да успее отново да завърти тежкия меч.

Мечът изтрополи шумно на пода. Ройс завъртя Кристен с гръб към себе си и ръцете му обхванаха кръста ѝ. Ръцете ѝ бяха уловени в хватката му. Опита се да ги освободи, но безуспешно.

— Глупачка. Никой ли не те е учил да не обръщаш внимание на забележките на противниците си?

В отговор тя изстреля петата си назад и се опита да го ритне в пицяла, но пораженията, които меката ѝ обувка нанесе, не бяха големи и тя бе сигурна, че нарани повече собствения си крак. Единственият ефект от ритника ѝ бе този, че Ройс побърза с нея към леглото. Той я пусна върху него и се стовари върху гърба ѝ, преди тя да успее да измъкне ръцете си изпод собственото си тяло. За секунда успя да освободи едната си ръка, но той бързо я сграбчи. Кристен простена, когато усети платнената ивица да се омотава бързо около китката ѝ.

Беше завързал лявата ѝ китка за десния крак на леглото и тя се подготви да го отблъсне, като смяташе, че ще се опита да я обърне. Юмрукът ѝ разпори само празното пространство. Тя се претърколи. Той се бе изправил и връзваше крака ѝ вместо свободната ѝ ръка. Не му беше трудно да обездвижи единия ѝ крак с тежестта си, докато връзваше другия за леглото. Ръката ѝ обаче не го достигаше.

Кристен бе така разстроена, че ѝ се доплака, но не го направи.

— По-добре ще е да ме убиеш, когато свършиш, саксонецо. Ще вриш в пъкъла заради това! Там ще се видим!

Ройс не каза нищо. Краката ѝ бяха широко разтворени в двата края на леглото, а ходилата ѝ — здраво привързани. Той се изправи и се приближи до последния крак на леглото, който все още не бе използван.

Кристен го гледаше със свиреп поглед и държеше дясната си ръка по-далече от него. Когато той се наведе, за да я улови, юмрукът ѝ

се стрелна към лицето му и този път той не успя да се отдръпне навреме.

Усети прилив на задоволство, въпреки че кокалчетата на ръката ѝ я боляха там, където се бяха срещнали със зъбите му. Устната му бе разкъравена и чертите на лицето му вече не бяха така неразгадаеми както преди. Вбесен, той улови ръката ѝ и я завърза здраво. Изправи се. Очите, които беше смятала за така красиво зелени, сега изглеждаха пълни със злост. Той бавно избърса кръвта от устата с opakото на ръката си.

Тя затвори очи при тържествуващия му вид. За него беше прекалено лесно. Сега ще я нашиба с камшика или каквото там е решил, за да я накаже за това, че се противопостави на волята му. Той обаче раздра дрехите ѝ с камата си.

Кристен изстена в себе си, но се постара лицето ѝ да остане безизразно. Очите ѝ бяха здраво стиснати. Няма да крещи, когато болките започнат, нито да плаче, нито да моли за милост, защото щом можа да ѝ стори това, в него милост няма.

— Отвори си очите, Кристен.

Тя отказа. Усети леглото да хлътва и разбра, че е седнал до нея. Той остана безмълвен и изобщо не се помръдна. Най-накрая тя се почувства прекалено обезсилена, за да не погледне. Когато вдигна клепачите си, погледът ѝ срещна неговия. Очите му бяха вперени в нейните, а след това бавно се спуснаха по тялото ѝ. Тя проследи взора му и усети внезапен прилив на топлина.

В положението, в което се намираше, безпомощността ѝ изпъкваше още по-ярко. Можеше да свие леко колене, но нищо повече. Ръцете ѝ не бяха разтворени широко, но бяха сковани в лактите. Все пак тя не се чувстваше неудобно. Лентите от покривката не се впиваха в кожата ѝ, освен ако не се дърпаше. Неспособността ѝ да продължи да се защитава и неизвестността на наказанието ѝ я караха да се чувства нещастна.

— Досега спази обещанието си.

Звукът на гласа му я накара отново да впие очи в неговите.

— Какво обещание? — попита тя.

— Че няма да ми е приятно, ако се защитаващ. Уверявам те, че е истинско удоволствие да те видя в това положение.

Господ да ѝ е на помощ! Сега щеше да започне да злорадства.

— Извади камшика си и свършвай с това, саксонецо — изсъска тя.

Той се усмихна.

— О, ти наистина спомена нещо за жестокости. Добре е, че ми напомняш.

Като каза това, той измъкна дългата ѝ плитка и ѝ посвети цялото си внимание.

— Да не би да се каниш да ме бичуваш със собствената ми плитка? — изумено попита тя.

— Интересна идея! — Той се засмя и остави плитката да се плъзне в ръката му, докато пръстите му не уловиха края ѝ. — Защо не. Нещо такова ли?

Краят на плитката ѝ се разпери като ветрило между пръстите му и перна върха на едната ѝ гърда. На удареното място нахлу кръв и гърдата ѝ се втвърди, а зърното ѝ се превърна в малка корава пъпка.

По цялото тяло на Кристен се разляха горещи тръпки. Ройс забеляза неволния отговор на тялото ѝ и като продължи да се усмихва, прокара ветрилото надолу по вдлъбнатината между гърдите ѝ и шибна меко, сякаш с перце, другия връх.

Тялото ѝ му говореше на собствения си език, но той не можеше да знае какво става вътре в нея. Истинският, макар и неосъзнат страх, който се беше свил като топка в корема ѝ, сега покълна и се превърна във възбуда. Напълно безпомощна в ръцете на мъж, който знаеше как да я задоволи... Не беше взела под внимание тази възможност.

— Ти... няма да ме биеш?

— Защо си толкова изненадана? — тихо попита той и плъзна свиленото ветрило по стомаха ѝ. Мускулите ѝ се свиха в сладостни тръпки. — Харесвам кожата ти такава, каквата е. Наистина ли мислеше, че ще я съсипя?

— Беше достатъчно ядосан...

— И с право. Днес ме превърна в лъжец. Заклех се на твоя приятел Торолф, че няма да ми се налага да те вкарвам насила в леглото си, и все пак днес направих точно това.

— Казал си му... Ах!

Ройс небрежно сви рамене.

— Той беше загрижен и трябваше да го уверя, че няма да прекалявам, като се възползвам от властта си над теб.

— А не го ли правиш? — жегна го тя и погледна многозначително голото си тяло.

Той се засмя тихичко.

— Да, сега може би. Но трябва да се съгласиш, свадлива жено, че снощи не беше така.

— Трябваше ли да казваш това на Торолф?

— Би предпочела той да се тревожи за теб?

— Бих предпочела да не си мисли това, което сигурно си мисли сега — викна тя разярена.

— Че ме харесваш?

— Да те вземат дяволите, саксонце! Не те харесвам! Вече не! — поправи се тя, но след това рязко си пое дъх, защото той се бе навел, за да положи една гъделичкаща целувка на коремчето ѝ. — Не, престани!

Езикът му се стрелна навън и описа кръг около пъпа ѝ.

— Още ли ще се съпротивляваш, свадливке? След като не можеш да ме спреш сама, ще ме помолиш ли да престана.

— Не!

Той вдигна глава и обхвана с ръце стомаха ѝ, после започна бавно да напредва към гърдите ѝ.

— Не съм си го и помислял. Но ти не искаш да престана.

Пръстите му бяха обхванали гърдите ѝ. Гласът ѝ потрепери:

— Не е така. Аз... аз просто няма да моля за... за каквото и да е.

— Каква горделивка.

Той стисна зърната на гърдите ѝ между палеца и показалеца си. Цялото ѝ тяло се напрегна. След това продължи ласките си нежно и внимателно. Продължи да обработва най-чувствителната му част по същия начин — с редуване на наслада и болка, докато тя не си помисли, че наистина ще започне да го умолява за милост. Не можеше да запази повече спокойствие. Не можеше да запази безразличието на лицето си, въпреки че знаеше, че той наблюдава всяка нейна реакция. Сърцето ѝ биеше диво, пулсът ѝ полудяваше. От тялото ѝ сякаш се изливаше топлина, макар че челото ѝ оставаше сухо.

Ройс беше хипнотизиран от съблазняващата нега в погледа ѝ, от начина, по който зъбите ѝ хапеха долната ѝ устна. Нямахше да целуне устните ѝ. Не още. Все още таеше мъничко съмнение, че ако я целуне, същите зъби ще се впият в него. Но накрая ръцете му се преместиха

нагоре, обхванаха лицето ѝ в шепа и го задържаха неподвижно, докато той обсипваше с целувки всяко ъгълче от него, освен устните.

— Кажи ми, че ме желаеш, Кристен — умоляващо прошепна в ухото ѝ той.

— Никога няма да чуеш това от мен.

Той се облегна назад и я погледна. В очите ѝ сякаш тлееха огньовете. Никога не беше виждал жена, така готова за любов.

Той се усмихна и поклати глава.

— Наистина си инат. Но и аз не падам по-долу, сладка свадливке. *И ще чуя тези думи от теб, ще видиш.*

Той се изправи и отиде до края на леглото. Спря и обгърнал с очи цялото ѝ тяло, бавно започна да сваля халата и туниката си.

Да се наслаждава на втрещения му поглед бе почти същото, както да чувства ръцете му върху себе си. Тялото ѝ лудееше.

Кристен затвори очи. Наложил си с всички сили да се успокои, да се отпусне. Не се получи. Очакването увеличаваше възбудата.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Леглото хлътна при краката ѝ и тя усети ръцете му на глезените си. Нямахше да го погледне. Ръцете бавно се придвижиха нагоре по вътрешната част на краката ѝ — нямахше да гледа — покрай коленете; бавно, бавно се заизкачваха по бедрата ѝ — нямахше да гледа — по-нагоре, по-близо...

Той спря. Колебаеше се. Кристен затаи дъх. Беше сигурна, че сърцето ѝ ще експлодира. Тогава пръстите му промениха посоката си — нагоре по бедрата, после надолу по външната им страна, но само до коленете. Едва беше успяла тихо да изпусне дъха си и отново го стаи, защото пръстите му пак тръгнаха нагоре.

Отново и отново той си проправяше път нагоре по бедрата ѝ и всеки път достигате все по-близо до раковината на нейната женственост, но без да я докосва, само я караше да мисли, че ще го стори, да се надява... Съдираще ѝ кожата, но с помощта на еротиката, вместо с бича. Караше я да се моли.

— Погледни ме, Кристен.

Тя диво поклати глава.

— Кристен!

Ръцете му я обгърнаха и се отпуснаха на корема ѝ. Брадичката му почиваше на къдравия триъгълник.

— Сега искаш ли ме, Кристен?

Няма да отговори. Ръцете му се преместиха нагоре и обгърнаха гърдите ѝ. Той повдигна брадичката си. Можеше да усети топлия му дъх... Помогни ми, господи... О, боже!

Езикът му докосна мъничкия център на страстта ѝ. Толкова ѝ трябваше. Кристен избухна и взривът на удоволствието, което я заля, бе така мощен, че името му се изплъзна от устните ѝ. Тазът ѝ се повдигна към него в търсене на натиска на езика му. Щеше да го притисне към себе си, ако можеше. Но той не ѝ отказа. Наслади се на пълното блаженство.

Но Ройс не беше свършил с нея. Реалността едва се бе завърнала, когато той предприе нова атака към сетивата ѝ. И тя не искаше да се съпротивлява повече. Беше твърде преситена и удивена от онова, което бе направил. Само мисълта за него разпрати нов пулсиращ прилив на възбуда по тялото ѝ.

Той легна върху нея. Устните му бавно проправяха пъртини от топлина по кожата ѝ. Не проникваше в нея, не искаше да уталожни собствената си бушуваща страст. Можеше да го направи, да не я подлага още веднъж на мъчението на очакването, но не.

Той се приведе напред и във въображението ѝ очите му се превърнаха в блеснали жарки смарагди.

— Искаш ме — прошепна той. Устните му почти докосваха нейните. — Кажи го.

— Няма!

Зъбите му ухапаха лекичко устните ѝ.

— Предпочиташ да те оставя сега?

Господ да ѝ е на помощ! Почувства, че ще умре, ако той направи това. Но как би могъл? Възможно ли беше? Не, нямаше да я остави сега. Не можеше да го направи.

Тя остана безмълвна. Очите ѝ преливаха от гордост, инат и желание. Той изпъшка, като видя поражението си. Но това не беше нищо в сравнение с онова, което почувства като потъна в нея, отвеждайки я заедно със себе си до още едно бурно кресчендо на блаженството.

Когато Кристен се върна към действителността, Ройс я освобождаваше от нейните окови. Когато свърши, той я прегърна и легна по гръб. Тя се сгуши на гърдите му. Засега беше приключила с борбата. Той също го знаеше и се възползваше от това.

— Знаеше, че няма да те оставя. — В гласа му звучеше обвинителна нотка.

— Да, знаех.

Той изсумтя.

— Инат.

Кристен се ухили сънливо.

ГЛАВА 24

Кристен се събуди от най-сладката целувка на света. Тя въздъхна и се протегна, без да бърза да отваря очи. Сънят ѝ за родния дом изглеждаше толкова истински. Мразеше да се предава, но натискът върху устните ѝ действаше стимулиращо.

— Напусна ли те желанието ти за съпротива, свадливке?

Кристен се усмихна. Знаеше, че Ройс е седнал на леглото до нея.

— Не, милорд.

— В такъв случай очаквам ново предизвикателство.

— О!

Тя леко отвори очи и грабна възглавницата, за да я запрати по него. Той вече отстъпваше към вратата.

— Недей, Кристен. Мир! Имаме толкова работа тази сутрин, а време — никакво. Вече изпратих Еда да ти донесе дрехи и... — Еда се появи на вратата и той замълча. — А, добре. Можеш да ѝ обясниш, Еда. — Ройс излезе от стаята.

Кристен седна в леглото и зяпна старата жена с негодувание.

— Какво става? Той каза, че тази сутрин имаме много работа.

— Да, днес пристига Алфред.

— Пристига вашият крал? — ахна Кристен.

Еда кимна и се приближи.

— Вестоносците съобщиха. Имаме само няколко часа да се подготвим.

— Но защо идва той?

— Това е чест.

— Ако не знаеш, просто ми кажи.

Еда се подсмихна.

— Хвана ме. Откъде да зная за какво идва? Но след подписването на договора има навика често да посещава лордовете си. Проверява укрепленията, отличава тяхната готовност и напомня, че мирът няма да продължава вечно. Също така насърчава хората, за да се

обучават по-сериозно. Идва в Уиндхърст за трети път от Годината на сраженията.

— Виждаш ли. Знаеш повече, отколкото си мислеше отначало — ухили се Кристен.

— Не. Може да има и други причини за посещението му. Известен е и с това, че посещава лордовете, които покровителства. Искал просто за няколко часа или дни да забрави за заплахата на даните. А лорд Ройс винаги е бил негов фаворит.

— Колко мило — иронично отвърна Кристен. — Е, какво имаш за мен? Още дрехи, които не ми стават?

— Не, тези са шити по поръчка, специално за теб, така че би трябвало дължината им да пасва.

Кристен въпросително повдигна едната си вежда, а после, когато Еда вдигна роклята и веригите, за да ги огледа, се смръщи. Бяха направени от същата груба материя, като онези, които вчера Ройс бе свалил от нея с помощта на камата си.

— Ройс ли ги поръча?

— Не, лейди Даръл — отвърна Еда. — Реши, че количеството гола плът, която се показва под оковите ти, е неприлично голямо. Чува я да споменава, че такова разголване може да се окаже изкушение за по-малко праведните ни мъже.

Еда присви устни при тези думи. Кристен се ухили и двете избухнаха в смях. Еда ѝ подаде дрехите. Веселото настроение на Кристен се изгуби така внезапно, както се бе появило. От рамото на Еда висяха нейните окови. Кристен обаче не каза нищо. Сама щракна железните пръстени около глезените си. Не беше постигнала нищо със съпротивата си срещу Ройс. Нямаше да постигне нищо, като демонстрира отвращението си към последния атрибут на тоалета си. Ако ѝ е писано никога повече да не се освободи от букаите, така да бъде. В края на краищата, заедно с тях щеше да дойде и омразата, от която се нуждаеше, за да се противопостави наистина на властта, която саксонецът имаше над нея.

Когато Еда и Кристен слязоха долу, трапезарията беше почти празна. Повечето от жените приготвиха стаите за краля и свитата му. Ройс и мъжете бяха излезли на лов, за да попълнят запасите от месо. Мъжете от прислугата работеха навън: местеха повечето коне от

конюшната на пасището, за да има място за конете на гостите; внасяха в оборите допълнително сено и зоб и търкаляха нови бъчви пиво.

Двете жени, които работеха като обезумели около огнището, си тръгнаха веднага щом Еда и Кристен се появиха. Кристен бе толкова учудена, че дори не се дръпна, когато закрепиха и другата ѝ верига.

— Да не искат да сготвим сами храната за всички?

Еда се подсмихна.

— Ще се върнат заедно с останалите, когато лейди Даръл свърши с тях. Кралските визити винаги я объркват. Подлудява жените от търчане насам-натам, но никога не свършва нещо докрай. Щяха да свършат много повече работа, и то по-бързо, ако лейди просто си легнеше.

— Еда!

— Ами, истина е — настоя старата жена.

Кристен ѝ се усмихна и двете рамо до рамо се захванаха за работа. Тази сутрин Еда бе разкрила пред Кристен още една страна от своя характер — чувството си за хумор. Хуморът липсваше на Кристен, откакто пристигна на тези брегове. Започна дори още повече да цени Еда и разбра колко се бе привързала към старата жена. Каквато беше навъсена и със своите най-често нежелани съвети и внимание, тя напомняше на Кристен за старата Алфреда у дома.

Преди да изминат и няколко минути, обичайната грубоватост на Еда отново излезе на преден план.

— Да не повярваш! Онези тримата! Вместо да ги обслужи някоя усмихната мома за „добре дошли“, да оставят това на една старица, като че ли си нямам друга работа.

Кристен проследи начумерения ѝ поглед. На вратата стояха трима мъже, току-що влезли в стаята.

— Вестоносците?

— Аха, млади лордове, така като ги гледам.

Тримата се смееха на някаква шега, която най-високият от тях беше пуснал. Те свалиха наметалата си, но не и оръжията си и се отправиха направо към голямата бъчва пиво в другата страна на залата. Еда забързано грабна халби и отиде да им ги занесе. Когато се върна, смръщеното ѝ чело бе прорязано от още по-дълбоки бръчки.

— Мислех, че съм познала оня младеж с миловидната физиономия. Лорд Елдред. Не, моме, не гледай! — остро я предупреди

Еда. — Не ти трябва неговото внимание.

Кристен вече беше привлякла вниманието му, както и това на другите двама. Беше съвсем естествено мъжете да огледат единствените две жени в празното помещение. А видиш ли веднъж Кристен, беше трудно да не я забележиш. Бе съвсем различна от жените, с които бяха привикнали саксонците: твърде висока, с твърде поразяваща външност и без съмнение, ако се съдеше по държанието ѝ, твърде благородна за обикновена крепостничка.

Кристен държеше очите си сведени, както я бяха предупредили, но не се стърпя да попита:

— Кой е той?

— Оня с жълтата коса. Трябваше да е в свитата и се чудя на дързостта му да дойде тук преди групата и без защитата на краля. Чудя се дали лорд Ройс знае, че е тук. Едва ли — отговори си сама тя, — иначе не би го пуснал сам в дома си.

Кристен се почуди, когато Еда я избута към края на масата, така че да е обърната с гръб към залата. Не можеше да забрави какво ѝ каза Еда за лорд Елдред. Той беше враг на Ройс. Защо му трябваше наистина да влиза в крепостта на Ройс сам? За да покаже, че не се страхува от него? Или разчиташе, че пристигането на краля ще предотврати кавгите? Еда беше казала, че тези двамата са съюзници заради заплахата на даните. Но колко здрав беше този съюз? Щеше ли да издържи, ако враждебността им се задълбочеше?

Тя си представи лорд Елдред, доколкото го бе видяла в другия край на залата. Предположи, че ако се приближи, ще открие, че е висок колкото нея. Значи не беше дребен, освен ако не го сравняваше с Ройс.

Беше може би една-две години по-възрастен от противника си, но далеч не така силен. И все пак, той беше мъж. Мъж, и то в чудесна форма, придобита в суровата подготовка за война. И беше най-големият красавец, който бе виждала досега, с изключение на братята ѝ. Но Кристен я привличаха мъжете с тела като на Ройс, така че не почувства нищо друго, освен леко любопитство към Елдред и спътниците му.

— Губиш баса, Рандолф. Това не е мъж в женски дрехи. Наистина е жена.

Кристен рязко си пое дъх и се извърна. Еда я бе предупредила, но тя така се бе надявала, че тримата ще променят намеренията си. Не

стана така.

— Нямам нищо против да загубя такъв бас — отвърна тъмнокосият Рандолф.

Той побутна една жълтица към Елдред, без да сваля очи от Кристен. Монетата падна на пода. Елдред бе прекалено смаян от находката им.

— Кажни ни, слугинче, защо са те оковали? — доста любезно я попита Елдред. — Толкова голямо ли е престъплението ти?

Не биваше да споменава това. Вместо да стане по-предпазлива, Кристен се разгневи.

— Аз съм опасна жена. Не ми ли личи?

— О, да — отвърна единият и тримата се разсмяха.

— Кажни ни истината, моме — продължи да упорства Елдред.

— Норвежка съм — задавено отвърна тя. — Трябва ли и друго обяснение?

— Господ да ме порази! Викинг! — възкликна третият. — Добре разбирам нуждата от окови.

— Жалко, че не е от даните — оплака се Рандолф. — Тогава щях да зная как да се отнасям с нея.

Елдред се ухили.

— Глупак си ти, Рандолф. Какво значение има каква е била? Сега е робиня?

Той вдигна ръка да докосне бузата ѝ. Кристен извърна лице. Беше нервна. Тримата се бяха скупчили около нея. Бяха прекалено близо. Масата зад гърба ѝ пречеше да отстъпи назад. А пък и докъде ли можеше да отстъпва с дългата верига, прикована за стената?

— Стига, милорд! — отсече тя. — Имам работа.

Обърна им гръб с надеждата, че ще я оставят на мира. Беше смел ход, но погрешен. Едно кораво тяло се опря в гърба ѝ и две ръце я обгърнаха и стиснаха гърдите ѝ.

Реакцията на Кристен бе мигновена. Трябваше само да се обърне леко, за да се освободи от мъжа. Беше Рандолф. Той се препъна назад. Удивлението, изписано на лицето му, бе почти комично.

— Как смееш, слугиньо — изрева той, като възстанови равновесието си. — Как смееш!

Кристен ги изгледа подред. Елдред беше развеселен, другите двама — не. Бог да ѝ е на помощ! Само ако имаше оръжие да ги

отблъсне. Но никога не ѝ позволяваха да използва дори и малък нож в работата си. Другите жени режеха, каквото имаше за рязане.

— Не съм тук за ваше удоволствие, милорди. Положението ми тук е на заложенница, която трябва да гарантира доброто поведение на мъжете, с които пристигнах. На Ройс няма да му хареса, ако ми бъде напакостено.

Блъфираше. Не знаеше какво ще направи Ройс, ако тези мъже я изнасилеха. Можеше да не обърне внимание, но можеше също така да използва това като оправдание да предизвика Елдред. В такъв случай щеше да остане доволен от изнасилването.

Елдред се заинтригува от думите ѝ.

— Ройс? Нарече господаря си по име? Чудя се защо.

— Без съмнение, защото споделя кревата му — презрително се намеси Рандолф. — А щом той може да я има, значи и ние можем.

— Не! — извика Кристен, но свирепият ѝ поглед бе вперен само в Елдред. — Ще поемеш ли риска? Той ще те убие.

— Така ли мислиш, слугинче? — засмя се Елдред. — Тогава нека те поправа. Твоят Ройс няма да направи нищо, защото Алфред не обича благородниците му да се бият помежду си, а Ройс никога не прави нещо, което може да разочарова Алфред.

Докато говореше, той се приближи. Същото сториха и останалите. Тя трябваше да наблюдава и тримата и Елдред я свари неподготвена. Ръцете му стиснаха китките и като в клещи и той ги изви двете назад, така че гърдите ѝ се притиснаха плътно към него. Опита се да я целуне, но ръцете му бяха заети и нямаше как да я накара да държи лицето си неподвижно. Реши да хване и двете ѝ ръце с една ръка. Това беше грешката му. Подцени силата ѝ.

Тя освободи едната си ръка и ударът, който му нанесе, не приличаше на безполезните женски плесници. Беше си солиден удар с юмрук, който го накара да залитне и го замая. Но другите двама незабавно я хванаха и я усмириха. Елдред побесня. Мрачната ярост изкривяваше красивите черти на лицето му и то изглеждаше грозно.

— Ще си платиш за това, слугиньо — закани се той. — Ще искам живота ти... като свърша с теб.

— Достатъчно!

Всички се обърнаха. Алдън се приближаваше към тях. Еда го следваше по петите му. Кристен искаше да разцелува старицата, задето

бе довела някого, та дори и Алдън.

— Стой настрана, Алдън — предупреди го Елдред. — Тя ме удари.

— Нима? Е, това не е изненада. Тя не е обикновена слугиня. — Алдън мина зад тях и отиде до стената, към която бе закрепена веригата на Кристен. — Защо мислите е окована? — Той посочи веригата с върха на меча си.

Елдред се направи, че не чува въпроса.

— Предупреждавам те, Алдън. Наистина съм решил да я имам.

— Да — подкрепи го Рандолф. — И аз.

— Ще се биеш ли с трима ни? — ухили се Елдред.

— Аз? — престори се на изненадан Алдън. — Няма да ми се наложи. Тя сама води битките си и го прави много добре. А справедливостта изисква това да ѝ бъде позволено.

Преди тримата да разберат какво е намислил, Алдън откачи веригата с меча си. Действието му не предизвика интереса на Елдред и другарите му. Те все още наблюдаваха Алдън, който стоеше с изваден меч само на няколко фута от тях, и Рандолф отново бе изненадан. Кристен дръпна ръката си и я освободи, след това се наведе и вдигна дългата верига.

Третият мъж не успя да пусне другата ѝ ръка достатъчно бързо. Тя завъртя свободния край на веригата над главата си и накара наобиколилите я мъже да отстъпят. Не можеха да се приближат достатъчно близо до нея, без да си изпросят някакво нараняване.

Рандолф събра достатъчно кураж, за да опита. Смяташе, че ако успее да намотае края на веригата около ръката си, ще успее да събори Кристен на земята, тъй като другият край на веригата все още бе закачен за краката ѝ. Беше сигурен, че веригата ще удари месестата част на ръката му и ударът няма да е по-лош от ужилване. Беше подготвен за болката. Не беше подготвен обаче за това, което стана. Веригата се плъзна под ръката му и се стовари върху гърдния му кош.

Едно ребро изпука. Звукът не достигна до ушите на Рандолф, който бе замаян от ужасяващото спарване от желязото, срещнало плът. Кожата му се свлече, отпрана. Болката незабавно се стрелна към мозъка му. Беше толкова силна, че той едва не припадна и не забеляза кога се е затъркалял с писъци по пода.

Кристен не изпита и грам угризение от това, което беше направила. Бе напълно готова да го повтори. Елдред пръв разбра това и направи знак на другия мъж да се отдръпне. Той самият обаче не бе приключил. Обърна се към Алдън.

— Не си мисли, че кралят няма да разбере. Той ни изпрати тук...

— За да злоупотребявате с робите на братовчед ми? Не мисля. И ако бях на твое място, Елдред, щях да се притеснявам повече за това, което ще направи Ройс, а не за онова, което би могъл да направи Алфред.

— Тя нарани мъж. Трябва да си плати за това.

— Братовчед ми ще плати глобата.

Елдред изръмжа и горделиво се отправи навън да се поохлади. Другият остана да помогне на Рандолф.

Кристен не се отпусна, докато и тримата не напуснаха залата. След това се обърна към Алдън. Веригата висеше отпусната, но все още бе в ръката ѝ. Алдън я погледна в очите. Отгатна мислите ѝ.

— Наистина ли ще го направиш, момиче? — благо попита той.
— Дори и след като току-що ти помогнах?

— Не съм те молила за помощ.

— Но тя ти беше необходима.

Тя изчака битката, която се бе разгоряла в нея, да стихне и кимна.

— Добре... — Тя пусна веригата на пода. — Но това, което направи преди... Никога няма да ти го простя!

Алдън въздъхна.

— Знам и съжалявам.

Кристен му обърна гръб.

ГЛАВА 25

Когато жените започнаха една по една да се връщат в залата, никоя от тях не коментира частичната свобода на Кристен. Но от друга страна, малко от тях имаха възможност дори да я забележат, толкова бяха заети със заплануваното тържество. Самата Кристен почти нямаше време да мисли за случилото се. Тя подпъкна синджира под въжето, което ѝ служеше за колан, за да не вдига шум, като го влачи насам-натам, и се върна към работата си.

След по-малко от час обаче тя отново бе изненадана от прегръдка. Две ръце се плъзнаха около кръста ѝ. В първия миг тя се паникьоса. Кристен реши, че отново са решили да си поиграят с нея. Този път цялата прислуга беше наоколо, а също и Даръл, която я погледна с любопитство.

— Добре ли си?

Заляха я студени и горещи вълни. Почувства объркване. Това беше Ройс. Загрижеността в гласа му не можеше да се сбърка. Същият мъж, който беше понесъл толкова болка заради преструвката си, че не я забелязва, сега я притискаше към себе си пред всички. Не можеше да проумее това.

— Да не сте си изгубили ума, милорд?

Тя се извърна да види дали не е пиян. Като че ли не беше... Мръщеше ѝ се и изглеждаше толкова объркан, колкото и тя.

— Зададох ти един съвсем уместен въпрос, а ти как ми отговаряш... Разбира се, че не съм си изгубил ума. А ти?

— Започвам да се чудя — раздразнено отвърна тя. — Търсили сте ме и навън, и тук... Никога не сте го правили преди. Нима не разбирате, че всички ви гледат?

Ройс обходи залата с очи. За момент погледът му дори се срещна с погледа на Даръл и той забеляза слисването ѝ, но това сякаш не му направи впечатление. Той отново погледна Кристен. Ръцете му все така я обгръщаха.

— Вече няма да те пренебрегвам заради клюките. Приключих с това — простичко каза той. — Ако Еда не е била с теб сутринта... Никой друг не би постъпил като нея. Сега вече всички знаят какво представляваш за мен. Ако можех бих сложил печата си върху теб. Ако благородниците на Алфред можеха да четат, бих окачил табела на врата ти. Никой друг няма да се усъмни, че ти си под моя закрила. Щом трябва да го демонстрирам с действията си, тъй да е.

Тя не можеше да повярва на ушите си.

— Защо? Аз съм само една от вашите слугини.

— Недей да скромничиш, моме — срыза я той. — Знаеш, че за мен си нещо специално.

— До време?

— За известно време.

Ако бяха сами, щеше да го отблъсне от себе си заради този отговор, изречен без всякакво колебание. Такова нахалство към човека, който трябваше да бъде неин „господар“, щеше да навреди — не на нея — на него. Макар, че какво я интересуваше гордостта му...

— Сигурна съм, че имате много работа, милорд, а също и аз — сковано каза тя.

Той разпозна отхвърлянето, но не му обърна внимание, въпреки че свали ръцете си от кръста ѝ.

— Кълна се, че никога няма да те разбере. Всяка друга жена щеше да се разплаче и да ми се разкреци заради унижението, на което са я подложили, щеше да търси възмездие. Ти дори не спомена нападението. Дори ме обвини, че съм се побъркал, задето те попитах дали си добре.

Кристен се усмихна, но усмивката ѝ се превърна в смях. Не можеше да се удържи.

— За това ли било? Заради тази сутрин?

— Изобщо ли не си разстроена от това?

— Но защо? Нали не пострадах.

Държанието ѝ беше толкова различно от това, което беше очаквал, че се ядоса. Беше се втурнал вътре, за да я утеши, за да ѝ се закълне, че ще отмъсти за нея, а срещна само безразличие. Когато Алдън му каза какво се е опитал да направи онзи грубиян, му се прииска да набучи Елдред на кол и сигурно щеше да го направи, ако му се беше мярнал пред очите в същия момент. Но загрижеността за

Кристен бързо бе взела връх над яростта му, а тя се бе отнесла към нея с презрение.

— Вероятно не разбираш, че е било извършено престъпление? — грубо каза той.

— Срещу една робиня?

— Срещу мъжа, когото си наранила.

Тя се вцепени и в блесналия аквамарин на очите ѝ се появиха студени нюанси.

— Какво престъпление? Че съм се защитила? Как смееете да наричате това престъпление?

— Не аз. Такъв е законът. Робите не могат да носят оръжие, освен по заповед на господаря си, нито да нападат, когото и да било, особено пък благородник. Нападението на благородник се наказва с висока глоба, дори когато е извършено от свободен човек, а за робите...

— За това ли очакваше да съм разстроена? — подигра го тя. — Какво, ще бъда обесена, задето съм се защитила?

— Не бъди глупава, моме. Като твой господар аз трябва да платя глобата ти и няма съмнение, че ще го направя. Просто исках да разбереш сериозността на това, което ти отминаваш само с повдигане на рамене, сякаш е нещо маловажно.

— Няма да ти благодаря — грубо отвърна тя. — Това, че на онази свиня трябва да ѝ се плаща изобщо не ми харесва. Ако си бях у дома, тези мъже щяха да са мъртви.

— Не можеш да очакваш, че тук всичко ще бъде, както е било у дома, Кристен! — Сега гласът му бе по-мек. Напомнянето, че тя невинаги е била робиня, че е свикнала да се отнасят към нея по по-достоеен начин, поуталожи гнева му. — И на мен не ми се нрави, че оня простак Рандолф ще бъде възнаграден и ще се погрижа той да заслужи своя вергилд.

Вергилд се наричаше цената, определена за всеки свободен човек — количеството шилинги, с което неговата стойност или значение за обществото бяха регистрирани за нуждите на закона. Това беше и сумата, изплащана като компенсация за вреда, която му е нанесена на него или за вреда, която е нанесъл той. В Уесекс хората се деляха само на три нива по този признак: хиляда и двеста шилинга — за краля и неговото семейство; шестстотин шилинга — за кралските

благородници; и двеста шилинга — за простолюдieto. За робите изобщо не бе определен вергилд, но се оценяваха на осем вола.

Благодарение на Еда всичко това бе известно на Кристен. Знаеше, че заплащането на пълния вергилд се изисква в случай на смърт, като сумите за наранявания бяха по-малки. Законът дори предвиждаше точни суми за различните видове наранявания. Предположи, че едно счупено ребро, което за известно време ограничава дееспособността на човека, действително предполага висока глоба, както бе казал и Ройс, особено пък за благородник, чиито пълен вергилд бе шестстотин шилинга — цифра, която за повечето хора беше умопомрачителна.

На Кристен ѝ просветна, че Ройс изобщо не се бе подразнил от факта, че заради нея ще трябва да заплати такава глоба. Подразнило го бе презрението, с което се бе отнесла към загрижеността му. А сега я уверяваше, че лично ще се погрижи Рандолф да понесе още по-голямо наказание от онова, за което се бе погрижила сама. Уверяваше я, че ще отмъсти за нея. Познаваше ли друг човек, дори от собствения ѝ народ, който би отмъстил за една робиня? Друг път! Защо не можеше да бъде последователен? Защо в един момент я караше да се чувства най-нисшата сред нисшите, а в друг — желана любима?

Кристен се разкая за грубостта си през последните няколко минути и сведе очи.

— Признателна съм ви за това, което правите, милорд, но то не е необходимо. Както ви казах, не ми бе сторено ни...

Не успя да довърши изречението си. Двама от по-младите прислужници се втурнаха в залата с викове, че кралят е тук. При тази новина Ройс се отпрати навън. Сякаш забрави за Кристен. Той се обърна и извика Еда.

— Махни букаите ѝ, Еда. — След това се обърна към Кристен — очите му я фиксираха свирепо — и тихо каза: — Трябва да сключим сделка, ти и аз, но сега нямам време за приказки. Заради божията милост, моме, стой мирна.

Той забърза към входа на залата. Кристен остана загледана в него. Видя как лейди Даръл избърза, за да го настигне и да го заговори. Той ѝ махна с ръка. Останалите в залата се спуснаха вкупом към прозорците и се накачулиха по тях, да наблюдават пристигането на крал Алфред.

Кристен не помръдна дори и когато омразните жезла се изхлузиха от глезените и Еда издърпа дългата верига. Крайчетата на устните ѝ бавно се вдигнаха и на лицето ѝ грейна блестяща усмивка. Ройс щеше да преговаря с нея, щеше да се съобрази с нейните думи, каквато и да е сделката. Най-сетне щеше да ѝ се довери. Почувства се на седмото небе. Прииска ѝ се да се разкрещи от радост и щеше да го направи, ако Еда не я наблюдаваше. През цялото време старицата е била права. Трябваше само да изчака благоприятния момент.

— Аха, виждам колко си щастлива. — Еда не се усмихваше. — Само помни предупреждението му, момиче. Не прави нищо, което ще те върне в това. — И тя захвърли оковите в ъгъла.

Кристен разсеяно кимна. Цялото ѝ съзнание бе изпълнено с мисълта за Ройс, с въпроса какво би могло да означава неговото доверие. Отново проблесна надежда, че в края на краищата не е сгрещила, като бе избрала Ройс Уиндхърстски за свой мъж. Той все още я смяташе за свой враг, но и Гарик, и Брена някога са били врагове, а въпреки това са се събрали.

В залата започнаха да се тълпят непознати. Кристен бе в добро настроение и сподели донякъде възбудата на останалите от привилегията да видят този велик крал на саксонците. Но тя беше единствената, която остана изненадана от вида му — другите го бяха виждали и преди. Той бе толкова млад, сигурно по-млад и от Ройс!

Отначало реши, че се е объркала. Не можеше това да е мъжът, който бе водил саксонците срещу жестоките дани, който бе извоювал временен мир за народа си. В края на краищата нищо не го отличаваше от благородниците, които се бяха скупчили около него. Всички бяха облечени в елегантни дрехи, а великолепието на някои от тях надминаваше и неговото. Други, по-възрастни и наглед свирепи мъже, много по-лесно можеха да бъдат взети за крале.

Все пак, този млад мъж беше кралят. Дори нямаше нужда Еда да го потвърждава. В него имаше определено качество, което липсваше на другите. Същото като онова, което бе забелязала у Ройс първия ден, когато го бе срещнала, когато поведението му, а не облеклото му, ѝ бяха подсказали кой е той. Това беше човек, свикнал да командва. Останалите — всичките лордове, сами свикнали да раздават заповеди — отстъпваха пред него.

Ако се изключеа младостта и властта, която престолът му даваше, на пръв поглед, Алфред Уесекски не блестеше с нищо. Беше висок за саксонец, светъл, със сини очи, които бяха нащрек и попиваха всичко наоколо. Нямаше вид на воин и по-късно Кристен щеше да научи, че е учен с тих и деликатен характер. Щеше също така да открие, че макар да не бе забележителен с външността си, той бе велик със своята предприемчивост и енергичност, с предаността и непоколебимостта си да запази саксонското господство над своето кралство.

В момента изглеждаше като всеки друг човек, поуморен от пътищата, благодарен за чашата вино, която лейди Даръл му подаде и внимателен към мъжете на Ройс, които той му представи, преди да се отправят към масите, вече подредени за празненството. Кристен изпита известна гордост, като гледаше Ройс, гордост, на която нямаше право, но все едно, чувството я изпълни.

Можа да се увери, че Еда още веднъж е била права: Ройс се ползваше с благоразположението на краля. Помежду им нямаше официалности. Разговаряха като приятели, като равни. Дори забеляза някои от другите мъже да гледат накриво, когато Алфред се размиваше на нещо, казано от Ройс, и се зачуди дали Ройс знае, че сред лордовете има и такива, които му завиждат.

В по-голямата си част благородниците от антуража на Алфред бяха на неговата възраст, по-млади синчета, които следваха двора с надеждата да извлекат някаква изгода от това. Имаше и пет-шест дами — съпруги или дъщери, придружаващи своите господари, макар че кралицата не бе сред тях.

Само една от тези жени заинтригува Кристен — много хубава дама със светлоруса коса, прибрана под мрежичка от перли. Беше млада, със закръглена фигура, в прекрасна, украсена с кожа рокля, за която Кристен би могла и да ѝ завиди, ако не си бе помислила, че собственото ѝ зелено кадифе е много по-хубаво. Но тя не носеше зеленото си кадифе и остана незабелязана, а светлорусата дама не сваляше очи от краля и от Ройс, като разделяше вниманието си по равно между двамата.

Кристен свали очи от благородниците. За пръв път в живота си изпита ревност, но тъй като досега не беше познала ревността, тя не разбра какво е това, което чувства. Знаеше само, че тази, така

прекрасна в своята премяна дама, внася в душата ѝ смут с опитите си да спечели вниманието на Ройс. Кристен се утеши единствено с това, че той бе така погълнат от своя крал, че не ги забелязваше.

ГЛАВА 26

Празненството продължи през целия следобед и вечерта. Запалиха огньове на двора, зад замъка, за да изпекат по-големите животни — елена, който ловците бяха донесли сутринта, една овца и младо, крехко теленце. По-дребният дивеч бе приготвен вътре, на огнището, с пресни зеленчуци от градините на имението. От избата бяха донесени пити кашкавал заедно с току-що откъснати плодове. Бяха приготвени торти, сладкиши и сосове.

За Кристен празненства като това не бяха новост. Дори бе помагала в приготвянето на храната и преди, защото у дома посред зима не бе необичайно един или повече от слугите да легнат болни и за готвенето трябваше допълнителна помощ. Но имаше една основна разлика: у дома никога не бе помагала за празненствата през летните месеци.

През зимата, когато в затворената готварница станеше прекалено топло, задната врата можеше да бъде отворена, за да влезе хладен облекчаващ полъх. Тук, независимо от отворения прозорец до пещта, Кристен се чувстваше сякаш е вътре между медените пити.

Днес жегата ѝ се струваше най-голяма. Беше от препълнената зала, от това, че бе препълнена през целия ден. Беше и от дългите ръкави на новата, залепнала на гърба ѝ дреха, които протъркваха ръцете ѝ. Косата ѝ, преди вързана на плитка, отдавна се бе разплела и висеше на мокри кичури край лицето ѝ.

Макар и здрава и силна, Кристен бе останала на края на силите си. Останалите жени се възползваха от всяка възможност да изтичат навън да си отдъхнат. Тя не можеше. Можеше и да не е окована вече, но я наблюдаваха непрекъснато. Постепенно тя разбра, че на мъжете им е наредено да не свалят очи от нея, дори и когато си почиват. Толкова за пълното доверие, което ѝ бе гласувал Ройс!

Това можеше и да не я накара да забушува от гняв, ако не беше жегата. Кристен бе станала сопната като останалите жени. Скоро по-старите жени щяха да започнат да сипят остри укори и плесници на

младите. Дори Еда плесна едно момиче по ушите, задето само за секунди бе оставило работата си, за да се поразходи.

Сервитърите, нападани постоянно с поръчки, започваха да губят самообладание. На масите настроението се бе повишило. Гостите се забавляваха. Някои от тях потанцуваха в центъра на ограденото от масите пространство и Кристен ги погледа, изпълнена с копнеж — нищо, че саксонските танци бяха толкова различни от танците на нейния народ. Имаше бардове и разказвачи на истории за дракони и вещици, за великани и елфи. Един менестрел с арфа пях песни за стари герои от още по-стари времена, но най-вече за крал Егберт, дядото на Алфред, който беше променил историята на своето кралство — от признаване на първенството на Мерсия като върховен господар на Уесекс, до разгромяване на два пъти на войските ѝ и, в крайна сметка, до освобождаване на кралството му от нейната власт.

„Колко ли от тези приказки са истина“, чудеше се Кристен, но беше чувала също така как този дядо на Алфред разбил и уелсите, мъжете на север от Хумберт и великаните келти от Корнуол, които непрестанно се съпротивлявали на неговата власт. Всички бяха възхитени от песните и увещаваха менестрела да пее още и още.

Така денят напредна. Благородниците се забавляваха, разточително обсипвани с хубава храна и напитки, а слугите превиваха гръб, за да им ги осигурят. По едно време Кристен бе извикана от двама благородници, които искаха тя лично да им сервира. Еда вече ѝ беше казала, че тя няма да сервира, макар че сега можеше да се движи свободно. На онези двамата просто не им обръщаше внимание, докато не се предадоха и не извикаха друго момиче да ги обслужва.

С изключение на този инцидент тя остана незабелязана. Или поне така си мислеше. Щеше да почувства известно смущение, ако знаеше, че в действителност е възбудила любопитството на всички присъстващи, включително и на краля. Благородниците я сочеха, разменяха забележки, но никой не прояви благоволение наистина да се поинтересува от една робиня, за каквато я смятаха, съдейки по облеклото и работата ѝ. Единствено Алфред не се почувства неудобно да попита Ройс за нея.

Кристен щеше да настръхне, ако можеше да чуе техния разговор. И без това настръхваше всеки път, когато чуеше, че обсъждат пленените викинги. Ройс получаваше похвали и биваше поздравяван,

задето е заставил „диваците“ да работят на укрепленията му. Днес тези *диваци* бяха затворени в бараките си, които дори нямаха прозорци, защото цялото имение празнуваше. Тези *диваци* бяха нейни приятели и съседи!

Дори и да не беше дразнещата горещина, Кристен бе чула прекалено много забележки, унизяващи приятелите ѝ — достатъчно, за да я докарат до ръба на експлозията, когато и най-малкият погрешен поглед или дума можеха да запалят фитила. Този поглед дойде от самия Ройс.

При едно затишие между песните тя бавно се промъкна към прозореца. Седна на перваза и започна да си вее с ръце. Пазачите ѝ не можеха да я видят, тъй като жените около масата я скриваха от погледите им. Ройс обаче я виждаше ясно. Тя улови строгия му поглед и го изтълкува правилно: предупреждение да стои далече от прозореца. Смяташе, че ще избяга през него ли? Разбира се, че това си мислеше. Не ѝ се разрешаваше дори и една мъничка глътка въздух.

Това беше прекалено. Тя се изправи. Яростно, бавно, с очи, които нито за миг не изпускаха неговите, тя отпра ръкавите си и ги захвърли през прозореца. Веднага усети прохладата. Изведнъж чу искрения, висок смях на Ройс.

Смехът му я спаси от извършването на нещо крайно, защото ѝ помогна да погледне на притесненията си отстрани и да види смешното в своя жест на засегнато честолубие. Раздразнението, което беше изпитвала през целия ден, изчезна. Тя дори се засмя, когато Еда загълча и я издърпа обратно до масата.

Това се бе случило преди по-малко от час. Сега залата постепенно притихваше. Храната се отсервираше от масите. Приготовленията за закуската вече бяха започнали.

Кристен предполагаше, че ще мине още много време преди да успее да полегне някъде. Грешеше. Ройс се изправи и се приближи до нея. Твърдо, без нито една дума, той я хвана за ръка и я поведе към стълбището.

Ако не беше толкова изтощена, сигурно щеше да протестира срещу грубостта му, защото отлично знаеше какво прави той. Беше ѝ казал, че ще даде на благородниците на Алфред да разберат, че е под негова закрила с действията си. Какъв по-добър начин да го стори от това да провъзгласи пред всички, че тя споделя постелята му? Никой

не можеше да сгреша относно намеренията му, ако ги видеше. Пред стълбището той дори се поколеба и лекичко я целуна. Странно, но Кристен ни най-малко не бе огорчена от постъпката му. Ако беше негова жена, точно така щяха да се оттеглят вечер. Но това, което я накара да прояви мълчаливо покорство, бе фактът, че Ройс оставя своя крал и всичките си гости на грижите на братовчед си Алдън, за да остане с нея.

— Добре направи, че не се сби с мен, Кристен.

Той каза това веднага щом затвори вратата на стаята си и пусна ръката ѝ. От тона му тя разбра, че ѝ благодари, задето му бе позволила да изиграе своята малка шарада^[1]. Тя пристъпи към леглото. Не каза нищо. Седна, за да облекчи изтощените си крака.

— Не бих го направила пред други хора, милорд.

Той се приближи и застана пред нея. Челото му бе леко смръщено.

— Може би не си даваш сметка какво...

Тихият ѝ смях прекъсна думите му.

— Вашият метод беше доста грубоват, но разбрах жеста, както, струва ми се, го разбраха и вашите гости. Залепихте ми етикет, както смятахте да направите.

— И ти нямаш нищо против?

— Явно, иначе щях да се ядосам. Или може би просто съм прекалено уморена, за да се ядосам. Не зная. Но защо се безпокоите? По-добре ли щеше да бъде, ако ме бяхте изнесли по стълбите пищяща и ритача с крака?

— Това се очакваше — измърмори той.

Тя му се усмихна и поклати глава.

— Както ви казах, не бих посегнала да ви ударя или да се боря пред други хора.

— И защо? — поиска да знае той. — Инак не се чудиш много.

— Цял живот съм била заобиколена от мъже и познавам гордостта им. Никога нямаше да ми простите, ако ви бях повалила пред някого. Но тук, сами, това не би имало значение.

Той се засмя.

— Мисля, че това важи и за теб, свадливке.

Тя сви рамене, след това се отпусна по гръб и го загледа през полупритворените си клепащи. Ройс преглътна задавено. Тя лежеше

морна, очакваща — поканата ѝ бе явна. В него избухна огън, но той не се поместваше. Страхуваше се, че ако мръдне, тя ще скочи. Не можеше да повярва на такъв обрат след бурния сблъсък от снощи.

Колебанието му я накара да се разсмее — дълбок, гърлен звук.

— Разбирам, милорд.

В него се надигна раздражение, което се смесваше с желанието. Да си имаш работа с Кристен означаваше постоянно умствено изтощение. Никога не правеше това, което е нормално или можеше да се очаква.

— Какво разбираш? — Гласът му прозвуча грубо дори в неговите уши.

Тя се повдигна и се облегна на лактите си. Друга жена би се свила от тона на гласа му. Кристен му се усмихна.

— Просмукана съм от собствената си пот. Не е чудно, че не ме намирате привлекателна.

Ройс отново едва преглътна.

— Не те намирам привлекателна? — почти извика той.

Тя все така не обръщаше внимание на възбудата му.

— Да. Бих помолила за баня, ако не трябваше да минавам през залата, за да се изкъпя. Би било прекалено явно за гостите ви. Ще помислят, че това е ваша заповед, че не ме желаете такава, каквато съм. Аз също имам гордост.

Той я зяпна с изумление и след миг коленичи с единия крак на леглото и се наведе над нея.

— Жено... — подхвана той.

Тя постави ръцете си на средата на гърдите му и го спря.

— Недей, сигурно воня. Как можеш?

Той се изсмя.

— Мога, и то с удоволствие. Но ако наистина искаш баня, наблизо има малко езерце.

Очите ѝ светнаха.

— Ще ме заведеш ли?

— Да.

Той се пребори и си открадна една целувка. Чувстваше странна наслада от доволния израз на лицето ѝ. Тя още веднъж го завари неподготвен като изохка:

— Ох, не е честно! Да ме изкушаваш с плуване в студената вода, когато съм толкова уморена, че едва мога да вдигна ръката си от това легло!

— Имай милост, господи! — изръмжа той и се отдръпна от нея.
— Ще ме побъркаш, моме!

— Защо?

Той я погледна с присвити очи. След това му мина през ума, че може и да не го дразни. Беше сериозна.

— Наистина ли си толкова уморена? — Разочарованието го накара да извика.

Тя се усмихна леко.

— Боя се, че жегата във вашата зала изсмука силите ми. Работата не може да ме уплаши, но беше толкова претъпкано... — Тя отново се отпусна на леглото и въздъхна. — Хубаво е, че сега не ме желаш. Не мисля, че упражненията ще ни харесат.

Той понечи да каже: „Говори от свое име“, но се спря. Преди седмици толкова безсрамно изявление би го шокирало. Може би свикваше с начина, по който тя се изразяваше, макар и да не можеше да свикне с нейната противоречивост.

— Още ли искаш тази баня?

Тя затвори очи, въпреки че усмивката ѝ не слизаше от устните ѝ.

— Би било прекрасно, но все пак няма да сляза в залата. Надявам се, няма да ме накараш да се раздвижвам, за да ти го докажа.

От гърлото му излезе звук на раздразнение. Щеше да се раздвижи, за да се инати, но не и за да се любят. А той все още я искаше, независимо от нейното състояние. Но трябваше да отстъпи. Без съмнение тя беше права. Щеше да се чувства излъган, ако тя отговореше на страстта му с мудност, при условие, че се наслаждаваше най-много на огнения ѝ темперамент.

При звука, който Ройс бе издал, Кристен бе отворила очи само колкото да го погледне изпод миглите си. Умът ѝ сигурно е не по-малко уморен от тялото ѝ. Бе направила предположение на базата на собственото си състояние. А това не беше състоянието, в което се намираше той, както можеше да се досети от начина, по който я гледаше. Всъщност той я желаше. Бе сигурна, но това не сгорещи кръвта ѝ. Съмняваше се, че нещо би могло да се получи сега. Но все пак почувства едно голямо, необяснимо задоволство.

— Ако това ще ви достави удоволствие, милорд...

Видя как той се напрегна, но после се отпусна и чертите на лицето му също се смекчиха.

— Да, ще ми достави, момиче, но вместо това ще направя нещо, което ще достави удоволствие на теб. Ела, ще получиш своята баня.

Тя простена, когато Ройс улови ръката ѝ и я притегли.

— Ройс, недей. По-голямо удоволствие ще ми достави да спя.

Наистина бе уморена, щом допусна името му да ѝ се изплъзне — досега от устата ѝ не бяха излизали други обръщения, освен *саксонецо* и подигравателното *милорд*. Стори му се забавно. Умората я бе накарала съвсем да свали гарда си.

— Ще трябва само да постоиш няколко минути — ухили ѝ се той. — Аз ще свърша останалото.

— Да стоя?

— Да, тук.

Той я заведе до съда вода, оставен на масата. До него имаше сгъната кърпа и калъп сапун.

— Това не е нормално — намръщи се Кристен. — Ти винаги се къпеш долу.

— Банята ще я използват гостите ми. Когато имаме гости, ми донасят вода тук. Не си единствената, пострадала от горещината в претъпканата зала, макар че, мога да си представя, за теб е било по-зле.

— Можеш да си представиш — каза тя. — Но действителността е дори по-лоша.

— Наистина ли нашият климат чак толкова не ти понася, свадливке? — попита я той и започна да я съблича. — Досега не се бе отразявал на духа ти.

Той съжали, че я подразни. Гордостта ѝ можеше да бъде наранена, можеше да се засегне от това, че той се присмива на страданието ѝ. Каква беше изненадата му, когато тя изведнъж се развесели.

— Знаеш ли, струва ми се, че ако не се беше засмял, когато си скъсах ръкавите, щях да направя някоя глупост. Жегата ми докара лошото настроение. Защо постъпката ми ти се стори толкова забавна? — Той не направи опит да отговори и тя се усмихна. — На намусено дете ли ти напомних? Аз така се видях, след като чух смеха ти.

Той изсумтя. Беше много досетлива. Но сега определено не му приличаше на намусено дете. Какво ти дете! Направи груба грешка, като реши да я изкъпе сам. Разбра го в момента, когато тя остана съвсем гола. Очите ѝ бяха затворени. Беше приключила с приказките. Направо беше заспала права.

Колебанието му продължи прекалено дълго.

— Не е необходимо да правите това, милорд. — Очите ѝ все още бяха затворени.

Ройс се почувства предизвикан.

— Знам.

Той взе сапуна. Беше доволен, че тя не вижда как треперят ръцете му. Опита се да я насапуниса набързо и да държи погледа си настрана от местата, където преминаваха ръцете му. Не беше лесно. Нито пък имаше полза. Това, което не можеше да види, го чувстваше.

Трябваше ли сам да се подлага на такова мъчение при условие, че нямаше намерение след това да легне с нея. Щом се бе оставила той да я измие, значи тя действително бе преуморена. А вината за това беше негова. Не беше помислил как ще ѝ се отрази допълнителната работа днес. Слугите му бяха привикнали. Но бяха привикнали и с летата в Уесекс. Кристен не бе свикнала нито с едното, нито с другото.

Той я изплакна с гъбата, като оставяше водата да попива в разхвърляните под краката ѝ кърпи. На лицето ѝ се изписа такова удоволствие, когато студената вода се процеждаше надолу по тялото ѝ, че Ройс реши, че собственото му мъчение не е било напразно. Дори забави движенията си с гъбата, за да удължи нейната наслада.

Накрая той я подсуши с покривката, която, за собствено спокойствие, уви около нея, преди да я отведе обратно на леглото. Би я занесъл до него, но това щеше да е фатална грешка. Тя се опъна на леглото и доволното ѝ мърморене го накара да простене.

Той метна тънкия чаршаф върху нея. Завивката остави в долния край на леглото.

— Утре сутринта можеш да спиш колкото искаш. — Без да иска гласът му прозвуча рязко.

— Глезите ме, милорд.

— Не, просто съм егоист.

Очите ѝ се отвориха леко.

— Какво общо има това с...

— Заспивай, момиче.

— Ти няма ли да дойдеш в леглото?

Ройс отчаяно изруга и се извърна. Преди да излезе, вдигна дрехите ѝ от пода. Щеше да ги даде на Еда да ги изпере, а след това да отиде на езерото да се поохлади. Съмняваше се, обаче, че тази нощ изобщо щеше да мигне.

[1] Шарада — игра на отгатване (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

На Кристен ѝ се стори, че лорд Елдред само я бе чакал да се появи. Веднага щом влезе в готварницата и Еда ѝ тикна паница каша в ръцете, той стана от мястото си в другия край на залата и се приближи. Не изпита никакво вълнение, когато го видя да идва, и седна на един стол в края на работната маса до прозореца, за да закуси.

Залата беше възвърнала обичайния си вид: слугите работеха тихо, няколко от мъжете на Ройс се разтакаваха наоколо. Всичко щеше да е нормално ако не бяха жените, наобиколили лейди Даръл в нейната част от залата. Гостенките. Чу откъслечни разговори за лов и предположи, че говореха за краля и благородниците му. Всички, освен лорд Елдред ловуваха.

— Закъсняваш за работа, слугиньо.

Беше седнал на края на дългата дървена маса, която щеше да остане, докато не си тръгнаха гостите. Близкият ѝ край беше на около пет-шест фута от масата на Кристен, на която работеха още две жени. Без да го поглежда, тя му отвърна:

— Така е.

Последва тягостно мълчание.

— Виждам, че вече не си наказана.

— Оковите ми бяха за друго — спокойно отвърна тя и продължи да се храни.

— Да, знам. Сама каза, защото си била опасна. — Тонът му бе подигравателен. — След вчерашната сутрин можеше дори и да ти повярвам, но ако беше истина, сега нямаше да си свободна.

Тя сви рамене.

— Може би лорд Ройс усеща, че сега тук има по-голяма опасност от мен.

— Каква опасност? Дяволите да те вземат, гледай ме, като ти говоря!

Очите ѝ бавно се вдигнаха и най-после се втренчиха в разгневените му черти. Лицето му бе червено. Устата му бе извита

грозно. Не беше толкова красив в гнева си.

Погледът ѝ го подмина, сякаш не заслужаваше внимание и колкото едно бездомно псе. Тя продължи да яде, преди да отговори.

— Вие сте опасността, милорд. Свободна съм да се защитавам. Лорд Ройс знае, че умея това много добре.

Тя отново го пренебрегваше. Никога в живота на Елдред жена не се беше отнасяла така с него. Жените му се умилкваха, те го обичаха, биеха се за неговото благоволение. Тази се отнасяше с него сякаш той бе по-долу. Една робиня! Можеше да я убие заради това. Ако бяха сами, щеше да я налегне, скъпо щеше да си плати за пренебрежението.

— Ройс те окова — презрително продума Елдред, — също както е оковал онези диваци в двора, дето му строят стената. Кажи ми, слугинче, и към леглото си ли те приковава с вериги?

Жените до нея ахнаха от грубостта му, но онази, за която тя бе предназначена, изобщо не беше засегната от думите му. Седеше си там, ведра и спокойна, и си хапваше. Идваше му да я удуши за това. Как беше успяла да го изкара извън нерви?! Искаше само да я осмее с подигравките си, да я накара да си плати за онова, което бе извършила вчера сутринта.

Ако не си тръгнеше и не я оставеше на мира, щяха да тръгнат ключоци — като тези, които чу сутринта: че Ройс дори не е дочакал да останат насаме, за да я вкара в леглото си. Излезли от залата заедно! Бе обявил предпочитанията си към една робиня по просташки шумно — *робиня!* — и то пред краля!

Елдред съжаляваше, че не е присъствал, за да види с очите си това безразсъдство. Но не му се искаше да се изправя очи в очи с Ройс в присъствието на Алфред, след като Алдън му бе дал ясно да разбере, че тази робиня е нещо особено за домакина им. Със сигурност щеше да стане въпрос за онова, което Елдред се е опитал да направи, а Елдред никога не печелеше, когато споровете засягаха Ройс. Беше се трудил твърде упорито да спечели уважението на Алфред, за да го загуби в препирни, заради някаква си робиня.

Но още не можеше да си тръгне. Беше прекалено ядосан. Единствено нейното унижение можеше да уталожить яда му.

— Донеси ми бира, слугиньо — грубо нареди той и се озъби, когато една от другите жени понечи да изпълни заповедта му: — Не, робинята ще свърши това.

Сега го гледаше. За бога! Но Елдред изпита само моментно задоволство от това, че най-после беше успял да привлече цялото й внимание, защото в очите й блещукаше смях!

— Ако наистина искате бира, милорд, най-добре ще е да оставите Едреа да я донесе. Ако не го стори тя, ще трябва да си я вземете сам.

— Отказваш да ме обслужиш?

Кристен едва се удържаше да не се разсмее.

— Не, милорд — спокойно каза тя. — Изпълнявам заповедите на лорд Ройс — когато ми харесват. А ми харесва, че ми е забранил да сервирам на гостите му.

Бе отишла твърде далече. Трябваше му само секунда, за да я стигне. С едната си ръка я вдигна на крака, а с другата замахна, за да я удари. Тя го бутна и не му даде тази възможност.

Елдред отново налетя, но този път бе спрял от остър глас, който се разнесе откъм гърба му:

— Не я докосвайте, милорд!

Той се извъртя и свирепо се втренчи в Селдън — васал на Ройс. Току зад гърба му стоеше още един от неговите приближени. И двамата държаха ръцете си на дръжките на мечовете си.

— Не, този път няма да ме спрете! — изръмжа Елдред. — Слугинята ще бъде наказана.

— Не и от вас. Заповедите на лорд Ройс са категорични — *никой* да не докосва тази жена.

Неочаквано Кристен се разгневи от тези думи.

— Не ми е нужна помощ, за да се справя с този простак. Щях да го накълцам със собственото му оръжие.

Преди някой да разбере какво е намислила, тя измъкна камата на Елдред от канията на кръста му и я заби презрително в масата. Унижението го накара да забрави предупреждението, което току-що му бе отправено и той я зашлеви с опакото на ръката си. Кристен стисна двете си ръце в юмрук и му отвърна с удар в челюстта. Ударът запокити Елдред към масата и той едва не се просна отгоре й. Хората на Ройс му помогнаха да се изправи, но не го пуснаха, въпреки че той се бореше и сипеше заплахи.

Сред шума, който Елдред вдигаше, Кристен чу, че Даръл пици и като вдигна очи, я видя да се втурва към входа на залата. Тя погледна

натам и безмълвно простена. На входа стоеше Ройс, и не бе сам. До него стоеше Алфред. Ройс изглеждаше готов на убийство. Той отпрати Даръл с една-единствена рязка дума.

Елдред чу Ройс и престана да се бори. Двамата мъже също го видяха и пуснаха Елдред. Нито един от тримата не помръдна, когато Ройс и кралят прекосиха залата и се приближиха.

В изражението на Кристен не можеше да се долови нищо. Външно бе спокойна, но в себе си трепереше. Тя беше виновна за всичко. Нарочно беше предизвикала лорда. Беше се надявала да го вбеси и бе успяла. И сега щеше да си плати обидата. Ройс изглеждаше достатъчно разярен, за да се ограничи само с повторно оковаване.

Елдред видя възможност да си отмъсти и се възползва от нея, като отпрати молба към Алфред, преди Ройс да успее да отвори уста.

— Милорд, искам възмездие за тази робиня. На два пъти тя вдигна ръка срещу ваши благородници. Лорд Рандолф е на легло със счупено ребро от веригата, с която тя го удари. Сега си позволи да ме удари и...

Селдън прекъсна декламацията му, за да обясни на Ройс:

— Той беше предупреден, милорд, че вашата воля е никой да не я докосва.

— Вярно ли е това, Елдред? — спокойно запитва Алфред.

— Тя ме предизвика! — настоя Елдред.

— Това няма значение — отвърна Алфред. — Тя не е твоя, за да я биеш, а си бил предупреден за това. Внасянето на такъв смут в дома на домакина ти е достатъчно прегрешение. Ще ни оставиш и няма да се връщаш в двореца, докато не бъдеш повикан.

При това съобщение Елдред пребледня. Понечи да протестира, но изглежда размисли, защото само кимна отсечено и се оттегли.

Ройс не откъсваше очи от Елдред, докато той вървеше към изхода на залата. Ръцете му висяха покрай тялото му, свити в юмруци.

— Бих предпочел да не бяхте правили това, милорд.

Алфред прояви достатъчно благоразумие и се усмихна.

— Зная. Ти би предпочел да извадиш меч срещу него. Но имай търпение, приятелю. В тези времена Уесекс има нужда от всеки мъж, дори и от такива като Елдред. Когато постигнем истински мир, можеш да уредиш спора си с него.

Ройс изгледа остро своя крал и част от напрежението му го напусна. Той кимна. След това погледна Кристен. Пристъпи към нея и положи голямата си ръка на червеното петно на бузата ѝ.

— Добре ли си?

За малко Кристен да се разпадне на части в краката му, толкова голямо беше облекчението ѝ. Онзи поглед, изпълнен с черна ярост, не е бил предназначен за нея. За нещастие, веднъж почувствала облекчение, Кристен остави гневът ѝ да вземе връх. Вече не се боеше от наказание и си спомни какво я бе накарало да изгуби самообладание преди малко.

— Нямам нужда от дворните ви кучета, милорд. — Тя посочи хората на Ройс с пръст.

Ръката му се спусна от бузата ѝ.

— Видяхме!

Видели? Гневът ѝ се смекчи от притеснението, което изпита. Много добре, видели са, но не са чули какво се случи. Тя погледна двамата васали, за да види дали ще кажат още нещо. Те също я гледаха. Селдън ѝ се беше ухилил. Сега не продумваха, но можеше да кажат нещо по-късно. А това, което можеха да кажат на Ройс, бе, че е подтикнала Елдред с приказките си, че с обидите си е изпросила шамара му.

Гневът ѝ утихна още повече. Остана само негодуванието и тя тихо го изрази на глас:

— Зная защо сте им наредили така, милорд. Не е, за да ме защитават, защото знаете, ме мога да се защитавам сама. Те заместват букаите ми. Имат грижата да не избягам. Такова ли е *вашето* доверие?

Ройс се намръщи. Нямаше да се опитва да я усмири в присъствието на Алфред, който слушаше разговора им. Не би могъл. Все пак, познаваше Кристен достатъчно добре, за да е наясно, че да излезе наглава с нея, когато е ядосана, е много трудно, а от това страдеше единствено той.

— Няма да обсъждаш действията ми, докато не сключим сделката си, свадливке.

Тонът му бе остър, а тъмният цвят на смарагдовите му очи — красноречив. Кристен си спомни за присъствието на Алфред твърде късно. Тя го погледна крадешком и видя, че спорът между робинята и лорда го забавлява. Господи! Как може да е такава глупачка да

предизвиква Ройс в присъствието на неговия крал? А и наистина беше забравила за сделката, която Ройс беше споменал.

Не беше толкова горда да не признае грешките си. Тя отправи на Ройс колеблива усмивка и се опита да компенсира държанието си:

— Простете ми, милорд. Езикът ми често ме изпреварва. Съжалявам за инцидента. Лорд Елдред искаше да ме ядоса, а аз исках да ядосам него. И двамата успяхме, но аз се разкайвам за това, че трябваше да ставате свидетел на такава глупост.

Извинението ѝ зашемети Ройс повече, отколкото признанието ѝ. Но именно признанието ѝ накара кралят на Уесекс да отметне назад лъвската си глава и да се разсмее.

— Милостиви боже, Ройс, такава честност плаши. А аз бях на път да ти завидя. Не, сър, тя е прекалено откровена за двора, гъмжащ от изтънченост и фалшиви ласкателства.

— Тя не ви е била предлагана, милорд — изсумтя Ройс.

Дръзкото му изявление накара Кристен да ахне, но Алфред не се обиди. Той отново се разсмя.

— Както виждам, откровеността е заразителна. Добре ще е да държа другите си благородници далече от нея, инак никога вече няма да чуя какъв отличен ловец съм.

Беше ред на Ройс да се подсмихне.

— Тази вечер няма да страдате от липса на похвали и комплименти, милорд, не и когато лично вие сте се погрижили за вечерята ни.

Двамата продължиха пътя си, но преди това Ройс любопитно изгледа Кристен и се поусмихна леко. Бе успяла да успокои страстите му, както и възнамеряваше. По-късно щеше да успокои своите.

ГЛАВА 28

Еда изпрати Кристен на горния етаж. Това, че беше изпратена сама, без да бъде придружавана от Еда или двамата ѝ пазачи, подобри настроението ѝ. Дори не си помисли да не отиде в стаята на Ройс.

Той все още бе долу. Беше късно. Повечето от гостите му се бяха оттеглили. Но кралят все още пиеше и разказваше истории, с които можеше да излезе насреща на всеки менестрел. Не беше редно и тази вечер Ройс да се оттегли преди краля.

Кристен знаеше това и си наложи да бъде търпелива. Снощи беше прекалено уморена, за да може дори да си спомни сделката, която трябваше да обсъдят. Но не и тази вечер. Днес натоварването ѝ бе минимално, много от обичайните ѝ задачи бяха поети от другите жени. Често ѝ разрешаваха да си почива до прозореца. Еда дори я измъкна от горещата зала за няколко часа, за да приготви стаите за гостите на горния етаж.

Кристен си спомни предишната вечер. Знаеше, че я щадят по заповед на Ройс. Сега разбираше какво бе имал предвид, като каза, че е егоист, но в това отношение и тя не правеше изключение. Самата тя очакваше с нетърпение удоволствието, което неговите прегръдки щяха да ѝ донесат. Вече дори и не си помисляше да го възпира. Той ѝ даде свободата ѝ. Даде ѝ още и много доказателства за своето внимание.

Може би щеше да признае и че я обича. Когато го стореше, щеше да се ожени за нея. Щеше да освободи и приятелите ѝ и тя щеше да изпрати съобщение на родителите си по тях. Накрая всичко ще се нареди. Само дето пътят дотам бе труден.

Кристен се усмихна, като видя, че тази вечер на масата има два големи съда с вода, както и допълнителни кърпи за подсушаване. Тя бързо се изкъпа и се мушна гола под тънкия чаршаф в очакване на своя господар. Да, вече можеше да го смята за свой господар, защото наистина щеше да бъде такъв, щом се омъжи за него.

Ройс дойде, преди да са изминали и петнадесет минути. Беше приятно изненадан, че я намира в леглото.

Тя повдигна главата си на лакът, за да го вижда по-добре. Господи! Това, което видя, ѝ хареса. Понякога той се държеше не съвсем добре с нея, но нямаше и една-единствена частица от тялото му, която тя да не желаше.

Откакто бе пристигнала свитата на краля. Ройс се обличаше по-внушително от обикновено. Носеше, както и другите лордове, наметало, захванато на дясното рамо с катарам, но неговото бе тъмнокафяво, поръбено с рядък вид яркожълта коприна. Същата яркожълта коприна обточваше пясъчната на цвят туника по подгъва и на врата, дългите ѝ ръкави бяха пристегнати на китките му. Пастелните цветове му отиваха до степен на съвършенство и правеха тъмозелените му очи още по-изразителни. Носеше и широк колан, осеян с големи късове кехлибар. Дори дръжката на камата, затыкната в колана му, беше от скъпоценни камъни.

Не беше говорил с нея от инцидента с Елдред. Думите му я изненадаха.

— Днес ми предложи извинение, което не съм сигурен, че желая.

— Вече сте го получили, милорд. Правете с него каквото ви е угодно — предложи тя.

— В такъв случай ти го връщам. — Той седна на леглото и препъна едното си коляно, така че да може да се обърне с лице към нея. Ръката му понечи да докосне бедрото ѝ, след това се поколеба и се отдръпна. — Познавам Елдред отдавна. Зная, че създава само неприятности.

— Аз не излъгах, милорд. Всъщност предизвиках го нарочно — спокойно каза Кристен.

— Но той се е заял пръв с теб, не ти с него.

Тя се усмихна.

— За това не мога да споря.

Той отново посегна към нея и този път за секунда ръката му остана отпусната върху бедрото ѝ.

— Не ти благодарих за благоразумието, което прояви пред Алфред.

— Напротив, благодари ми — мило отвърна тя.

Той се бе побоял, че тя не е разбрала усмивката, която ѝ отправи пред Алфред, но не беше така. Познаваше го по-добре, отколкото мислеше той, и това го радваше.

Той ѝ се усмихна и стана от леглото. Нямахте да могат да разговарят, ако останеше толкова близо до нея, а той трябваше да получи съгласието ѝ по тяхната сделка. Не искаше много от нея. Не мислеше, че ще му откаже. Толкова много обичаше свободата си.

Започна да сваля наметалото си, но пръстите му останаха неподвижни на златната катарاما, когато Кристен се изправи и седна в средата на леглото. Чаршафът се свлече около кръста ѝ и тя не помръдна, за да го вдигне. Гледаше с очакване. Носеше голотата си с такава естественост, че не беше сигурна как ще я възприеме той. Ройс беше хипнотизиран, очите му останаха приковани в меките могили на гърдите ѝ, неспособни да се откъснат от тях.

— Вашата сделка, милорд?

— Какво?

Той с мъка вдигна погледа си, за да срещне очите ѝ. Може би това бе най-трудното нещо, което беше правил някога. И изпълненият с очакване втренчен поглед, който разтърси сетивата му... Той се обърна. Каква сила притежаваше тя, та така да обърква съзнанието му и да контролира тялото му? Само ако знаеше... Господ да му е на помощ!

Той преглътна с мъка и отиде да се съблече. Остана с гръб към нея. Трябваше да приключат с разговора сега, инак пак щяха да го отложат.

Той прочисти гърло. Прозвуча като ниско ръмжене.

— Трудността, която имаше вчера сутринта, ми даде ясно да разбера, че не можеш да се защитаващ окована. Съжалявам, че изобщо е станало необходимо да се защитаващ.

Хвърли ѝ един поглед през рамо. Тя го слушаше внимателно и поглъщаше думите му. И още не се бе покрила. Той отиде до масата и наплиска лицето и гърдите си с вода. Трябваше отново да се поизкашля, за да продължи:

— Не ми харесва, че беше безпомощна, Кристен. Мога да наредя да те наблюдават, както и направих, но това не е като да можеш да се погрижиш за себе си, когато не съм тук.

— Няма нужда да обяснявате защо махнахте веригите, милорд.

И без да се обръща, Ройс знаеше, че тя му се усмихва. Той седна, за да свали ботушите и кожените си жартиери.

— Чудесно. Това, което искам от теб, е да ми дадеш дума, че ще оставиш на мира братовчед ми, докато Алфред и свитата му си тръгнат.

— Искате много — тихо отговори тя.

— Помисли какво ще означава да нанесеш умишлено вреда на Алдън, докато Алфред е тук. Той е справедлив мъж, но днес сама се убеди как защитава благородниците си. Времената са такива. По право трябваше да мога да призова Елдред на дуел. Алфред знаеше колко силно желях това. И въпреки това изпрати оня простак вкъщи, далеч от моя гняв. Искан всеки мъж, с когото разполага — даните ще дойдат отново. Разправата с всеки, който намали, макар и с един човек, армията му, е сурова.

— Разбрах ви, милорд. Но защо искате думата ми само докато си тръгне вашият крал?

— Когато си тръгнат всичките му благородници, ти отново ще имаш сигурност — без да се замисли отвърна той.

— А след това?

— Опасността ще е отминала. Връщаме се към старото положение. Е, даваш ли ми дума?

Кристен остана да седи така за един дълъг, дълъг миг, втренчила зашеметения си поглед в широкия му гръб. След това се измъкна от леглото, като взе чаршафа със себе си. Приближи се зад него толкова тихо, че за миг той се напрегна, когато тя обви врата му с ръка, защото не я беше чул да се приближава.

— Да, давам ти дума, че няма да докосвам твоя скъпоценен Алдън — измърка в ухото му тя. — Но колкото до теб...

Тя толкова силно дръпна ръката си назад, че го прекатури заедно със стола. Чу го как изсъска от болка, чу и бурната псувня, която последва, но вече тичаше към отключената врата. Но щом излезе в коридора, тя се сепна — не можеше да слезе долу в този вид. Спусна се към най-близката врата, решена да се скрие зад нея, без значение кой бе е в стаята. Чудесен план, според бързината, с която трябваше да действа, но не бе взела предвид възможността да попадне точно в тази стая. До леглото все още гореше една свещ и на светлината ѝ тя веднага позна краля на Уесекс, който се изправи с меч в ръка. И двамата бяха зашеметени от изненадата, но неговата продължи само секунда. Той се засмя при вида ѝ — тъмнорусата коса, падаща като

водопад по раменете ѝ и чаршафа, който просто висеше пред нея, защото не бе имала време да го увие около тялото си.

За нещастие изненадата прикова Кристен на мястото ѝ за прекалено дълго време. Ройс отвори вратата на стаята си с трясък. Не можеше да се затвори в тази стая. Не можеше също да се надява да удържи вратата затворена под напора на Ройс, нито пък че неговият крал ще ѝ позволи това. Нямаше къде другаде да избяга.

Всички тези мисли преминаха през главата ѝ, преди да се обърне, за да застане лице в лице с Ройс, без да обръща внимание на това, че предоставяше на Алфред чудесен изглед на задните си части. Но Кристен не даде на краля друга възможност. Не и като видя побеснелия поглед на Ройс, който я приближаваше.

Той не ѝ каза и дума, само улови ръката, с която тя искаше да го отблъсне. Тя пусна чаршафа, за да го удари с другата, но той улови и нея. Изви и двете ѝ ръце зад гърба ѝ и тялото ѝ се притисна силно в гърдите му.

— Моля за прошка, милорд — обърна се към краля Ройс.

Алфред се подсмихна:

— Няма защо, беше много забавно.

Ройс кимна и затвори вратата. Устните му бяха стиснати. Повлече Кристен обратно в своята стая. Беше полудял. Искеше му се да я удуши и беше много близо до едно по-сериозно обмисляне на тази възможност.

Затвори вратата на стаята си с ритник и я повлече към леглото. Седна в него и я придърпа на скута си. Държеше я така, че тя не можеше да помръдне ръцете си. Краката ѝ също не ѝ бяха от голяма помощ. Остана така дълго. Просто я държеше и се опитваше да овладее яростта си, а тя се дърпаше и мяташе насам-натам, за да се освободи.

Накрая силите на Кристен се изчерпаха и тя се успокои. Но в очите ѝ тлееха синьо-зелени огънове. Ройс не ги забелязваше. Беше затворил своите очи, за да не я гледа как се гърчи гола в скута му.

— Мразя те!

Думите го разтърсиха, бяха просъскани с такава злост. Усети как гърдите му се стягат от чувство, което разсея по-голямата част от гнева му. Кристен бе непредсказуема. Никога не беше смятал, че ще чуе това от нея. Очите му задълбаха в нейните.

— Защо? — спокойно я попита той.

В нейния глас имаше повече гняв.

— Ти ме измами! Знаеше какво си мисля и ме остави да си го мисля!

— Не мога да чета мислите ти, Кристен.

— Лъжец! — изфуча тя. — Иначе защо ще идвам в стаята ти доброволно? Ти махна веригите ми и ми каза, че ще сключим сделка. Не каза нищо за това, че ще е временна сделка.

Той наистина беше учуден от нейното покорство, но бе прекалено щастлив, за да си задава въпроси.

— Каж ми ако греша, момиче — въздъхна Ройс. — Как бих могъл да знам какво си мислиш, когато никога не съм имал намерение да сваля оковите ти завинаги? Как бих могъл да знам, че тази мисъл ти е минала през главата?

— Значи, глупачката съм аз. *Отново!* Виждам в теб неща, които ги няма, които никога не си имал.

Горчивината ѝ го жегна.

— Какво виждаш? Божичко, Кристен, какво искаш от мен?

— Няма нищо, което да искам... вече... освен да ме оставиш на мира.

Той бавно поклати глава. Очите му почти се разкайваха.

— Щях да го направя, ако можех.

— Ако можел? — присмя му се тя. — Толкова ли ти е силна волята, саксонецо?

— Да, когато се отнася до теб.

Не му беше лесно да признае това. Но то не можа да успокои дълбокото негодувание, което тя чувстваше в момента.

Той отново заговори с тих глас.

— Ти не ме мразиш, Кристен. Яд те е на мен, но не ме мразиш. Признай си.

Истина беше. Все пак не го мразеше. Искаше ѝ се да го мрази, но не беше така. Но устните ѝ останаха запечатани.

— Тогава щом няма да ми го кажеш, покажи ми го — прошепна ѝ той и се наведе да я целуне.

Макар че ѝ се искаше да го направи по друг начин, Кристен му го показа.

ГЛАВА 29

В Уиндхърст пристигнаха нови гости. Лорд Авърил дойде да види краля. Той доведе със себе си само сина си, Уилбърт и трите си дъщери.

Кристен, едва ли би обърнала голямо внимание на новодошлите, ако една от тях не беше лейди Корлис Редудска, което Едреа, работеща близо до Кристен, не захъсна да изтъкне. Кристен би могла да се досети и сама по огромното усърдие, с което Даръл приветстваше новопристигналата дама.

Значи това беше годеницата на Ройс. Кристен не бе изненадана от невероятната красота на Корлис, но възможността сама да се убеди в това я накара да се почувства нещастна. Корлис беше дребничка, деликатна и грациозна — всичко, което Кристен не беше. И тя смяташе да спечели Ройс! Господи! Беше по-глупава, отколкото си мислеше!

Беше благодарна единствено за това, че Ройс го нямаше, за да приветства годеницата си. Не би могла да понесе да види как Ройс дарява тази жена с цялото нежно внимание и галантност, за които самата тя копнееше. И бездруго ѝ се натрапваше уважението, с което Даръл, слугите и пристигналият по-късно Алдън се отнасяха с Корлис.

Наистина държанието им бе изискано, но и толкова характерно. Дори да не харесваха дамата, трябваше да се отнасят с внимание, защото скоро тя щеше да стане лейди Уиндхърст и да замести Даръл, която засега се наслаждаваше на това положение като единствената роднина на Ройс от женски пол.

Все пак в домакинството имаше и един човек, който не правеше никакви опити да си спечели благоразположението на дамата. Меган. Разбира се, едно дете не можеше да съобразява всичко — че един ден тази жена щеше да поеме всички грижи, дори и за него. Но Кристен мълчаливо се зарадва на Меган, когато я видя да отказва ласките на Корлис, а после да се плези на дамата. Кристен едва не се изсмя на глас. Не искаше слугите да се питат какво толкова смешно е видяла. Знаеше, че Даръл щеше да накаже Меган, ако я беше видяла. Корлис се

ядоса и стисна устни, но не повика Меган. Кристен не видя, че Алдън също стана свидетел на сценката и самият той се извърна, за да прикрие усмивката си.

Няколко секунди по-късно някой дръпна лекичко полата на Кристен. Тя погледна назад и видя Меган, която беше прекосила залата и сега стоеше зад нея. Въпреки това, детето не вдигаше очи към нея.

— Още... още ли си ми сърдита?

Кристен се почуди:

— Защо да съм ти сърдита, мъничко?

— Разказах на брат ми какво ми беше казала преди, но Алдън каза, че съм издала тайна. — Меган надзърна към нея изпод вежди. — Не знаех. Честно!

— И помисли, че ще ти се разсърдя?

— Беше ми сърдита — рече Меган. — Видях те на другия ден и ти беше много ядосана.

Кристен си припомни случая и се засмя.

— Но не бях ядосана на теб, миличко. Това, което си казала на брат ти, за мен няма значение — това беше лъжа. Именно нейните думи го бяха накарали за пръв път да се люби с нея, но Кристен не можеше истински да съжалява за случилото се.

— Значи съм се крила от теб за нищо? — възмути се Меган.

Кристен се закиска и привлече вниманието на Еда.

— Какво правиш тук, малката? — сгълча старата жена.

— Говорим си — наперено отвърна Меган.

Еда строго изгледа Кристен.

— Имаш да вършиш работа, момиче.

— И си я върша.

— Може ли да ти помогна? — попита Меган.

Като чу това, Еда поклати глава и се върна към собствените си задължения. Кристен не знаеше какво да каже на Меган, която очакваше отговора ѝ и я гледаше с надежда. Тя погледна към групичката жени в далечния край на залата, а след това очите ѝ се върнаха на Меган. Въздъхна.

— Тук ли ти е мястото, Меган?

Меган също погледна към дамите и упорито каза:

— По-добре да съм тук, отколкото там, при тях.

Кристен потисна още една усмивка.

— Защо не харесваш лейди Корлис?

Меган изненадано я погледна.

— Откъде знаеш?

— Видях какво направи.

— О! — Малкото момиченце се изчерви и наведе глава, а след това се заоправдава: — Тя всъщност не иска да ходя при нея. Говори и върши разни неща, които не мисли. Сега е пълна със сладки приказки, ама преди годежа не беше такава.

— Разбирам.

— Наистина ли? — обнадежди се Меган. — Значи не смяташ, че не съм права, като не я харесвам?

— Твоите чувства са си лично твои и никой не може да се разпорежда с тях. Но след като брат ти я харесва, може би и ти трябва да опиташ.

— Опитах — малко злобно призна Меган, — докато Ройс не ме заведе в Редууд. Тя ме ощипа, за да се махна и да ги оставя сами.

— Той какво направи?

— Той не видя.

Кристен се намръщи.

— Трябвало е да му кажеш.

— Не, щеше да се ядоса.

А Меган никога нямаше да направи нещо, което ще го ядоса. Кристен въздъхна. Горкото дете! Наистина трябваше да я накарат да разбере, че гневът на брат ѝ не е толкова ужасно нещо... поне за нея. Кристен беше виждала с какво внимание и нежност се отнася той към Меган. Една вечер, когато детето беше заспало в залата, той пренесе Меган по стълбите. Спомни си как това ѝ беше напомнило за собствения ѝ баща. Гарик правеше същото с нея. Ройс нежно обичаше това мъничко момиченце и въпреки това Меган все още се боеше от него.

Собствените ѝ мисли накараха Кристен да поклати глава. Меган, която я наблюдаваше, се отчая.

— Искаш да си отида?

— Какво? О, не, миличко, остани, ако искаш. — Кристен разбра, че вероятно в момента тя представляваше по-малката от двете злини в представата на момичето. — Но сигурна ли си, че няма да ти се карат, ако останеш тук?

Меган бързо поклати глава.

— Има толкова много гости. Никой няма да разбере къде съм.

— Тогава седни на този стол, а аз ще ти покажа как да приготвиш орехови пити. Те са любимите на баща ми.

— Той обича хляба с орехи?

— Разбира се. — Кристен ѝ намигна и бръкна в импровизирания джоб на роклята си, който беше направила с помощта на въжето около кръста си. Извади шепа орехи. — Отмъкнах ги от Еда, преди да успее да натъпче кокошките си с тях. Ще си направим две специални пити, само за нас. Искаш ли?

— О, да, Кристен! — Лицето на Меган светна от детска възхита. — Ще бъде нашата тайна.

Меган не позна, че никой няма да забележи къде е. Ройс я видя веднага щом влезе в залата. Очите му винаги търсеха първо Кристен. Нямаше как да не забележи Меган, която седеше до нея. Главите им бяха събрани една до друга и те се смееха на нещо, може би на всичко около тях.

За момент той спря. Удоволствието го заля като топла вълна, докато ги наблюдаваше — неговата сестра и неговата жена. В началото, когато всички се отнасяха предпазливо към Кристен, той мислеше, че Меган, която по начало се боеше от непознати, ще е най-уплашена от нея. Явно не беше така. Двете очевидно се харесваха и това го радваше.

Ако Даръл не го беше извикала, щеше да отиде при тях. След това видя Корлис и се вцепени. Как можа да забрави, че ще дойде? Лорд Авърил беше дошъл на тренировъчния плац, където Алфред беше предизвикал благородниците си да покажат своите умения. А когато Авърил идваше в Уиндхърст, и дъщерите му идваха с него. Би било прекалено много да се надява, че този път няма да е така.

Той скръцна със зъби и се отправи към дамите, за да поздрави годеницата си.

Ройс и Корлис седяха заедно на дългата маса. Кристен ги наблюдаваше през цялата вечер. Опитваше се да не обръща внимание на буцата, която стягаше гърдите ѝ. Вместо да си каже, че това няма значение, че така или иначе Ройс не бе неин, част от нея все така се

чувстваше предадена, чувстваше, че той е неин. Само че не можеше да се бори за него, не можеше да го обсипе с хули, не можеше да направи нищо, за да го откъсне от другата жена.

Болеше. Болката я накара ясно да разбере положението си тук. Бе понасяла изпитанието си леко, защото бе вярвала, че накрая ще получи това, което искаше. Всеки неуспех я бе карал да губи търпение, да губи самообладание, но не и надежда.

Колко беше наивна! Това че баща ѝ се бе влюбил в робиня и се бе оженил за нея, не означаваше, че същото ще се случи и тук, в Уесекс. У дома семейството беше техният закон. Чичо ѝ Хю беше ярл, разполагаше със същата власт, която Алфред имаше тук. Но въпреки това първо е трябвало да освободят майка ѝ и едва тогава Гарик е можел да се ожени за нея. Норвегия си имаше свои закони за робите, които любовта не можеше да пренебрегва. А тук имаше толкова много лордове, толкова закони! И нима Ройс не я бе нарекъл луда, когато му спомена за женитба?

Като го гледаше с годеницата му, Кристен разбра, че наистина е била луда да мисли, че някога той може да бъде неин. Нито веднъж не бе погледнала на всичко от гледната точка на Ройс. Веднъж я бе нарекъл по-нисша и от най-нисшия крепостник. Вярно, думите бяха изречени в гнева му, но колко близо бяха те до истинските му чувства към нея? Тя бе робиня. Той имаше много като нея. Сега топлеше леглото му, но скоро за това щеше да си има съпруга. Вниманието и грижите, които отделяше на Кристен, не бяха повече от това, което би сторил за всяка притежавана от него вещ.

— Накъде си се отплеснала?

На Кристен ѝ трябваше известно време, за да фокусира погледа си върху Еда.

— Да, наистина.

Еда долови мъката в гласа ѝ и я погледна с разбиране.

— Винаги очакваш прекалено много, момиче.

— Да, зная.

Еда поклати глава.

— Трябва да си благодарна за това, което имаш. Жива си, а можеше да бъдеш убита — ти и онези, които наричаш свои приятели. Той се грижи за тебе. Милостиви боже, той дори те защитава от

другите мъже! Тази вечер лордовете ще катурнат половината млади момичета тук, но не и теб.

— Няма нужда да ми казваш какъв късмет съм извадила.

— О, да — подсмихна се Еда, която не беше глуха за сарказма. — Ако това не ти харесва, винаги можеш да се огледаш за друг мъж. Виж ги колко са много. Не съм сляпа и забелязах как те гледат. Може би, ако помолиш милорда и бъдеш мила и добра, ще те продаде, когато се ожени.

— Да, може и да го помоля.

— Какво? Недей, момиче. Само се пошегувах. Ако го направиш, ще предизвикаш буря, от която всички ще пострадаме.

— Не мога да те разбера, Еда.

— Ще ти кажа честно, той никога няма да те продаде. Не си глупава — нетърпеливо продължи Еда — знаеш, че каквото и да направиш, то му се отразява директно.

— Не е точно така — възрази Кристен.

— О? А онази седмица, когато всичко му беше накриво, същата седмица, когато го изгони от стаята си? На това как му викаш? А, момиче? Всички знаехме, че ти си причината за черното му настроение, макар че само аз знаех защо. — Еда отново изхихика. — Но веднага щом те вкара в леглото си, настроението му се оправи.

Кристен наведе глава и извърна очи. Почувства как бузите ѝ се обагрят от топлина.

— Е, значи сега ме иска. Няма да продължи дълго.

— Човекът винаги ще те иска, момиче. Разбирам го от начина, по който се отнася с теб. Бих могла да ти разкажа и някои други истории, които да те убедят, но не искам да ти пълня главата с глупави идеи. Имаш си ги достатъчно. Не, той никога няма да те продаде, нито пък ще те остави да си имаш друг. Но ще се ожени за своята лейди.

Кристен замръзна.

— Тогава защо ми разправяш всички тези работи, старо?

— Защото, освен всичко друго, той ще те пази. Защото не ми харесва да те гледам такава нещастна. Защото трябва да започнеш да се примиряваш с това, което имаш, и да престанеш да гледаш в облаците. Ако ти не си щастлива и той няма да е щастлив, а това засяга всички ни.

— Стига толкова, Еда. Не вярвам, че мога да упражнявам такава власт над него. Ако можех...

— Какво ако можеше? Да, зная. Щеше да пренебрегнеш всичко, което ти казах. Все още се целиш твърде високо, момиче.

— Не, разбирам те добре. Това, което ти не разбираш, е, че никога няма да приема нещата такива, каквито са. Навремето и майка ми е била робиня. Пленили са я по същия начин, както плениха и мен. В своята родина тя е била дъщеря на велик господар. Била е изпълнена с гордост. Никога не би позволила да бъде робиня на някого. Не би позволила това нито на човека, който я е притежавал, нито на себе си. Аз не съм чак такъв инат. Разбирам сегашното си положение. И все пак, аз съм нейна дъщеря. Не мога да остана робиня, Еда.

— Нямах избор.

Кристен вдигна очи. Огледа притъмнялата зала, в която сега горяха само няколко факела. Докато беше седяла там, потънала в обезсърчението си, почти всички се бяха оттеглили по стаите си. Навсякъде бяха разстлани сламеници. Не само слугите и крепостниците на Ройс спяха тук, а и тези на гостите. Не бе видяла нито кога си е тръгнал Ройс, нито кога се е оттеглила дамата му.

— Тя ще остане ли да пренощува? — попита Кристен.

Старата жена изсумтя.

— Да, няма да яздят към дома си в тъмното я. И приказвах достатъчно, за да продължавам да си хабя думите за глухите ти уши. Ела, тази вечер ще спиш с мен.

Болката заля Кристен с нова вълна, но тя я потисна.

— Значи спи с него?

— Какви мисли! Срамота! — сгълча я Еда. — Знаеш, че горе имаме само шест стаи. Дамите са настанени при Даръл и Меган. Лорд Алдън отстъпи собствената си стая на краля и е нагъчкан заедно с лордовете.

— Тогава защо...

— Шшт — изсъска Еда. — На милорд не му се понрави особено, но не можеше да запази собствената си стая само за себе си, при условие, че лорд Авърил е пристигнал със сина си. Просто нямаше повече място.

Кристен си представи как Ройс дели леглото си с бъдещите си сватове и почти успя да се усмихне. Но не съвсем.

ГЛАВА 30

Още една от факлите угасна с пращане. Остана да гори само тази до стълбището. Шумовете в залата се сведоха до похъркване, кашляне, тихи стенания. Еда също похъркваше тихо.

Беше завела Кристен до местенцето до пещта, което беше запазено за нея. Предпочитано място — хладно през лятото, но топло през зимата. За Кристен нямаше сламеник, всичките вече бяха заети от гостите. За легло ѝ послужи едно тънко одеяло и коравият под. Неудобството на ложето ѝ я държеше будна. Но тази вечер и без това нямаше да може да заспи.

Кристен бавно се надигна. Седна и се огледа наоколо. Около тях спяха само няколко жени, но не бяха толкова близо, че да ги обезпокои. Беше изчакала само докато заспи Еда. Би предпочела да изчака още малко — някой друг можеше да е още буден, но не можеше да си позволи такава загуба на време.

Тръгваше си. Решението бе лесно. Вероятно това щеше да бъде единствената ѝ възможност. Снощи бе попитала Ройс докога ще остане неговият крал. Това беше единственото нещо, което му каза, след като я беше любил и той не бе в състояние да ѝ отговори. Кралят можеше да си тръгне утре сутринта или след седмица, но когато го направеше, Кристен отново щеше да бъде окована. Освен това беше много вероятно Ройс отново да я скрие в стаята си и щеше да бъде много потрудно и рисковано да се измъкне от него, дори да оставеше вратата отключена.

Прозорците бяха отворени и ѝ трябваше само един лек скок, за да стигне земята отвън. А имаше и достатъчно време да се отдалечи, преди да открият липсата ѝ.

Решението наистина беше лесно. Кристен просто не беше разчитала на мрачната потиснатост, която я съпътстваше в бягството ѝ. И макар да знаеше, че тук за нея няма надежда, тя все пак се почувства угнетена от мисълта, че никога повече няма да види Ройс.

Кристен погледна към Еда, която лежеше по гръб, потънала в дълбок сън. Тази старица също щеше да ѝ липсва. Щяха да ѝ липсват прищевките ѝ и възгрубата ѝ загриженост. И малката Меган, която със своето любопитство и безмълвна молба за приятелство днес за известно време бе успяла да накара Кристен да забрави собствените си тревоги.

Тези мисли не спряха Кристен и тя се приближи до прозореца край готварницата. Не се чува никакви звънци, когато тя спусна краката си и седна на перваза. Но унинието ѝ я накара да се поколебае няколко дълги секунди. В крайна сметка гордостта ѝ я накара да направи последната крачка.

Дворът бе окъпан от светлината на почти пълната луна. Кристен се приземи на краката си и незабавно скочи в сенките до стената. Тя предпазливо заобиколи залата и прекоси двора до мястото, където бяха конюшните, склада и бараката, приютила приятелите ѝ.

Самата тя не беше виждала подслона им, докато не го завършиха, но знаеше, че представлява само една тясна стая без прозорци. Какво ли нещастие бе да спи човек вътре, когато затвореха яката врата вечер. Но едва ли бе по-лошо от преди, когато спяха под дъжда.

Искаше ѝ се и тази вечер да вали. Дъждът затрудняваше видимостта и приглушаваше звуците. Но на небето се виждаха само няколко облачета, а и те дори не бяха близо до прекалено ярката луна. Все пак това не можеше да я спре. Всички бяха вътре и спяха. Нямаше кой да я види.

От мястото си зад конюшните успя да долови тихо цвилене и то ѝ напомни, че ще имат нужда от коне. Но не от тези. През нощта голямата дървена порта се затваряше и заключваше и без съмнение имаше и пазач. Дори да нямаше, при опита си да вземат някои от затворените коне щяха да вдигнат прекалено много шум. Това не беше проблем. Знаеше, че повечето от конете на Ройс са изведени на пасбището. Само трябваше да го открие.

Когато се показа иззад затворническата барака, видя, че пред единствената ѝ врата седи пазач. Шмугна се обратно зад стената на сградата. Сърцето ѝ биеше лудо. Дали бе чул стъпките ѝ? Дали я беше забелязал? Не долови никакъв шум откъм него и не след дълго събра кураж да надникне иззад ъгъла.

Мъжът все още седеше там. Беше облегнал гръб на вратата. Главата му също бе опряна на нея и наклонена на една страна. Разбра, че мъжът спи. Изпусна затаения си дъх. Не беше предвидила такова развитие. Вратата се заключваше и не очакваше, че ще сложат и пазач. Но това не беше нищо в сравнение с трудността, с която бе предвидила, че ще се сблъска — да отвори заключената врата. В такъв случай щеше да е божия благословия, ако ключът от тежката ключалка беше в пазача.

Кристен се върна зад сградата, за да потърси камък, достатъчно голям, за да отпрати оня юнак в безсъзнание. Можеше да отмъкне камата му, докато спи и да го убие, но не бе способна на такова нещо. За нещастие, по двора нямаше достатъчно големи камъни и накрая ѝ се наложи да отиде до крепостната стена, която сега се строеше. Тук пък ѝ трябваше време да открие камък, който да не е прекалено голям. Най-накрая намери един и без инциденти се промъкна обратно до пазача.

Пулсът ѝ се ускори, когато го наближи. Ако издадеше и звук, всичко за нея щеше да приключи. Ако го удареше прекалено силно... Господ да ѝ е на помощ! Не искаше наистина да го наранява, само да му помогне да заспи по-дълбоко.

Камъкът удари пазача близо до слепоочието и той се свлече настрани. Дишаше. Засега това беше достатъчно успокоение за съвестта ѝ и тя бързо претърси тялото му за ключа. Нямаше чак такъв късмет. Налагаше се да изгуби още време с ключалката. Но пазачът поне ѝ беше осигурил инструмент за работа — камата си.

Кристен бързо се залови с ключалката. Повика мъжете в бараката. Настойчивият ѝ глас не се разнасяше надалече.

— Тук отвън Тор...

Една голяма ръка притисна устата ѝ и я накара да замълчи, а друга стисна като клещи китката на ръката ѝ, в която държеше камата.

— Пусни я! Веднага!

Тя го стори. Позна гласа и изпита особено чувство: страх, примесен с радост. Веднага щом камата изтрополи на земята, той пусна китката ѝ и обви ръка около кръста ѝ. Не я стискаше силно, но тя знаеше, че може и да го направи, ако се опита да се изкопчи.

Чу Торолф от другата страна на все още заключената врата и изпита единствено разкаяние. Той бе чул тихия ѝ глас преди малко.

Мислеше, че тя е там и се опитва да им помогне да избягат.

— Кристен? Кристен, отговори ми. Кажи ми, че не съм сънувал.

— Какво казва той? — прошепна в ухото ѝ Ройс.

— Знае, че съм аз.

— Тогава му кажи какво е станало.

Тя едва преглътна. *Какво* беше станало? Как? Толкова далече беше стигнала. Никой не вдигна тревога. И все пак беше спряна, и то от единствения мъж тук, с когото не би могла да се бие на живот и смърт. Ако беше някой друг...

— Торолф, съжалявам. Почти успях, но саксонският лорд ме откри. Сега е тук.

Мълчанието зад вратата продължи дълго.

— Не биваше да идваш за нас, Кристен. Трябваше да избягаш сама.

— Вече няма значение.

— Какво ще ти направи той?

Как можеше да отговори на този въпрос?

Тя се обърна към Ройс.

— Искате да разбере какво ще ми сториш?

— Какво щеше да стане, ако беше успяла да отвориш вратата?

Гласът му бе така ужасяващо спокоен. Божичко! Защо не ѝ крещи? Сигурно беше бесен. Все още не беше погледнала лицето му, за да се увери, но сигурно бе така. Но щом той може да скрие гнева си, тя може да скрие своя страх.

Отговори му също толкова спокойно:

— Ако бях отворила вратата, щяхме да побегнем към ей онова място в оградата и да се махнем оттук.

— След клането?

— Шегувате се, милорд. Вътре са шестнадесет мъже. Сега само лордовете тук са толкова, отделно вашите крепостни, отделно тези на гостите ви. Разполагате с една добре подготвена армия. Викингите са храбри, милорд, но не са глупаци.

— В такъв случай кажи му, че няма да ти бъде сторено нищо, защото не си направила друго, освен заслужено да накажеш пазача за това, че е заспал на поста си.

Кристен не можеше да повярва на ушите си. Не, Ройс щеше да направи нещо. Трябваше. Тя бе робиня, опитала се да избяга и да

помогне и на други да избягат. Кристен не искаше Торолф да знае това.

Тя му обясни бързо, но Торолф се усъмни в думите ѝ не по-малко от самата нея.

— Той не ви вярва, милорд.

— Тогава кажи му, че утре сутринта ти ще им донесеш закуската и че тогава ще си в състояние да му доложиш точно какво съм ти направил.

Полазиха я тръпки. Тя повтори казаното на Торолф и, изглежда, той остана доволен. Ройс я отведе. Ръката му все още твърдо обгръщаше талията ѝ. Страхът ѝ се увеличаваше. Колко зловещи бяха думите му: „Точно какво съм ти направил?“. Беше на път да размисли относно нежеланието си да се бие с него, когато той спря.

Бяха пред конюшните. Ройс я завъртя с лице към себе си. Сега и двете му ръце обгръщаха талията ѝ, но без да я притискат към него. Той отметна глава назад. Очите му се озариха от блясъка на почти пълната луна. Чу го да въздиша.

— Снощи ти предложих да те заведем на езерото да се изкъпеш — тихо каза той. — Искаш ли да отидем сега?

— За да ме удавите?

Той отново я погледна и на устните му се прокрадна лека усмивка.

— Не повярва на това, което ти казах при бараката?

— Опитвах се да избягам. Ти ме спря, но все пак аз се опитах. Какво предвижда вашият закон за такова провинение?

— Ти си затворничка, а не британка. Законът може да се тълкува доста свободно, когато става въпрос за затворници. Но в случая няма смисъл да говорим за закони. Никой друг, освен *мен* не знае какво си извършила.

— Грещиш. Пазачът знае.

— Ще реши, че е сънвал. Сигурно вече няма да заспива на поста си.

Очите ѝ се разшириха.

— Ти си искрен. Наистина няма да ми направиш нищо.

— Вълкът си прегризва крака, за да се измъкне от капана. Той се отървава, но на висока цена. Ако беше избягала с другите, щях да те открия, не се съмнявай в това. Приятелите ти нямаше да се предадат без бой. Щеше да се стигне до кръвопролитие. Това щеше да е

достатъчно наказание за теб. Но ти не успя. И тъй както мога да разбера вълка, мога да разбера и волята, която те движи. Ти искаш свободата си, не мога да те накажа за това. Но не мога и да те пусна да си отидеш.

— Можеш — безчувствено каза тя. — Другите строят защитната ти стена. Това, което вършат, е нужно на Уиндхърст. Но моята работа в замъка не е толкова важна. Няма защо да ме държиш тук.

— Нужна си на мен, Кристен!

Силата на тези думи я накара да замълчи. Той беше откровен. Испита особен трепет при мисълта за това. Но вече не беше предишната глупачка. Нямахше да взема нищо казано от него присърце. Просто се беше увлякъл по нея. За него тя беше нещо съвсем ново. Но с времето увлечението му щеше да премине и той вече нямаше да има нужда от нея — вероятно, когато се ожени за своята лейди. Тогава сигурно ще може да го убеди да я пусне.

А дотогава ще трябва да се моли, да настоява, да страда и да се надява, че той ще се съобразява с гордостта ѝ и ще остави самочувствието ѝ ненакърнено. Господ да ѝ е на помощ! Нямахше да ѝ е лесно.

Ройс я притегли към себе си и почувства как тялото ѝ се скова.

— Още ли не ми вярваш?

— Не, но да ме заведеш на езерото след това, което направих... все едно да ме наградиш, задето не съм ти се подчинила. Притесняваш ме, саксонце.

Той се засмя и я притисна към себе си.

— Радвам се да го чуя. Прекалено дълго се притеснявах само аз. Винаги е приятно да имаш компания. Не се засягай. Недей — каза ѝ той, когато тя се опита да се отдръпне. — Ще се опитам да разсея притесненията ти, а това е повече, отколкото направи ти за мен.

— Е? — подсети го тя, като забеляза, че сериозното изражение измести смеха от чертите му.

— Предпочитам просто да забравя какво си извършила. Искях да отидем на езерото. Слязох в залата, за да те взема, когато видях, че си изчезнала... — Не можеше да ѝ каже какво почувства тогава. Не искаше никога повече да испита нещо подобно.

Той я притисна силно към себе си и опря бузата си в нейната, преди да продължи.

— Не е станало нищо лошо, Кристен. Ще се опитам да забравя намерението ти и мога само да се надявам, че ще разбереш колко е безполезно да се опитваш да се измъкнеш оттук. Винаги ще отгатвам мислите ти.

Тя рязко си пое въздух.

— Ти си знаел! Затова имаше пазач.

— Голям пазач — изсумтя той. — Не, не знаех. Просто се научих да не поемам рискове, когато си имам работа с теб.

Интуицията ѝ подсказа, че той няма да притъпи бдителността си, докато я желае. Наистина нямаше никаква надежда, че ще успее да избяга — поне докато Ройс не открие удоволствието си другаде.

— Кога ще се жените, милорд?

Знаеше, че въпросът ѝ го изненада. Усети го как се напруга. Нямаше начин да проумее какво общо може да има въпросът ѝ с това, което бяха обсъждали досега.

— Какви мисли ти се въртят из главата, моме?

— Защо, не ме ли засяга?

— Не!

— Но съм любопитна, милорд.

— Струва ми се, че лукавството ти е по-голямо от любопитството. Опитваш се да ме ядосаш, нали?

Беше ред на Кристен да се изненада.

— Защо смятате така? Зададох ви един прост въпрос, милорд, за нещо, което наистина ме засяга. Когато вашата лейди заживее тук, ще настъпят промени. Тя ще споделя постелята ви, не аз.

Беше сгрешила, като смяташе, че това ще го успокои.

— А ти го очакваш с нетърпение — прогърмя той. — Е, ще трябва да те разочаровам. Няма да е скоро. Времето на сватбата тепърва ще се обсъжда.

Кристен му отвърна със сърцето си, без да помисли:

— Това не ме разочарова. Честно!

Простичките ѝ думи напълно успокоиха Ройс. Кристен съжали за тях, като го чу да се подсмива. Искаше ѝ се да си ги вземе обратно. Не трябваше да му показва, че все още копнее за него. Непредпазливите ѝ приказки и очевидно доброто му настроение я подразниха.

— Доброто ви настроение е неуместно — озъби му се тя. — Годеницата ви може да има...

— Шшт. Повече нито дума за нея — предупреди я той. След това продължи по-меко: — Все пак не ми се иска да се връщам в стаята си. Хъркането на Авърил прилича на лъвски рев. Ще дойдеш ли с мен на езерото?

О, не беше справедливо да използва това срещу нея. Но тя не се обиди. Не беше чак толкова ядосана.

Опита се гласът ѝ да прозвучи примирително:

— Да. Ще ми бъде приятно да дойда с теб.

— А ще ми позволиш ли да те любя? — Гласът му бе дрезгав.

Кристен рязко си пое дъх.

— Не спомена нищо за предварителни условия.

— В такъв случай ще рискувам — подсмихна се Ройс.

ГЛАВА 31

Тази вечер Ройс и Кристен се любиха. Спаха на тревистия бряг на езерото. Поне Кристен спа.

Насладата от хладната вода ѝ донесе толкова голяма отмора и душевно спокойствие, че за известно време тя дори забрави, че Ройс я наблюдава от брега. Той самият не пожела да плува. Призна си, че не умее. Но Кристен се налудува на воля. Сякаш отново беше свободна, сякаш отново си бе у дома, само дето водата не беше толкова студена. Пък и у дома, на брега, нямаше да я чака любимият.

Когато най-накрая излезе от водата, Ройс дори не ѝ остави време да поизсъхне. Без да се бави, той я взе в прегръдките си. Изпиваше капките вода с целувки — от устните ѝ, от бузите, гърдите... Там, под светлината на луната, не ѝ стигна воля да му откаже. Нямаше желание дори и за символична съпротива. Тя го желаше, желаше също така да му върне част от удоволствието, с което я бе дарил, като я заведе на езерото.

Той не можеше да разбере какво означава за нея това. Но сега може би знаеше: любовта ѝ бе съвършена, страстта ѝ лудешка, като изпуснат от бутилка дух. Скоро нямаше да забрави нощта на брега на езерото.

Но когато свършиха, той, за разлика от нея, не потъна в блажен сън. Кристен се събуди с първите бодри трели на птиците, които приветстваха зората.

Ройс все още я притискаше към себе си. В съня си тя го бе обгърнала плътно в търсене на топлинка. И двамата бяха голи, а през нощта откъм езерото лъхаше хлад. Бяха се завили само с нейната рокля.

Кристен седна и се протегна. След това се обърна към Ройс, който я наблюдаваше, и поклати глава.

— Трябваше да поспите, милорд.

— И да оставя коня си на твое разположение.

— Не е честно. Няма защо да ме обвинявате за вашата безсънна нощ. Можехте да ме заведете обратно в сградата и да поставите мъжете си на пост около мен.

— О, но доколкото си спомням, ти най-енергично протестираше срещу мъжете, които те охраняваха.

— А вие какво правихте цяла нощ? — негодуваше Кристен.

Той седна и се засмя.

— Да, но аз трябваше да те притискам към себе си, моме. Нямам нищо против такава задача.

— Невъзможен си. — Тя се усмихна и лекичко го целуна по устните. — Но съм ти признателна. Тук на меката трева е много удобно, отколкото на коравия под в твоята зала.

— А и мен си ме бива за възглавница, а?

— Благодарна съм и за това.

Пръстът му проследи изпъкналостта на ключицата ѝ, а след това игриво я заобиколи и се спусна надолу в долчинката между гърдите ѝ.

— Тази вечер отново ще бъдем в леглото ми.

— А какво ви кара да мислите, че аз искам да съм там.

— Ти ме караш да мисля така.

Тя поклати глава.

— Тук бяхме в състояние на временно примирие, но когато се върнем...

— Шшт! — Той се приведе напред и устните му нежно докоснаха врата ѝ. А след това Кристен изписка от изненада, оказа се просната под него. — Хайде, признай си. Леглото ми ти харесва.

Тази сутрин беше непоправим. А и тя не беше в настроение за сериозни неща. В очите ѝ заигра немирна усмивка.

— Наистина харесвам леглото ти, саксонце, много е удобно.

Тонът не остави никакво съмнение, че говори само за леглото.

— Няма да те пусна да станеш — той започна лекичко да гризе устните ѝ, — докато не си признаеш — езикът му я подкачи лекичко, — че ме желаеш.

— В такъв случай, милорд... — Ръцете ѝ се обвиха около врата му. Пръстите ѝ се гмурнаха в меките вълни на косата му. — ... ще останем тук много дълго време.

Сутринта вече преваляше, когато се върнаха в залата. Не бяха през цялото време на езерото, макар че Кристен се изкъпа още веднъж, преди най-после да се облече. Но не към залата се отправиха, когато Ройс я качи пред себе си на коня.

Преведе я през гори, през житни поля, през пасбища и осеяни с диви цветя ливади. Показа ѝ своята земя, хората си, селата. Кристен разбра, че в имението работеха само шепа хора. Имаше толкова много други, които работеха земята, грижеха се за стадата добитък и коне, ловуваха в горите. Тя почувства гордостта на Ройс от това, което ѝ показва.

Утрото се превърна в някаква магия. Сгряващото чувство на задоволство, с което Кристен се бе събудила, не я напусна. Ройс също запази доброто си настроение. Повечето мъже ставаха раздражителни, когато ги налегнеше умората. Ройс беше закачлив, игрив, весел почти до степен на абсурдност. Не възрази на нито една нейна дума. Пускаше юздите и докато тя бързаше да ги сграбчи, той сграбчваше гърдите ѝ. Ръцете му често-често се задържаха на бедрата ѝ, защото тя беше яхнала коня и фустата се бе вдигнала нависоко. Не оставяше разголената ѝ плът на мира, независимо колко често Кристен го пляскаше през ръцете. Гъделичкаше я, докато тя не започнеше да го умолява за пощада, после сгушваше глава във врата ѝ и я целуваше. Просто не я оставяше да си отдъхне.

Всичко това ѝ достави наслада. За известно време се почувства свободна. Почувства се обичана, дори чувствата му да не бяха толкова дълбоки. И беше естествено да съжалява, че се връща към замъка и действителността. Тя щеше да се завърне към работата си. Той, без съмнение, щеше да отиде направо в леглото, тъй като в негово отсъствие Алдън беше завел краля и свитата му на лов. Дори ги бяха чули, когато яздеха през гората, но въпреки това Ройс не обърна коня си към тях. А празните конюшни означаваха, че гостите още не са се върнали.

Той я свали от коня, но не бързаше да свали ръцете си от кръста ѝ. Радостта му бе поутихнала. Може би и той съжаляваше, че е настъпил краят на тяхната идилия. Искаше ѝ се да е така.

— Бузите ти са разцъфнали като червени цветове.

Кристен се усмихна леко:

— Свежият въздух — предположи тя.

— Може би, но той няма нищо общо с блясъка в очите ти. Бих се радвал да чуя, че си се забавлявала.

— Нима? — Бяха отвели коня му, наоколо имаше хора, а той все така не я пускаше от прегръдката си. — Ще ме държите тук, докато не си призная ли?

Той се засмя. Вдигна я на ръце, целуна я силно и я плесна по задника, преди отново да я пусне на земята.

— Свадливка. Не съм такъв грубиян, за да те държа в конюшните. Но по-късно...

— Заплашвате ме! — игриво възкликна тя. — Предполагам, че в такъв случай ще трябва да си призная. Наистина се забавлявах.

— Тогава, като си започнала с признанията, защо...

— Не, саксонецо. Изповядвам се само по веднъж на ден.

Той преглътна смеха си и се опита да изглежда разочарован.

— Нямах милост, моме — каза той и я изведе от конюшните.

— Предполагам, че упорството ви заслужава похвала. — Тя въздъхна.

Този път той се разсмя.

— Засега бия отбой. — Ръката му остана отпусната на гърба ѝ, докато я водеше към залата. След това той колебливо добави: — Няма да е често, но ще дойдеш ли пак на езерото, когато мога да те взема с мен?

Кристен извърна погледа си от него. Не беше очаквала това. Независимо дали той го разбираше или не, но Ройс ѝ даваше надежда, нещо, което да очаква с нетърпение. А сега тя отчаяно се нуждаеше от това.

— Бих се радвала, милорд. Но може ли следващия път да яздя сама?

— Не.

Тя повдигна едната си вежда:

— Мога да яздя!

— Така ми каза и Торолф.

— Значи казвате „не“, защото не ми вярвате.

— Разбира се, че не ти вярвам. — Той се ухили на физиономията, която думите му предизвикаха. — Но, което е по-важно, харесва ми да седиш в скута ми, където мога да...

— Ройс!

— Изчерви ли се, моме? Боже, наистина се изчерви!

— Престани, саксонецо! Или ще...

Той не успя да разбере какво ще му направи Кристен. Проследи втренчения ѝ поглед и видя Корлис. Годеницата му стоеше на входа на залата, до нея стоеше една от сестрите ѝ. Със сигурност не бяха застанали там, за да го поздравят. И на двете им липсваше нужната сърдечност.

— Сигурно сте забравили, че тя е тук, милорд — прошепна му Кристен.

Само един поглед към Кристен му бе достатъчен, за да разбере, че не може да очаква от нея нищо друго при този сблъсък. Някакво тайнствено веселие ограда очите му с паяжина от бръчици. Безмилостно момиче! Искаше да види как ще му издърпат ушите заради пренебрежението към неговата годеница.

— Милейди — сковано поздрави Ройс.

— Милорд — също толкова сковано отвърна Корлис, но не се отдръпна, за да позволи на Кристен да влезе в залата. Очите ѝ бяха вперени в Кристен, когато тя попита: — Коя е тази чудновата грамада?

Мускулите на челюстите на Ройс изпъкнаха. Жилите на врата му обезпокояващо заиграха. Кристен би се удивила, ако беше видяла това, макар че сигурно щеше да отдаде гнева му на ревнивата хапливост на дамата. Но точно сега Кристен не гледаше Ройс. Бе вперила погледа си в милейди. Трябваше да се наведе малко, защото главата на Корлис стигаше до брадичката ѝ.

Ако Кристен не се чувстваше удобно със собствения си ръст, преднамерената забележка на дамата можеше и да я засегне. Вместо това ѝ стана смешно, тъй като разпозна ревността.

Вярна на природата си, Кристен не се опита да смотолени нещо, нито пък по някакъв начин прояви раболепие. Без да ѝ мигне окото, тя каза:

— Ако въпросът ви се отнася до мене, мадам, трябва да ви кажа, че там, откъдето идвам, недораслите бебета най-често ги оставят да умрат, защото не могат да оцелеят при суровия ни климат.

— Какво варварство! — ахна Корлис.

— Да, сама виждам защо смятате така — отвърна Кристен, макар че очите ѝ, които се спуснаха бавно по дребничкото тяло на дамата, направиха думите ѝ излишни.

— Милорд... — захленчи Корлис. По бузите ѝ избиха червени петна.

Кристен присви устни и бързо я прекъсна:

— Простете, милейди. Разбирам, че в края на краищата въпросът ви не се е отнасял до мен. Но ако наистина ви интересува, лорд Ройс може да ви каже само, че аз съм негова затворничка, взета в плен по негова воля. Той знае за мен само това, което аз съм му казала, а то е много малко. Не е ли така, милорд?

Когато погледна към Ройс, тя хвана само ехото от отзвучаващия му гняв. Лицето му беше почти безизразно, но тя не можеше да сбърка недоволството му, защото ръката, с която я бе прегърнал, я избута покрай Корлис, а заповедта му да се залавя за работата си беше решителна и лаконична.

Тя предположи, че е прекалила, но не я беше грижа и погледът, който му хвърли през рамо, докато се отдалечаваше с нехайна крачка, говореше достатъчно красноречиво за това.

Ройс побърза да извърне очи от Кристен, преди да избухне в смях, но погледът му попадна на Корлис. Той бързо стана сериозен, а раздражението му се изля в една груба псувня. Това се оказа достатъчно за сестрата на Корлис, която заприпка по-надалече от него. Самата Корлис отстъпи назад.

Ръката му се стрелна напред и я спря.

— Не, мадам, дължите ми обяснение.

— Ройс, причиняваш ми болка!

На мига очите ѝ се изпълниха със сълзи и ѝ отново изпсува. Незабавно пусна китката ѝ. Беше хилава като детенце. Досега не го беше разбрал. Но след като беше опознал Кристен, която даваше толкова, колкото получаваше, която се хвърляше в бой срещу него, без да ѝ мигне окото и нито веднъж не бе хленчила, че ѝ причинява болка, сега сълзите на Корлис само наляха масло в огъня на отвращението му към всички жени.

— Избърши си очите — безцеремонно каза той. — Знам си силата и съм сигурен, че сега не те боли. Защо ревеш?

Сълзите се появяваха в очите ѝ и изчезваха от тях, когато си поискаше, тъй че и сега се изпариха като по чудо, но изражението ѝ все още беше многострадално.

— Държиш се оскърбително!

— Аз? А ти как наричаш дребнавата обида, която нанесе на викингското момиче?

— Каква обида? — контраатакува тя. — Казах истината. Ръстът ѝ я кара да изглежда като недоразумение на природата.

— Тя е по-ниска от мен, Корлис, така че какъв изглеждам аз според теб?

— Ти? Но ти си мъж — изтъкна тя. — Естествено е да бъдеш такъв. Но тя е по-висока от повечето мъже. А това не е естествено.

— Не от повечето мъже — сопна се той. — От повечето саксонци, да, но тук има шестнадесет викинги, с които тя е плавала и всичките са по-високи от нея. Искаш ли да ги видиш?

— Шегуваш се! — ахна тя.

— Да, шегувам се. — Той въздъхна. — Съжалявам, Корлис. Когато съм уморен, ставам раздразнителен, а сега съм просто капнал.

Тя пропусна намека покрай ушите си.

— Но какво правиш ти с нея, Ройс?

Той скръцна със зъби, за да не изпсува пак.

— Все още не си моя съпруга, за да се интересуваш от личния ми живот.

— А когато стана?

Съвестта му го бодна с остена на угризенията.

— Ще се научиш да не ме разпитваш — озъби ѝ се той.

Корлис не се обиди от държанието му. То не беше по-различно от държанието на повечето мъже. Но тонът му не ѝ хареса и тя отново извика сълзите в очите си. Ройс, който мразеше сълзите, отмина отвратен от вината, която новата влага в очите ѝ го накара да изпита.

ГЛАВА 32

Тази вечер храната за затворниците закъсняваше. И Еда, която я приготвяше, и Едреа, която обикновено им я носеше с помощта на Юланд, не повярваха на Кристен, когато им каза, че днес ѝ е позволено тя да им я занесе. Еда беше достатъчно предпазлива, за да забави вечерята на викингите, докато не се получи потвърждение от Ройс.

Така че останаха да чакат Ройс да слезе от стаята си, а той закъсня. Беше се затворил в стаята си, след като остави Корлис на входа и целия следобед не бе мръднал от там. От своето ъгълче Кристен бе наблюдавала разговора им с годеницата му. Той беше ядосан. Тя плачеше. Той си тръгна разгневен. Сълзите на Корлис се изпариха веднага щом Ройс ѝ обърна гръб, а изражението на лицето ѝ издаваше огорчение, не мъка.

Когато драмата приключи, Кристен бе поклатила глава с отвращение. Гордостта ѝ бе прекалено голяма, за да се възползува някога от такива средства, но знаеше, че има жени, които откриваха удоволствие във властта на сълзите си. Даръл беше една от тях. Очевидно Корлис беше същата стока и Кристен почти съжали Ройс. Нямаше да има и минутка спокойствие с такава жена за съпруга.

За разлика от предния ден Кристен не прекара следобеда в мрачно настроение. Удовлетворението ѝ от сутринта се запази и тя се опита да не търси отговор на въпроса защо. Успя, тъй като през целия следобед беше заета с приготвянето на още орехови пити.

Еда беше опитала от питите, които Кристен бе приготвила за себе си и за Меган, и те толкова ѝ харесаха, че старицата предложи на Кристен да сключат сделка. Тя щеше да осигури орехите и половин дузина пити за затворниците, ако Кристен успееше да омеси същата бройка за гостите на Ройс. Кристен не можеше да откаже. Дори и Меган се въртеше около нея, за да ѝ помага.

Остатъкът от деня премина приятно. Но вечерта напредваше, Ройс още го нямаше и Кристен не можа да се сдържи да не се заяде с Еда, когато старицата започна да мърмори. Яхнията за затворниците се

сгъсти. Едреа трябваше да поеме другите си задължения, тъй като гостите започнаха вечерята си и тя вече не можеше да занесе храната на затворниците. А Кристен знаеше какво ще си помисли Торолф, ако тя не се появеше днес.

Най-накрая Кристен се обърна към Еда:

— Иди го събуди и го попитай. И без това няма да иска да спи толкова до късно.

— Все повтаряш, че спи, момиче. Защо ще си проспива деня?

Кристен погледна настрани и сви рамене:

— Просто го направи, Еда. Няма да ти се ядоса, ако го обезпокоиш.

Еда го стори и след няколко минути се върна, като клатеше глава.

— Да, спеше и се развика защо никой не го е събудил по-рано. — При тези думи Кристен се ухили. Еда я изгледа остро. — Вярно казваш, но не мога да измисля защо милорд ще ти разрешава да... Можеш да занесеш храната, но ще вземеш със себе си и двама пазачи. А Юланд ще ти помогне да я занесеш.

Еда извика мъжете и ги инструктира. Кристен не можеше да възрази. С такова нетърпение очакваше да поговори с Торолф и останалите, че не спря да се усмихва през целия път до затворническата барака.

Всички бяха в дългото помещение. Вратата беше отворена. Двамата пазачи отпред бяха така погълнати от надпреварата си по мятане на ножове, че почти не ѝ обърнаха внимание, когато тя се появи заедно с Юланд и нейните двама стражи.

Причината за нехайството им ѝ се изясни, когато подрънкването на множество вериги достигна до нея. Приповдигнатото ѝ настроение малко се понижи от мисълта, че нейните приятели носеха оковите си постоянно. Но в момента, в който се изправи на входа, настроението ѝ отново литна нагоре.

Очите ѝ намериха първо братовчед ѝ. Тя изпусна пълната с пити и плодове кошница и се хвърли в прегръдките на стреснатия Отер. От множеството изненадани гласове, които зовяха името ѝ, тя разбра, че Торолф не е казал на никого какво се бе случило предишната вечер. Вероятно е подозирал, че няма да се появи. Отер бързо я освободи от прегръдките си и старите ѝ приятели я поеха в обятията си. С писъци и смях тя приемаше мечешките прегръдки, поздравите и закачките.

Юланд, който стоеше на входа и наблюдаваше жизнерадостното посрещане, не можеше да повярва на очите си. Едреа твърдеше, че е възможно поне единият от викингите — онзи, който винаги излизаше напред, за да вземе храната от нея, да не е толкова див, колкото останалите. Защото често ѝ се усмихвал. Глупави приказки на момиче, омаяно от красив мъж, бе решил Юланд. Но тази топлина и нежност към грамадната мома... Господи божичко! Изглеждаха почти човешки! В изумлението си Юланд остави големия котел с яхнията на земята и забърза обратно към залата, за да нагости приятелите си с клюки.

Вътре в бараката Кристен най-сетне стигна до Торолф. Искрящата ѝ радост позагълхна при вида му. Изражението му беше почти тържествено, когато я огледа, и тя си спомни какво бе споделил с него Ройс. Заля я свян, който ѝ причини голямо неудобство, тъй като толкова рядко се притесняваше, за каквото и да е.

Сдържаността ѝ халоса Торолф сякаш с юмрук и той се изчерви при мисълта, че бе накарал усмивката да изчезне от устните ѝ. Тревогата му за нея бе превърнала деня му в агония и той изпита такова облекчение от това, че я вижда, че не успя да овладее безпокойството си по най-бързия начин. Когато трябваше да изрази радостта си от срещата, както бяха направили другите, той все още търсеше да види синини, а такива нямаше.

Една ръка се вдигна и пръстите ѝ нежно повдигнаха брадичката ѝ.

— Прости ми, Кристен. Веднъж саксонецът те нашиба с камшик. Бях сигурен, че...

— Че го е направил пак? — с полуусмивка го прекъсна тя. — И аз това си помислих, но не го направи.

— А ще го направи ли?

За момент тя си спомни предишната вечер. Ройс я бе завел да поплува, бе ѝ доставил радост. Беше ѝ позволил да дойде тук и да види приятелите си — още една радост. И я беше любил под звездите...

Поклати глава с категорична убеденост.

— Не, вече го е забравил.

Тогава викингът се засмя, отметна глава назад и я придърпа към себе си за още една крепка прегръдка.

— Слава на Тор! Това е добра новина!

— Каква новина и какво е забравено? — поиска да разбере Отер.

Повечето от затворниците бяха наобиколили Кристен. През ума ѝ проблесна мисълта за някоя дребна лъжа. Не можеше да ги излъже. Обяснението на опита за бягство, обаче, и защо не последва наказание, не беше лесно. Но тя досетливо прехвърли разказа си за онова, което знаеше за Уиндхърст и Уесекс. Каза им къде могат да намерят коне, къде е най-вероятно да е разположена армията на даните — за съжаление далече на север. Каза им също така за гигантите келти, за които бе подочула и това, че са врагове на саксонците. Обясни им, че могат да им бъдат от полза, ако викингите решат да избягат на запад, вместо на север. Това поне им осигуряваше някакъв избор или евентуално бягство.

Никога не бяха забравяли бягството. Тя ги чу да обсъждат един през друг изключителната предпазливост на саксонците. Кристен отбеляза колко силни и здрави изглеждат сега всичките ѝ приятели и засмяна прокара пръсти по издутите бицепси на няколко ръце. Бярни демонстрира силата, като я вдигна над главата си. Тя го изгледа свирепо, когато я пусна на земята, но той не изглеждаше ни най-малко притеснен.

— Вие поне сте готови за бягство — отбеляза тя.

— Да, вдигането на камънаци не ни е навредило — отвърна Одел. — Когато се върна къщи, разораването на нивите ще ми се струва като детска игра.

— Тези стени не могат да ни спрат, Кристен — сериозно каза Отер. — Но няма смисъл да ги събаряме, ако нямаме секира, та първо да разсечем веригите.

— За всичките тези седмици не съм видяла и една секира — замислено отговори тя. — В залата има под ръка всякакви други оръжия, но нито една секира. Няма де се изненадам, ако са заключени някъде, Отер. Саксонецът е изключително предпазлив.

— В такъв случай ни трябва ключът от вратата и веригите.

— Знаете ли в кого е? — попита тя.

— В стария зидар. Нарича се Лимън.

Тя си го спомни, но не го бе виждала, откакто я бяха отделили от мъжете.

— Не идва в замъка. Трябва да живее извън имението.

Разочарование обхвана всички. Господи! Всичко беше така несправедливо! Отер я погъделичка под брадичката.

— Хайде сега, братовчедке, не се измъчвай. Все ще намерим някакъв начин. Те свикват с нас. Рано или късно някой от тях ще допусне грешка и ние ще имаме своя шанс.

— И с мене свикват, но все още не ми се доверяват. — Тя се намръщи. — Днес за пръв път ме пускат извън замъка.

— Бярни ухажва оная слугиня Едреа. Смяташ ли, че ще може да бъде убедена, ако той успее да спечели чувствата ѝ?

Очите на Кристен се разшириха и тя се разсмя.

— Господи! Помислили сте за всичко. Но наистина тя изглеждаше разочарована, че този път няма да носи храната ви. — Кристен се обърна към Бярни. — Как се ухажва едно момиче, като не знаеш езика му?

Той палаво се усмихна:

— Торолф ме учи на думите, които ми трябва.

— А, *онези* думи.

— Тя свободна ли е да идва и да си отива? — отново попита Отер.

— Да, струва ми се. Но знам твърде малко за нея, тъй че не мога да ви кажа дали ще ви помогне — дори заради Бярни. Всички слуги се страхуват от мен и почти не ми говорят, с изключение на една старица, Еда, но тя е много вярна на господаря си. Все пак ще се опитам да поговоря с Едреа и да разбера дали изпитва някакви чувства към Бярни. Ако не друго, поне мога да ѝ кажа какъв добър, верен и праведен съпруг е той.

Като каза това, Кристен отново се усмихна, защото всички знаеха какъв женкар е младият викинг. Все пак той беше най-красивият сред приятелите ѝ. Ако някой от тях можеше да спечели сърцето на младото момиче и да я накара да предаде собствените си хора, това беше Бярни.

Те продължиха да я засипват с въпроси. Искаха да знаят кои бяха младите лордове, дошли да ги оглеждат преди един ден. Изненадаха се, като разбраха, че единият от тях е кралят на тези саксонци и че той гостува за известно време в Уиндхърст. Наложиха ѝ се да им го опише до последната подробност; той би бил идеалният заложник, ако някога се приближеше достатъчно близо до тях. С Алфред Уесекски в ръцете си

те можеха да искат собствената си свобода, както и нейната. Това би бил по-лесният начин.

Но, макар да им направи услуга, като им каза всичко, което знаеше, Кристен се съмняваше, че нейният саксонец щеше да допусне своя крал толкова близо до тях. Ройс проявяваше лекомислие, когато ставаше въпрос за самия него, но никога не би го направил, ако това засягаше Алфред.

Най-накрая тя ги смъмри, задето са оставили храната си да изстине и те взеха лошо издълбаните паници, които им бяха оставени за ползване и от които храната се пълнеше с трески. Само Торолф не взе своята. Той дръпна Кристен до себе си, накара я да се облегне на стената и преплете пръсти в нейните, а ръката ѝ положи на сгънатото си коляно.

Не гледаше в нея. Погледът му бе отправен навън през отворената врата. Отер нарочно не я бе попитал как я кара, защото добре виждаше, че тя е добре — телом и духом. Торолф далеч не изпитваше такава неохота да зачеква деликатни теми. Той премина право на въпроса.

— Вярно ли е онова, което ми каза саксонецът? Харесваш ли го?

Ройс беше техен враг. Беше ги поробил всичките. Кристен знаеше какво си мисли Торолф. Как можеше да я разбере той, когато тя сама не се разбираше?

Кристен също не се опита да увърта.

— Когато го погледна цялата се изпълвам с едно чудесно чувство. Това не ми се е случвало никога преди, Торолф.

— Би ли го взела за мъж?

Тя се усмихна мрачно, но Торолф не забеляза усмивката ѝ.

— Аз да, но той няма да ме вземе.

Пръстите на Торолф лекичко стиснаха нейните.

— Боях се, че не го разбираш, че очакваш той да те уважава.

— Не съм си загубила ума заедно със... Зная точно какво мога да очаквам. Сега той ме харесва достатъчно, но...

— Сега?

— Отначало ме мислеше за курва. Недей, Торолф! — Тя се усмихна, когато той гневно извъртя очи към нея. — Ти трябваше да се засмееш. Нищо, аз го направих. Оставих го да си мисли, че това е вярно. Той беше отвратен и за известно време това го държеше далече

от мен. Но стана така, че съжалих за това, че ме е оставил. Желаех го от все сърце, когато най-последно той... Както казах, сега ме харесва достатъчно, но не ми се доверява. Не би ме оставил да изчезна от погледа му. И все пак държи другите мъже надалече от мен. Дори сваля веригите ми, докато тези млади лордове са в Уиндхърст, за да мога да се защитавам сама, ако той не е наблизо.

— Значи ти го притежаваш. Или притежаваш половината?

— Да, половината... И ще изгубя и тази половинка, когато се ожени. И все пак...

Тя не довърши мисълта си и въздъхна. Торолф още веднъж стисна пръстите ѝ, за да ѝ покаже, че я разбира. Знаеше, че щеше да постъпи по същия начин, ако се окажеше на нейното място. И той щеше да се възползва от възможността и удоволствието дори и с враг. Това, че тя е жена и от нея не се очакваше да разбира нещата по същия начин, нямаше голямо значение. Тя бе дъщеря на майка си, а Брена Хаардрад беше дръзка женска, която мислеше за себе си, преди да помисли за това, кое е редно и кое не за една жена.

— Не се яж отвътре, Кристен.

— Да не се ям? — Тонът ѝ бе мек и в него личеше объркване. — Логиката ми подсказва, че вече трябва да съм го намразила. Имах известна надежда — неохотно призна тя. — Но сега, като видях годеницата му, и тази надежда е погазена. И все пак, господ да ми е на помощ, Торолф! Той ме заведе да поплувам, след като ме хвана, че се опитвам да избягам. Защо ще прави това?

— Предполагам, че му е доставило удоволствие?

— Можеше да си достави удоволствието, където и да е. Нямаше нужда да ме води на езерото.

— Е, и какво излезе. Човекът е омагьосан от теб и няма вероятност положението да се промени.

— Омагьосан? Не, аз съм омагьосана. Знам, че накрая ще го намразя, но предпочитам това да стане сега, отколкото по-късно. Искам по-бързо да се жени и да свършва с мен.

Торолф избухна в смях, като видя смръщеното ѝ лице.

— Съжалявам бедничкия саксонец, момиче, наистина! Да свършва с теб? Точно обратното! Да се надяваме, че когато ти свършиш с него, той ще може да събере парченцата от разбитото си сърце.

Кристен леко се усмихна при невероятната представа за Ройс с разбито сърце, а след това и тя искрено се разсмя. Вярно, беше прекалено абсурдно, но тя бе благодарна на Торолф.

Точно така я завари Ройс, когато се появи в рамката на отворената врата — седнала почти в скута на викинга, с когото се смееха от сърце, преплела пръсти с неговите. Първата му мисъл беше да я откъсне от него и да го смаже на пихтия, но той се овладя. Беше забравил какво бе тя за тези викинги.

Тишината, която се възцари в стаята, накара Кристен да вдигне очи и тя безмълвно простена.

— Мисля, че се заседях.

Ръката на Торолф се стегна около нейната, когато тя поиска да се изправи.

— Нима ще влезе вътре, за да те прибере, Кристен?

Въпросът му я ужаси.

— Погледни го. Той не е в добро настроение, уверявам те. Искаш да ме измъкне оттук за косата ли?

— Питам се какво би станало, ако се опита.

Тя схвана мисълта му на мига и извика:

— Торолф!

— Можем да го хванем, Кристен — тихо ѝ отвърна той, без да сваля погледа си от очите на саксонеца. — Ще бъде не по-лош заложник от краля. Тук вътре не могат да ни обстрелват със стрели от далече, за да ни принудят да го освободим.

Гласът ѝ прозвуча сдържано, въпреки че умът и тялото ѝ крещяха „Не!“.

— Познавам го, Торолф. Чуй ме добре, за него народът и дългът стоят на първо място. Втълпил си е, че ако бъдете освободени, ще настане истинско клане. Не може да бъде убеден в противното. Ще пожертва себе си, но няма да даде заповед да го освободите.

Торолф имаше собствени доводи.

— Стражите му няма да го послушат, ако е заплашен животът му.

— Няма да стане, казвам ти!

— Братовчед ти не е съгласен. Погледни го, Кристен. Отер вече е стигнал до същия извод като мен. Ако твоят саксонец е достатъчно безразсъден в смелостта си и влезе тук, значи заслужава онова, което ще му се случи.

Господ да ѝ е на помощ! Можеше почти да намрази Торолф заради това, че я караше да избира между него и Ройс. Ако сега побегнеше навън, никой нямаше да я спре, но така щеше да лиши приятелите си от шанса да бъдат отново свободни, а нямаше никакви гаранции, че някога ще имат друга възможност. Но ако останеше... ако останеше, Ройс можеше като нищо да умре.

Може би измъченото ѝ изражение помогна на Торолф да отгатне част от мислите ѝ. Той поотпусна хватката си, с която я държеше до себе си. Даваше ѝ право на избор. Предоставяше ѝ решението. Но тихо добави:

— Няма да го убием, Кристен. Няма да имаме никаква полза от това.

Думите му нямаха значение. Изборът вече не беше неин — търпението на Ройс се бе изчерпало. Тя прокле неговата арогантност, която го бе накарала да тръгне напред, вместо да затвори вратата и да я принуди да излезе по някакъв друг начин. Сякаш вървеше през собствената си зала, заобиколен единствено от доверените си слуги. Толкова спокойно и непринудено скъсяваше разстоянието помежду им.

Очевидно Отер не вярваше, че е възможно това да се случи. И сега, когато Ройс стори невероятното, Отер остана неподвижен. Не вярваше на очите си. Сигурно и Торолф споделяше същите съмнения. Когато се изправи, издърпвайки със себе си и Кристен, лицето му далеч не бе така самоуверено. Все пак тя почувства как ръката му, която все още държеше нейната, се напрегна. Въпреки всичко щеше да се опита да надвие Ройс. А тя не можеше да предупреди любимия си, защото думите ѝ само щяха да ускорят събитията, в които той вече беше нагазил.

Викингите по начало бяха суеверни. За хора, които дори не биха стъпили на кораб, който познават до последната треска, ако преди това не са принесли жертва на своя бог, смелостта на Ройс, граничеща с чиста проба лудост, беше изнервяща. Това му позволи да мине помежду им без никой да се опита да го спре. Веднъж вече го бе правил, а те и тогава не го повярваха, макар че стражите му стояха наблизко с опънати лъкове. А сега той бе сам, с голи ръце — мечът му все още беше в ножницата си...

Ройс стигна до Торолф и Кристен и спря пред тях. Торолф пусна ръката ѝ. Тя очакваше ръката на Ройс, очакваше дългите му пръсти да

обхванат китката ѝ и да я задърпат навън. Лицето му беше почти безизразно, но въпреки това тя знаеше, че е обладан от ужасна ярост.

Кристен също не издаваше собствените си чувства. Стомахът ѝ се бе стегнал на възел, нервите ѝ сякаш бяха изтръпнали и вцепенени. Чакаше... чакаше.

Ръката на Ройс се стрелна напред, но сграбчи не нея, а Торолф. Само с едно движение, което бе толкова бързо, че Кристен го долови като неясна сянка, Ройс се озова зад Торолф. С една ръка бе притиснал гърлото на Торолф, а с другата бе обхванал главата на затворника, извита по странен начин в прегръдката на Ройс. Трябваше му по-малко и от секунда, за да довърши усукването, което щеше да строши врата на викинга.

— Ройс... — започна тя.

Без да я поглежда, той я прекъсна. За нейно учудване гласът му прозвуча сухо:

— Може би вече е време да си тръгваш, момиче?

От гърлото на Торолф излезе звук, който я накара притеснено да отмести поглед към него. Това, което видя, напълно събуди сетивата ѝ. Той се задавяше от собствения си смях. Божичко! Какво смешно намираше в това, че собственият му план се бе обърнал срещу него...

Тя обърна гръб на двамата мъже и тропна с крак на Отер.

— Ще го пуснеш ли да излезе, или ще го оставиш да убие Торолф? На Торолф може и да му е смешно, че са го надхитрили, но саксонецът не споделя доброто му настроение. Той *наистина* ще го убие.

— Виждам — отвърна Отер, а после и той по някаква причина се развесели и ухилен допълни: — Струва ми се, че саксонецът ще си тръгне и без наша помощ. Слава на Тор, толкова е забавен. Нека ни повесели още малко. Да видим как ще го направи. Върви, дете, излизай оттук. Сигурен съм, че той ще те последва.

След този инцидент не беше много вероятно пак да ѝ разрешат да ги види и те го знаеха. Отер я прегърна, преди да я пусне да си тръгне, а след това я побутна към вратата. Тя тръгна към нея, съпроводена от прощални думи и пошляпвания по задника, също както у дома. Луди ли бяха всички, та им беше смешно? Трябваше да бъдат разочаровани.

По-късно, когато те щяха да се смеят на случилото се, тя щеше да се разправя с Ройс и имаше всички причини да вярва, че разправията нямаше да е от приятните. Не трябваше да стои тук и да чака гневът му да се изсипе върху ѝ. Ройс ѝ беше казал да си тръгва. Тя си тръгна. Можеше да стигне до замъка и сама.

ГЛАВА 33

— Чудя се дали ще ме види, ако се скрия под масата?

Еда остро изгледа Кристен.

— Що за въпрос, момиче?

— Странен — сопна ѝ се Кристен и се тръшна на един стол.

След напрежението, от което сърцето ѝ почти бе спряло да бие, сега имаше право и на малко раздразнителност, но не то бе причината за лошото ѝ настроение. Не ѝ харесваше да я обвиняват за нещо, което не бе извършила, така че щеше да посрещне яростта на Ройс във възможно най-подходящото настроение. Би предпочела да я избегне. Направо си мечтаеше за местенце, където би могла да се скрие за малко, само докато Ройс се поуспокои. Но такова нямаше, не и в този замък.

— Сама ли се върна? — прекъсна мислите ѝ Еда. — Къде е лорд Ройс?

Кристен махна с ръка.

— Случи се една малка неприятност при затворниците. Ще дойде всеки момент.

Така и стана. Очите му я пронизаха още с влизането в залата, но явно Ройс още не беше готов за разправата с нея, защото погледът му само я стрелна и той се отправи не към нея, а към празния си стол на масата.

Така значи, щеше да се върне към забавленията, яденето и пиенето, сякаш не се бе разминал току-що със смъртта. Странно, защо ли това още повече я подразни?

— Пак ли ще спя с теб, Еда?

— Знаеш, че не. Сама видя, че лорд Авърил и семейството му си тръгнаха днес.

— Видях, но предпочитам да спя с теб.

— Така ли? Нали снощи мрънкаше за мекото си легло.

— Не съм мрънкала! — озъби ѝ се Кристен.

— Да бе. Какво те е вкиснало така?

Не си струваше да отговаря.

— Защо Ройс ме последва, Еда. Не се забавих толкова много.

Еда сви рамене.

— Видя Юланд, който се върна и тръгна наоколо да разправя нещо. Беше много възбуден. Милорд изпрати Едреа да разбере какво толкова го е развълнувало. Глупакът му с глупак бил поразен, че викингите те посрещнали като отдавна изгубена сестра и разправяше, че сигурно няма да имаш и едно здраво кокалче след прегръдките на всичките онези гиганти.

— Това го е накарало да ме последва?!

— Не, продължи с вечерята си. Но аз го наблюдавах. — На това място Еда захихика. — Не сваляше очи от вратата. Чакаше те да се върнеш. Накрая сигурно е решил, че *наистина* си се забавила.

Кристен предположи, че Ройс не иска да показва гнева си пред краля. Но почти не се съмняваше, че по-късно самата тя ще го изпита на гърба си. За разлика от опита ѝ за бягство, Ройс нямаше да остави този инцидент ненаказан.

Тя погледна към него, но не успя да го зърне, тъй като Алдън седеше пред него и ѝ пречеше. Алфред седеше от другата страна на Ройс и от мястото си тя не можеше да види и него.

Едреа седна до Кристен. Остави на масата дървен поднос, на който бяха останали само трохите от питите.

— Да знаеш, твоят хляб им хареса — каза ѝ Едреа. — Милорд дори попита кой го е приготвил.

— Каза ли му?

— Не, уплаших се, че половината от лордовете ще почнат да плюят от страх да не ги отровиш.

Тъмните очи на Едреа блеснаха. Беше се пошегувала. Кристен не можеше да повярва, че момичето я бе заговорило доброволно и по собствено желание.

— Трябваше да им кажеш, след като го изядоха — на свой ред се пошегува Кристен.

Сега Едреа направо се разсмя.

— Юланд беше прав. Не си толкова странна. Еда разправяше същото, но тя те харесва. Виж това е *странно*.

Независимо от лошото си настроение Кристен се ухили.

— Не е толкова приятно. Старата е такава вещица. — Тя нарочно произнесе последните думи по-високо, та Еда да може да я чуе.

В отговор Еда изсумтя, а Едреа се ухили широко.

— Да, настроенията на Еда са измамни. Сигурно и викингите не са толкова страшни.

— Той се казва Бярни — опита Кристен.

— Кой?

— Онзи, дето те харесва.

Горкото момиче не знаеше как да прикрие удоволствието от думите на Кристен. Хубавичкото ѝ лице светна.

— Той ли ти каза?

Кристен не беше в подходящо настроение да работи за каузата на Бярни и останалите, но разговорът с момичето поне я разсейваше.

— Умира от яд, че не може сам да ти го каже. Накарал е Торолф да го научи на някои думи, но не се учудвай, ако не ги разбереш. Торолф също не знае езика ви много добре.

През следващия час Едреа не преставаше да я разпитва за младия викинг. Кристен го обрисова в толкова бляскави краски, че на Едреа разочарованието ѝ беше вързано в кърпа. Бярни съвсем не бе съвършената добродетел. Беше мъж, на когото да се наслаждаваш, без да го вземаш на сериозно. Но ако Едреа беше толкова глупава, че да повярва на всичко, което той щеше да ѝ надрънка, за да я завербува за тяхното бягство, то Кристен не можеше да я съжалява.

Приятелите ѝ и тяхната свобода стояха по-високо от някакво си саксонско момиче. Ако Кристен успееше да се добере до Лимън и ключа, щеше да свърши работата сама. Но вече беше дошъл моментът, в който отново щеше да бъде настанена в стаята на лорда.

Някои от гостите бяха изпразнили роговете бира и извикаха Едреа да ги напълни. Еда се приближи към Кристен и замърмори:

— Като седиш тук, поне свърши някаква работа. Или пък си легни, та утре да започнеш отрано. Лейди Даръл си поръча още от ореховите ти пити. Тя смята, че през всичките тези години съм пазила рецептата за себе си.

— И ти, разбира се, я остави да си мисли така.

— Разбира се — подсмихна се Еда. — А вие с Едреа какво толкова заговорничехте?

— Тя харесва един от затворниците.

Отговорът на Кристен предизвика остро повдигане на вежди.

— Надявам се, че си й казала, че нищо не може да излезе от това.

— А защо не? Те са мъже, също като Ройс. Сигурно не е толкова жесток, та да не им осигури най-послед жени. И те трябва да задоволяват естествените си нужди. В противен случай страстите ще кипнат и ще се стигне до неприятности. Това е единственото разум...

— Пощади ни господи! — прекъсна я смаяната Еда. — Първо им носиш храна. Сега искаш да им заведеш и блудници. Върви да спиш, момиче, преди да ти е хрумнало, че трябва да им се разреши да се женят и да се заселват тук.

— Сега, като го спомена...

Кристен се втурна да избяга, преди Еда да успее да отвори уста. На устните ѝ играеше усмивка чак докато не изкачи стълбището. Видът на вратата в дъното на коридора я накара да забрави заяждането си с Еда. Тя въздъхна и бавно тръгна. Чудеше се с колко време ще разполага преди и Ройс да се качи.

Нямаше и половин минута. Сигурно беше напуснал залата непосредствено след нея. Кристен стоеше до масата с гръб към вратата. Смяташе да се съблече и да се възползва от оставената на масата вода. Дори не беше развързала въжето, което ѝ служеше за колан, когато вратата се отвори.

— Какво стана със затворниците, Кристен?

Тя се завъртя. Сините ѝ очи се разшириха, когато срещнаха Алдън, а не Ройс. Трябваше ѝ секунда, за да се съвземе от изненадата, след това хвърли един поглед към оръжията на стената.

— Не — предупреди я той, отгатнал мислите ѝ. — Преди отново да се опиташ да ми прережеш гърлото, чуй какво имам да ти кажа. Познавам братовчед си. Когато е ядосан, той крещи, вилнее, троши глави. Когато е побеснял, той е ледено спокоен и господ да е на помощ на бедната душа, която трябва да разбие този лед. Сега е *бесен*. От какво?

— Защо не попиташ *него*?

— Него? — Алдън потрепери и Кристен не успя да разбере преструвка ли беше това или истина. — Когато е такъв, не искам изобщо да го доближавам.

— А аз не искам да доближавам до теб, саксонце. Няма нужда да се боиш, че ще те нападна. Дала съм дума на твоя братовчед, че

докато кралят е тук, ще стоя настрана от тебе.

На устните на Алдън се появи нещо като усмивка.

— Искаш да кажеш, че наистина ще бъде безопасно, ако се приближа до теб?

— Не бих се заклела — мрачно отвърна тя.

— Ще ми кажеш ли поне какво се случи? Може би ще разбере как да го поуспокоя.

Тя повдигна рамене, думите ѝ натежаваха от безразличие:

— Постъпи като безмозъчен глупак. Влезе сред затворниците, за да ме изведе от бараката им. — Гласът ѝ започна да се извисява. Отново я обземаше раздражение. — Торолф ме задържа, а Ройс вместо благоразумно да си тръгне, защото и аз щях да изляза, ако го бе сторил, влезе вътре да ме изведе. Постъпи по възможно най-глупавия и дързък начин. Точно на това се надявах и те!

— И все пак, не се случи нищо.

Отвращението на Кристен се изписа на лицето ѝ.

— Не е в това работата. Той обърна нещата така, че взе връх. Също толкова лесно можеше да се окаже и в неблагоприятно положение.

— И това не ти харесва?

Тя го изгледа свирепо.

— Казах ти това, което искаш да знаеш. Сега си върви.

Той кимна, но преди да се обърне, прибави:

— Предупреждавам те, момиче. Не споделяй с него това, което ми каза. Не смятам, че точно сега ще търпи да го наричат безмозъчен глупак.

Той отвори вратата. В рамката ѝ стоеше Ройс. Алдън безмълвно проплака и отправи беззвучна молитва Ройс да не е чул разговора им. Кристен овладя лицето си. Видя, че Алдън има право. Ройс изглеждаше напълно спокоен, но само на пръв поглед. Отблизо се виждаха стиснатите му устни и опасният блясък в очите му.

— Какво правиш тук, братовчеде?

Алдън се опита да се пошегува:

— Помагам ѝ да се подготви за трона.

На Ройс не му се видя смешно.

— Навикът да ѝ помагаш, който си придобил, не е никак благоразумен. Накрая ще ти докара нож в гърба. Остави ни.

Думите бяха изречени меко, но Кристен долови скритата в тях заплаха. Със затварянето на вратата тя обърна гръб на Ройс и прехапа долната си устна. Един-единствен път беше виждала Ройс такъв: първия път, когато го видя. Тогава с ледено спокойствие им беше казал, че ще ги избие всичките. А сега? Не се страхуваше чак толкова. Беше сигурна, че няма да я убие. Това, което изпитваше, бе боязън да се изправи пред непознатото.

— Сега съм принуден да се питам дали всичко, което си казала и си направила, не е било лъжа.

Кристен замръзна. Господ да ѝ е на помощ! Със сигурност нямаше да може да си помогне, ако не успееше да го разбере. Какво общо имаше тази небрежно поднесена забележка със случилото се?

— Трябва да приема, че имате причина да говорите така, милорд. Ще ми кажете ли, или трябва да отгатна?

Той се бе приближил зад нея, докато тя говореше. Пое си рязко въздух, когато пръстите му се впиха в рамото ѝ и я завъртяха към него. Но лицето ѝ остана безизразно. Бе вперила поглед в тъмните му очи. Не можеха да си играят с нея като котка с мишка.

— Отправяй обвиненията си и свършвай — озъби се Кристен.

— Той ти е повече от приятел, твоят Торолф.

— Защото му позволих да ме задържи ли? — попита тя. — Да, позволих му, защото не мислех, че може да си такъв глупак да влезеш в капана му.

— *Кой* беше глупакът?

Тя отвори очи.

— Ти си знаел! Знаел си какво ще направи той и въпреки това влезе вътре! Ти си луд!

Той стисна и двете ѝ рамене и я разтърси.

— Няма значение какъв съм, но вече не издържам. Обичаш ли го?

Това, че успя да избие ръцете му, колкото и силно да я стискаше той, показваше, че и тя не издържа повече.

— Още един въпрос, който няма нищо общо със случилото се! Естествено, че го обичам! Той ми е като брат. Сега ти ми кажи, какво общо има това?! Остави се в ръцете им! Торолф каза, че няма да те убият, но ти не можеше да го знаеш. Трябваше просто да се върнеш в залата, саксонцо, и аз сама щях да те последвам.

— А можех ли да зная *това*!

Мина й през ума, че той вече крещи — значи вече не е бесен, а само ядосан, ако можеше да се вярва на Алдън, разбира се. Какво толкова успокояващо беше казала, та да настъпи такава промяна?

Тя снижи глас.

— Здравият разум можеше да ти го подсказе. Вън от онази стая положението беше в твои ръце. Можеше да ме принудиш да изляза по хиляди начини. Разбрах това. — Тя дори си призна: — Нямах намерение да оставам вътре. Нямах намерение и да се заседявам толкова, но мина толкова време, откакто не съм говорила с тях.

— Или не си го докосвала — *него*! Не съм сляп, девойче. Направо го беше възседнала!

— О, не е честно! — извика тя. — Седях до него. Той държеше ръката ми. Какво толкова намираш в това? Още преди време ти казах, че съм възпитана да не крия чувствата си. За мен е естествено да докосвам някого, ако го обичам.

— Тогава докосни *мен*, Кристен.

Думите му я удариха като гръм. Внезапно изражението му се изпълни с копнеж и предизвика същите чувства и у Кристен. Чувствителността й бе достатъчно наелектризирана. Погледът му просто пренасочи зарядът й, фокусира го върху сетивата й, които сега й крещяха да се хвърли в прегръдките му.

Тя почти го направи. Почти направи стъпката, след която телата им щяха да се слеят. Нужно й беше и последното зрънце воля, която притежаваше, за да се въздържи. Господ да й е на помощ! Само ако се беше изразил другояче, само ако не ставаше дума за любов...

— Кристен?

— Не! — заедно с „Не“-то тя откъсна и част от себе си, както и от него. — *Не те обичам!*

Отрицанието бе прекалено силно, знаеше това. Не беше чудно, че той не му обърна внимание и направи стъпката, която тя бе очаквала. Притисна я силно към себе си. Тресна още една гръмотевица, те притискаха бедрата си, гърдите си... устните му бяха като балсам за треската, която обхващаше тялото й. Невъздържан и настоятелен той притисна устни към нейните и я накара да полудее от страст.

Ройс се приведе напред, като продължаваше да притиска тялото ѝ плътно към своето и устните му изгориха ухото ѝ:

— Предавам се, Кристен. Докосвай ме, не защото ме обичаш, а защото се нуждая от теб. Докосвай ме!

Той простена дълбоко, сякаш изпитваше смъртна болка. Сърцето ѝ не можеше да устои на толкова настоятелна молба. Тялото ѝ вече беше загубило битката. Ръцете ѝ взеха лицето му в длани и го принудиха да я погледне. Погледът му беше по-могъщ от всяка ласка.

„Да, саксонецо мой, ще те докосвам. Ще те докосвам, докато не достигна сърцето ти.“ Не го изрече на глас, но той можеше да го прочете в очите ѝ: нейната собствена нужда, нейния копнеж... любовта ѝ. Но тя затвори очите му с целувки. Не искаше той да види толкова много. След това се върна на устните му, предизвиквайки бури от страст. Докосваше го до насита.

ГЛАВА 34

Шест горещи орехови пити бяха поставени в кошница и занесени до чакащите товарни талиги. Еда бе събудила Кристен рано сутринта, за да приготви питите навреме за заминаването на краля. Най-сетне той и свитата му си тръгнаха.

Слугите отново се накачулиха по прозорците, за да гледат как благородниците възсядат красивите си коне. Небето беше забулено от гневливи облаци. Беше много вероятно дъждът да ги измокри още преди да е превалило утрото. Въпреки това не беше дадена заповед за отлагане на тръгването. Алфред не се съобразяваше с времето.

За разлика от преди, когато благородниците пристигаха, сега Кристен можеше да гледа заминаването им заедно с другите. Видя краля да прегръща Ройс. Видя ги да се смеят на нещо, което Алфред каза. А след това остана да наблюдава как младият крал на саксонците напуска Уиндхърст на коня си.

Не съжеляваше, че кралят си тръгва. Промените, които посещението му бе предизвикало не ѝ харесваха. Знаеше и какво означава за нея заминаването му: срокът на сключената с Ройс сделка изтичаше.

Тя бавно се върна в готварницата. Еда вървеше до нея.

— Ройс каза ли ти нещо тази сутрин? — осмели се да попита Кристен.

— Да.

— Ох!

— Ох? Не ти приляга да усукваш, момиче — изпитателно я погледна Еда. — Ако ще питаш за оковите, питай. Не, не питай. Получила съм заповедите му. Нищо по-различно от това, което очакваше.

— Да, не съм очаквала повече.

— Ако това те утешава, трябва да ти кажа, че той бе не по-малко нещастен.

— Не е.

Еда реагира на апатията ѝ със сърдит поглед.

— Ти склучи една сделка с него. Склучи друга. Не си глупава. Използвай, каквото имаш, за да се сдобиеш, с каквото искаш.

Най-накрая старицата успя да подпали фитила на яда ѝ, който се изля със саркастично презрение.

— С това предложение вредиш на господаря си. Забравяш колко малко може да ми се вярва. Може да избягам и посред бял ден.

— Да, не ме слушай. Ти никога не ме слушаш. Какво зная аз? Само дето го познавам от бебе. Имам...

— Помогни ми, Боже! — избликна раздражението на Кристен. — Ако не престанеш да се заяждаш с мен, старо, ще...

— Да ти помогне бог? — чу се гласът на Ройс зад нея. — Кой бог?

Тя се завъртя. Беше прекалено разгорещена, за да забележи изненадата му.

— Какво искаш, саксонецо? Няма ли да ходиш на лов, или да се упражняваш, или не знам какво си? Мразя да се промъкваш така зад мен!

Той знаеше какво я бе насъскало така. Бе предвидил, че няма да е лесно отново да я окове във вериги. Тъкмо за това беше тук: за да се увери, че всичко е наред. Но тя го бе объркала, бе го хванала неподготвен с клетвата, която можеше да използва само един християнин.

— На кой бог се молиш? — повтори той.

Тя упорито стискаше устни. Нямаше да му отговори. Той взе ръката ѝ и я разтърси. Накрая в пристъп на ярост тя го отблъсна от себе си.

— Още веднъж ме разтръскай, саксонецо, и кълна се, юмрукът ми ще отвори дупка в бузата ти!

Той самият би трябвало да избухне разярен. Вместо това Ройс се засмя.

— Това беше само един прост въпрос, Кристен. Защо си толкова дръпната?

Смехът му ѝ подежда като магия и изглади острите ръбове на засегнатото ѝ честолюбие. Защо *все още* пазеше своята тайна? В началото имаше основания за това, но не и сега.

Кристен се засмя на собственото си калпаво настроение. Еда се обърна и поклати глава при тази внезапна промяна. Ройс бе не помалко объркан. Лекотата, с която тя владееше бурните си емоции, беше поразителна.

— Простете ми, милорд — каза Кристен, макар че не изглеждаше разкаяна. — Не исках да ви блъсна... е, направих го, но съжалявам.

— Което не означава, че това няма да се случи отново.

— Така е. — Очите ѝ го гледаха присмехулно.

Ройс се ухили и поклати глава.

— Сега ще отговориш ли на въпроса ми?

Тя сви рамене.

— Моля се на бога на майка ми.

— Тогава защо не го повика по име?

— Направих го. — Той въпросително повдигна вежди и тя обясни: — Богът на майка ми е вашият бог.

Той замръзна. Смехът му отлетя.

— Как е възможно?

— Много лесно, милорд. Викингите нападат чужди земи от много, много отдавна. След набезите си водят у дома пленници християни. Майка ми е била една от тях. Майката на баща ми също беше християнка. Баща ми и братята ми — тя се засмя — не поемат излишни рискове и почитат всички богове.

— А ти.

— Аз вярвам в единствения истински бог.

Той се смръщи и остро и напомни:

— Ти защитаваше намерението на приятелите ти да оплячкосат манастир!

Тя също се намръщи.

— Не съм го защитавала. Проявих разбиране, което е повече, отколкото ти искаш да направиш. Казах ти, че брат ми не сподели намеренията си с мен. Не ти казах защо, но причината за това е, че той знаеше, че с цялото си сърце ще се боря да променят плановете си. Затова не ми каза. Дойде тук и загина! С ума си разбирам, че такава е била волята божия, но в мен тече и викингска кръв и сърцето ми крещи за мъст. Нима ще ми кажеш, че саксонските християни не мъстят за смъртта на любимите хора?

Ройс можеше да твърди такова нещо. Църквата се гнусеше от кръвния данък, но не можеше да го спре.

— Защо никога не си ми казвала, че си християнка? — настоя той.

— Какво значение има това? Другите ти роби са християни и въпреки това са роби.

— Има значение, Кристен. Това означава, че имаме нещо общо, еднакво и за двама ни, и ми дава възможността, която досега ми липсваше, за да се разбера с теб. Дава ми нещо, на което мога да се доверя.

Тя го изгледа с подозрение.

— Какви ми ги дрънкаш, саксонецо?

— Мога да приема твоята дума, ако се закълнеш в божие име. Закълни се, че никога няма да се опитваш да избягаш от тук и ще имаш същата свобода като останалите слуги.

— Никакви вериги повече? — недоверчиво попита тя.

— Никакви.

— Тогава, кълна се...

Тя се спря. Много прибързваше. Обвързваше се с клетва, без да е помислила.

— Кристен?

— Божичко! — озъби му се тя. — Дай ми една секунда.

Никога, беше казал той. *Никога* означаваше завинаги. Какво щеше да стане, когато той нямаше да я иска вече, когато щеше да има съпруга, която да се грижи за него? Тогава животът ѝ тук щеше да стане омразен, а без съмнение с времето щеше да намрази и Ройс. И въпреки това ще трябва да остане, да слугува тук — завинаги.

Тя го изгледа преценяващо. Това би му харесало. Какво го беше грижа за чувствата ѝ? Но от друга страна, все за нещо трябва да го е грижа, инак не би ѝ предложил такава сделка.

— Много добре, милорд. Заклевам се в името божие, че няма да се опитвам да избягам от Уиндхърст... докато не се ожените. — Очите му се присвиха и тя благоразумно допълни: — Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но годеницата ви не ми харесва. Не смятам, че ще съм в състояние да понасям това място, когато тя започне да се разпорежда тук.

— Приемам — отсече той.

— Наистина ли? — изненада си тя. — Приемате тези условия?

— Да. Това означава само, че когато се ожения, ти отново ще бъдеш окована.

Тя огорчено скръцна със зъби.

— Така да бъде. Но това е всичко, за което ще се закълна.

— Не. Ще се закълнеш още, че няма да помагаш на приятелите си да избягат. — Той постави пръст на устните ѝ, за да предотврати гневния ѝ вик. — Докато се ожения.

— Приемам — с горчивина отвърна тя. — Но *няма* да се закълна, че ще престана да търся мъст!

— Зная, че няма да го направиш — със съжаление каза Ройс. — Алдън се е възстановил значително и ще може да се защитава и сам. Ще се доверя на уменията му, стига да не го нападаш, докато спи.

— Търся мъст, не убийство — презрително отвърна тя.

— Чудесно. В такъв случаи трябва само да те предупредя, че ако убиеш Алдън, ще бъда принуден в отплата да взема живота ти.

Това бяха последните му думи. Той се отдалечи и я остави кипнала от гняв. Успяваше да се почувства победител в малкия им пазарлък.

ГЛАВА 35

Ройс се върна в замъка късно следобед. Бе подложил хората си на сурови упражнения на тренировъчния плац, нещо, което им бе липсвало през последните пет дена. Замъкът отново бе подреден в предишния си вид. През деня масите бяха изнесени и Даръл отново се разпореждаше от обичайното си място за бродирание. Даръл. Почти не му беше проговорила, откакто разбра, че спи с Кристен.

Изявяваше разочарованието си с цупене, което обикновено не го притесняваше. Но Ройс отново се улови, че сравнява Даръл с Кристен, която не се цупеше, която не криеше яда си, а го изливаше най-безцеремонно и на висок глас. Странно, безцеремонността не го дразнеше толкова, колкото безбройните намусени погледи, продължаващи със седмици.

Може би ще трябва да намери мъж на Даръл въпреки непреклонния ѝ отказ.

— Сестра ти обърна ли по-особено внимание на някого от гостите ни? — обърна се Ройс към Алдън.

Седяха на игралната маса. Играта на военна стратегия бе доста напреднала. Алдън не обърна голямо внимание на въпроса му. Бе негов ред да разгърне армията си.

— Не съм мислил по този въпрос.

— Помисли.

Алдън вдигна очи и на устните му бавно се появи усмивка.

— Кълна се, напоследък в главата ти се въртят много странни идеи. Сега, като спомена, се сещам. Изглеждаше доста по-оживена, докато Уилбърт беше тук.

— Братът на Корлис? — Ройс бе изненадан, но след като осмисли казаното, попита:

— Мислиш ли, че го харесва за съпруг?

Алдън тихичко подсвирна.

— Тя знае ли какви ги мислиш?

— Как може да знае какво мисля, когато не ми говори?

— Да, не е много доволна от теб, но няма заради това ще я ожениш?

— Не мога да твърдя, че не предпочитам някой друг да е обект на намусените ѝ физиономии, но ти мислиш ли, че този път ще се омъжи?

— Да, отдавна ѝ е време, но няма да се омъжи, докато ти не се ожениш.

— Няма нищо общо между едното и другото — настоя Ройс.

— Хайде сега, братовчеде. Как мислиш, защо през всичките тези години отказва да ѝ уредиш брак? Страхува се, че без жена замъкът ще потъне в немара, което без съмнение е вярно.

Ройс изсумтя.

— Ако си знаел, че това я спира, като неин брат отдавна е трябвало да ми кажеш.

— Да, та аз да понасям сърдитите ѝ погледи, задето съм разкрил тайната ѝ. — Алдън изглеждаше ужасен. — Шегуваш се, братовчеде. Но като говорим за сватби, кога смяташ да правиш своята?

— Когато имам време — лаконично отвърна Ройс. — И не ми казвай, че сега имам време, защото ще ти отвърна, че не е така.

Алдън поклати глава.

— Ако не искаш да се жениш за нея...

— Никога не съм искал да се женя за нея, Алдън. Просто изглеждаше най-подходящата постъпка след... е, изглеждаше подходящо.

— Тогава развали годежа.

— Да, лесно е да се дават съвети, когато не си забъркан — кисело каза Ройс.

Алдън се подсмихна с разбиране.

— Животът тук определено беше по-прост, преди да дойдат викингите. — Думите му бяха удостоени с мрачен поглед и той се разсмя.

Вниманието им внезапно бе привлечено към входа на залата, където се появиха двама от мъжете на Ройс, който водеха със себе си някакъв непознат. Странникът беше изключително висок и приличаше на келт. Това будеше интерес към него след неотдашните проблеми, които бяха имали с келтите Корниш.

Мъжът бе доведен пред Ройс, на когото докладваха как са го открили на запад, в земите на Уиндхърст. Околната местност е била

претърсена надлъж и нашир, за да се установи дали наистина е пътувал сам, както твърдеше. Не е бил открит никой друг. Яздел грохнало конче, което един милостив човек отдавна би отървал от мъките му. Не носел други вещи, освен ръждясал меч с изработена по древен келтски маниер дръжка.

Ройс прие всичко това дотолкова, доколкото се покриваше с вида на мъжа, когото той замислено разглеждаше. Не беше виждал друг толкова красив мъж, въпреки раздърпания му вид. Косата му бе въздълга, вързана с кожена лента. Не беше облечен по-добре и от най-бедния слуга: широка туника с дълги ръкави, вързана на кръста с орфано въже и с протрити панталони, с парцаливи дупки по тях. Въпреки това в поведението му нямаше и следа от сервилност. Тъмносивите му очи дръзко срещнаха погледа на Ройс. В тях нямаше войнственост, предпазливост, лукавство, нито дори напрежение. Беше поглед, какъвто Ройс бе свикнал да вижда в очите на равните нему и той възбуди любопитството му.

— Кой си ти?

— Не разбирам.

Ройс се напрегна, като чу езика на келтите. Повечето от келтите на запад говореха саксонски, тъй като живееха в съседство със саксонците. Но не и келтите Корниш, който често правеха набези в земите му.

Той повтори въпроса си на езика на странника.

— Наричат ме Галеан.

— От Корнуол.

— Девън.

— Свободен човек?

— Да.

Ройс се намръщи. Не беше от приказливите този свободен човек от Девън.

— Как да разбера, че това, което казваш, е истина?

— Защо да лъжа?

— Наистина защо? — изсумтя Ройс. — Много си далече от дома си. Накъде си тръгнал, та минаваш през земите ми?

— Търся господар, на когото да служа и който ще се бие с даните. Открил ли съм го?

Изненадата на Ройс разсмя Алдън.

— Това е последното нещо, което очакваше да чуеш, а, братовчеде?

Погледът, който Ройс му хвърли, го накара да забрави смеха си.

— Между Девън и земите ми има много господари, които ще се бият с даните. — Ройс гледаше келта с присвити очи. — Защо си дошъл толкова на изток?

— Никой от тях не се готви сериозно. Искам гаранции, че ще видя истинска битка.

— Защо?

— Земите на север, които даните изтръгнаха и в които се заселиха, не са им били достатъчни. Все още нападат и по море. Живеех в едно рибарско селце на западните брегове. То бе разрушено при нападение на викингите. Загубих жена си, двамата си сина, семейството и приятелите си. Никой не бе пощаден.

— Освен теб. Защо?

— Ловувах във вътрешността. Върнах се точно навреме, за да видя отплуващия им кораб.

Същата история Галеан бе разказвал отново и отново по време на своето скиталчество. Вършеше му добра работа пред саксонските лордове. А тези двамата тук изглеждаха по-смутени от повечето досега. Дали пък търсенето му не беше към края си?

— Кога се случи това? — попита Ройс.

— В началото на лятото.

— Защо твърдиш, че даните са нападнали селото ти?

— Кой друг е върлувал из тези земи оттогава?

Ройс и Алдън се спогледаха, а след това Ройс наведе очи към ръката си, свита в юмрук на масата. Въпросът остана без отговор.

— Ако даните отново навлязат в Уесекс, ние ще ги спрем — намеси се Алдън. — Имаш желание да се биеш, но можеш ли?

— Аз... ще имам нужда от обучение.

— А ако братовчед ми се съгласи да те обучава, как ще му служиш в отплата?

— Предлагам да служа като лична охрана, заради ръста ми.

— Погледни ме — възкликна Ройс. — Дори да можеше да се биеш, приличам ли ти на човек, който има нужда от охрана?

По устните на Галеан пробяга лека усмивка и около сивите му очи се появиха малки бръчици.

— Другите лордове, към които се обърнах със своята молба, не бяха толкова добре сложени като вас, милорд. Ще служа както пожелаете, стига да ме вземете.

Алдън се обърна към Ройс.

— Е, братовчедо? Още един човек е винаги добре дошъл, а един добре трениран воин с такъв ръст ще бъде много ценен.

— Това не ми харесва — отвърна Ройс.

— Смяташ, че ще потърси отплата веднага щом види затворниците ти?

— И това го има.

— Но те са толкова добре охранявани, че той няма да може да ги доближи.

— Кристен не е — кратко отговори Ройс.

Алдън молитвено вдигна очи.

— Разбира се, сега, когато ѝ даде свободата на целия Уиндхърст, тя въобще не се охранява. Винаги можеш да ограничиш свободата ѝ само в рамките на замъка и да забраниш достъпа на келта до него.

— Сключих сделка с нея. Не мога да променям условията ѝ.

— Само се пошегувах, Ройс. Нищо няма да ѝ стори. Той иска кръвта на викингите, не на една жена. Ако не му вярваш, изпитай го. Но не го отпращай, заради едно толкова малко съмнение. Предпазливостта ти по отношение на момичето става прекомерна, особено като се има предвид, че няма друга жена, която да се грижи за безопасността си толкова добре като Кристен. А ако това не е достатъчно, ще ти припомня, че и ти търсиш същото като келта, но не ѝ навреди.

Ройс присви устни с отвращение. Всичко това бе истина. Той отново погледна келта, който стоеше като образец на търпеливостта.

— Това лято ние също бяхме нападнати от викинги — каза Ройс, като наблюдаваше внимателно очите на мъжа. — Имахме по-голям късмет от твоето село и ги разгромихме.

— Всичките ли избихте?

Дори и Алдън повдигна вежди при силата на тези думи.

— Едва ли това са били същите викинги — предположи той. — Тези са норвежци, нападат само богатите. Съмнявам се, че биха нападнали рибарско селце, което може да им предложи малко плячка.

— Но ги избихте?

— Не всички. Тези, които пленихме, държим затворени тук. Принудени са да работят на крепостната ни стена.

— Освен това са под моя закрила — прибави Ройс. Изобщо не му хареса начина, но който мъжът си отдъхна, когато Алдън спомена, че имат затворници.

Галеан долови заплахата и съобрази отговора си с нея.

— Ако сте пленили същите викинги, справедливостта е възтържествувала. Край на набезите им. Аз искам онези, които все още са на свобода на север. Корабът, който нападна селото ми, отплава нагам.

— Ако те приема, Галеане от Девън, ще работиш ли на моите укрепления заедно със затворниците?

Мъжът видимо се напрегна.

— Няма да търся мъст от тях, милорд, но не искайте от мен да работя рамо до рамо с пленниците ви.

— Това е моята воля. Това е единствената работа, която сега имам за мъж с твоя ръст. Каза, че ще правиш това, което поискам от теб.

— Да. — Последва дълга пауза. — Така да бъде.

— Ще можеш ли да устоиш на изкушението? — упорстваше Ройс.

— Казах, че не желая кръвта на пленници.

— Добре дошъл тогава. Започваш работа сутринта. Следобед ще се обучаваш заедно с мъжете ми. Селдън, погрижи се човека да бъде настанен удобно.

Когато Селдън отведе келта към бъчвата с медовина, Алдън се наведе към Ройс.

— Сигурен ли си?

Ройс повдигна вежди.

— И ми задаваш този въпрос, след като говори в негова защита? Да, сигурен съм. — Но веднага след това добави мрачно: — Достатъчно, за да наредя да го наблюдават отблизо, докато не стана още по-сигурен.

ГЛАВА 36

Късно следобед Кристен и Еда се върнаха в залата, след като подредиха стаите на горния етаж. Кристен все още се чудеше как да си отмъсти на Алдън, без да се лиши от собствения си живот. Това я занимаваше през целия ден. Беше си съставила списък на начините, по които би могла да го нарани или по-скоро трайно до го осакати, така че той да се отдаде на унинието и сам да отнеме живота си. Единственият проблем се състоеше в това, че дори и осакатен, той можеше и да не го направи. Как би реагирал на депресията един иначе толкова безгрижен и жизнерадостен човек?

Дори и не помисляше да се откаже. Точно обратното. Мислите за отмъщението, които я разяждаха отвътре през целия ден, само връщаха спомените за брат ѝ и укрепваха нейната решителност.

Може би тъкмо защото си мислеше за Селиг тя така силно реагира при вида на непознатия мъж в залата. Той седеше с гръб към нея и въпреки това тя смъртно преbledня, спря да диша, изгуби контрол върху краката си; дори за момент, когато си помисли, че брат ѝ се е завърнал от царството на мъртвите, престана и да вижда.

Еда се блъсна в нея и това върна Кристен към живот. Временната ѝ лудост я накара да реагира с раздразнение:

— За бога, жено! Гледай къде вървиш!

— Аз! — Еда бе изумена. — Аз? Кой се закова на място? Питам те, кой?

Кристен само я изгледа сърдито и се отправи към готварницата. Тя се залови за работа, но често-често вдигаше очи към непознатия, сякаш нещо теглеше погледа ѝ като с магнит. Причината бе в проклетата коса, по-черна и от най-черното; в проклетите широки рамене, точно толкова широки; в проклетия мускулест гръб, точно като онзи, който беше яхала на конче, когато беше мъничка. Нищо чудно, че си помисли за Селиг, въпреки че всяка частичка разум ѝ говореше, че това е невъзможно. Гледан откъм гърба, непознатият беше негов двойник.

Не можеше да откъсне очи от него. Не можеше да се противопостави на нуждата, която изпитваше, да зърне лицето му. И все пак той нито веднъж не се обърна. Седеше заедно със Селдън и Хънфрит, пиеха медовина и от време на време се засмиваха. Разговаряха тихо и бяха твърде далече от нея, за да чуе гласовете им.

Когато Ройс влезе в залата, част от възбудата на Кристен се поуталожиха. Той притежаваше тази власт над нея. Въпреки това все още я бе яд на Ройс заради заплахата му и тя само бегло го погледна. Към Алдън, който вървеше с него, тя хвърли убийствен поглед. Той се усмихна. Не изминаха и десетина секунди и очите ѝ отново се върнаха на гърба на непознатия. *Кой беше той?*

— Казва се Галеан.

— Какво? — Кристен се извърна към Еда, която ѝ се хилеше.

— Галеан — повтори Еда. — Келт от Девън. Забелязах, че и ти го зяпаш.

— И аз?

Еда захихика.

— Поогледай се. — Тя посочи мястото за шиене. — Дори и лейди Даръл не сваля очи от него.

— Защо?

— Защо? Шегуваш се, Кристен. Има лице на ангел. Ти защо го зяпаш така?

— Само се чудех кой е и какво прави тук — сприхаво отвърна Кристен. — Мислех, че сме приключили с посрещанията на непознати.

— Колкото до това защо е тук, задържал го е милорд. Ще работи на стената заедно с другите.

— Аха, има тяло за такава работа.

— Наистина — въздъхна Едреа.

— Мислех, че изпитваш нещо към Бярни.

— Вярно е — усмихна се Едреа и се изчерви. — Но, ако келтът ме забележи... — Тя отново въздъхна. — Но и с него ще имам същият проблем. Той не говори езика ни и макар че много от нас говорят неговия, аз не съм от тях.

Еда се приближи и ги сгълча:

— Едреа, побързай и помогни на Етел да подреди масите. С клюки работа не се върши. А ти, Кристен, свършвай вече с този грах. Досега сто пъти да си го олющила.

Кристен сграбчи старата жена за ръката, преди тя да успее отново да се обърне.

— Еда, ти видя ли келта?

Еда погледна през залата към мястото, където седеше Галеан.

— Да, щеш не щеш ще го видиш, какъвто е голям.

— Но аз мислех, че самото келтите Корниш са гиганти, а ти каза, че те и Ройс са врагове.

— Вярно, но този не е от бреговете на Корниш. А навсякъде има изключения. Погледни какъв е лорд Ройс в сравнение с другите саксонци, а той наистина е саксонец.

— Предполагам.

Еда присви очи.

— Виждам, че си заинтригувана, но ще сториш добре, ако веднага забравиш за интереса си. На милорд това изобщо няма да му хареса.

— Ройс не ме...

Кристен се засмя. Думата *притежава* замря в гърлото ѝ. Ройс наистина я притежаваше и вкусовете му би трябвало да я интересуват. Но тя не бе заинтригувана от келта така, както си мислеше Еда. Само искаше да зърне лицето му.

— Приемам предупреждението ти, Еда.

— Добре. А сега се залавяй с граха, инак няма да има време да уври.

Но преди да изминат и пет секунди, след като Еда и обърна гръб, Кристен нарочно премести тежкия, пълен с грах котел към ръба на масата, където той несигурно се заклати. Когато котелът с трясък се стовари на пода и граховите зърна се плъзнаха като зелен килим към огнището, очите на Кристен пренебрегнаха белята, която тя току-що беше сторила и останаха вперени в келта.

Не само неговата глава се извърна при трясъка, но само Кристен видя само него.

— За бога, момиче! — възкликна зад нея Еда. — Какво ти е, та днес си толкова непохватна?

Кристен дори не я чу. Погледът ѝ беше впит в сивите очи. Не беше мислила, че някога ще ги види отново. Задавеното ѝ възклицание избяга от вдигнатата към устата ѝ ръка. С другата ръка тя притисна

гърдите си. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че ѝ причиняваше болка. Не можеше да е истина! Господ да ѝ е на помощ! *Селиг! Жив!*

Тя стана от стола си, за да се спусне към него. Той стана от своя, за да я пресрещне. В един миг и двамата се осъзнаха и спряха.

Кристен се завъртя и ръцете ѝ сграбчиха масата, за да се задържи на крака. Жив! Тя стисна очи. Наистина жив! Започна да диша дълбоко, за да овладее силното си желание да крещи, да се смее, да плаче.

Не можеше да отиде при него. Господи, не можеше да го притисне в прегръдките си. Ако го стореше, щяха да го затворят при другите. Въпреки това радостта я изпълваше с такава сила, че ѝ се стори, че ще се пръсне.

Най-накрая тя забеляза Еда, която объркано я гледаше. Кристен импулсивно скочи към старата жена, сграбчи я в ръцете си, вдигна я и я завъртя около себе си. Още и още. Не преставаше да се смее на писъците на Еда. На това можеше да се смее. Трябваше ѝ това извинение за смеха ѝ. О, боже! Брат ѝ бе жив!

— Ти си луда, момиче! Свали ме долу!

— Извинявам се — усмивката на Кристен бе ослепителна, — че не обърнах внимание на съвета ти. Допускам, че все пак имаш нещо между ушите си, Еда. О, Еда, обичам те!

Кристен завъртя старицата още веднъж, преди да я пусне на земята, за да посрещне най-лошото мърморене и гълчава, които беше чувала досега. Въпреки това тя ги изтърпя с усмивка и се спусна да събира разпилените грахови зърна, без да смее отново да погледне към другия край на залата.

В другия край на залата Селиг също се усмихваше. Беше открил Кристен и тя го бе приветствала сърдечно — така както можеше в момента.

Разбираше радостния ѝ изблик. Неведнъж, когато се бе завръщал от плавания, тя се бе хвърляла в прегръдките му, за да го приветства и го бе повалила по гръб в радостта си. Беше някакво чудо, че сега се съдържа, но бе и предупреждение, което той безпогрешно долови. Селиг не можеше да отиде при нея, не можеше по никакъв начин да признае, че я познава. Мисълта за нейната смърт не бе преставала да го измъчва по време на търсенето му. Но тя бе жива! Жива!

— Какво ще кажеш за това, Ройс? — поинтересува се Алдън.

И двамата бяха наблюдавали чудатото държание на Кристен.

— Какво мога да кажа? Вече не ме изненадва със странностите си. Не, изненадва ме, но съм й посвикнал.

— Е, наистина е странно, че й е толкова смешно задето е разпиляла граха.

Ройс се разсмя от недоволния тон на Алдън. На няколко фута от тях Селиг се напрегна, като видя, че двамата лордове наблюдават Кристен.

Той сбута с лакът Селдън, който седеше до него.

— Какво казват те?

— Говорят за викингското момиче.

— И тя ли е затворничка тук?

— Да, но ще бъде по-точно, ако я нарека лична робиня на лорд Ройс, сещаш се какво имам предвид. — Селдън изхихика. — Един викинг, когото лордът успя да укроти.

Селиг затвори очи. Ръцете му се свиха в юмруци под масата. Той се бе страхувал само за живота й. Нито веднъж не му бе минало през ума, че може да бъде похитена от ръцете на тези саксонци.

Той бавно отвори очи. В тях се зараждаха силни, мрачни бури. Щеше да се наложи да убие този саксонски лорд.

ГЛАВА 37

Веднага щом Ройс влезе в стаята си, Кристен пристъпи към него и обви ръце около врата му, а пръстите ѝ се заиграха с косата му. Той въпросително повдигна вежди при този необичайно топъл прием.

— Алдън ми каза, че днес си го гледала с поглед, който може да накара човек да запълзи на четири крака, а преди по-малко от два часа си му подарила усмивка.

— О! Е, милорд, излях и последната частица от омразата си, преди да го оставя на мира. — Тя се засмя на изпълнената със съмнение гримаса на Ройс. — Взех предупреждението ви присърце. Толкова ли е чудно?

— За теб, да.

— Времето ще покаже.

Пръстът ѝ започна да описва кръгове около ухото му. Погледът ѝ бе мек, подканящ, макар съзнанието ѝ да не бе настроено за това, което вършеше. Реши, че Ройс може да помисли за странна липсата, на каквото и да е любопитство към новия му васал.

— Забелязах сред мъжете ти един нов — небрежно продума тя. — Нормално ли е да наемаш непознати?

Ефектът от въпроса ѝ бе обратен на този, който тя искаше да постигне. Ройс стана подозрителен:

— Не прояви ни най-малък интерес към краля на цял Уесекс, нито към неговите благородници и въпреки това ме разпитваш за този келт. Защо?

— Просто любопитство, милорд. Всички жени приказват за него.

— Те нека си приказват — грубо каза той. — Но ти ще стоиш настрана от него. Мрази всички викинги не по-малко от мен самия.

Беше време да пренасочи мислите му. Очите ѝ се притвориха. Пръстът ѝ се спусна по изпъкналостта на челюстта му, а след това се плъзна по долната му устна.

— Наистина ли, саксонецо? — дрезгаво прошепна тя. — Още ли мразиш всички викинги?

Вместо отговор той простена и я притисна към себе си. Всички мисли излетяха от главата на Кристен. Но радостта от завръщането на брат ѝ преобладаваше. Точно както бе сграбчила Еда в радостта си, така, тази вечер тя я споделяше с Ройс.

Беше игрива и страстна, свенлива и агресивна. На моменти бе съблазнителка, на моменти — девица. Бе всичко за него, докато Ройс не престана да се учудва на промените. Гърленият ѝ смях, който Ройс никога преди това не бе чувал в леглото си, възпламени кръвта му и я накара да закипи. Пожелаваше я отново и отново, смътно учуден, че успяваше. Но когато Кристен му прошепваше, че иска още, душата му не можеше да устои на изкушението. Накрая Ройс заспа със съня на мъртвите. Кристен го бе изстискала.

Кристен също заспа. Но чувствата ѝ така я изпълваха, че тя спа неспокойно и се събуди рано, много преди да се съмне.

Отдели само секунда да се наслади на чувството, с което прегръдката на Ройс я изпълваше. След това внимателно се освободи от обятията му и тихичко се облече в тъмното.

Интуицията ѝ подсказваше, че Селиг я очаква. Откри го в долния край на стълбището. Наистина я очакваше. Всъщност бе прекарал цялата нощ седнал, с опрян в стената гръб, с лице обърнато към стъпалата. Беше се унасял от време на време, като се будеше и при най-малкия шум. Беше чул тихите ѝ стъпки и я очакваше на крака, когато тя се спусна по стълбището. Опря гръб в стената, за да поеме тежестта на тялото ѝ, когато тя буквално се хвърли върху него.

Останаха притиснати един към друг и тези мигове им се сториха вълшебни. Кристен се отдръпна и прокара ръце по любимото лице. Не можеше да го види. Всички факли бяха догорели и през отворените прозорци влизаше само оскъдната лунна светлина. Не ѝ беше нужно да го вижда.

— Мислех, че си умрял, Селиг. — Сълзите в очите ѝ отекнаха и в гласа ѝ.

— И аз мислех същото за теб. — Ръцете му помилваха косата ѝ и той отново я притегли към себе си и силно я притисна към рамото си. — Мъжете не плачат.

— Знам. — Тя подсмръкна. Смяташе, че това се отнася за нея, но в следващия миг почувства собствените му сълзи да капят на бузата ѝ. — Ела. Тук не можем да говорим спокойно.

Кристен го хвана за ръка и го поведе около стълбището, към задната врата. Тя не бе заключена. Когато излязоха навън, Селиг се поколеба. Очакваше да види часовой.

Кристен разбра предпазливостта му.

— Не мисля, че стражите патрулират. Веднъж излязох през нощта и не видях никого в двора. Но такава нехайство е неприсъщо за тези саксонци. Може би има постове от външната страна на крепостните стени.

— Тогава ще се оправяме с тях, когато му дойде времето. Да вървим, Кристен.

Тя го дръпна назад, когато той я задърпа навън от сянката на стената.

— Селиг, не мога да си тръгна.

— Не можеш?

— Заклех се, че няма да го направя.

— Защо?

Тонът му я накара да се отдръпне от него.

— За да не ме оковат отново.

Последва тишина.

— Отново?

— След като ни заловиха, бях окована като останалите. Моят...

— Кои останаха, Кристен? — прекъсна я той.

Тя ги изброи име по име и изчака мълчаливо, докато той почете с мислите си онези, които бяха загинали. Докато чакаше, Кристен усети бриза, който разбъркваше косата ѝ. Чу цвъртенето на нощните насекоми. Почувства болката му, но знаеше, че тя не бе толкова силна, колкото можеше да бъде, защото той ги бе смятал всичките за мъртви.

Най-сетне Селиг каза:

— Продължавай.

— Веригите ми бяха свалени едва в началото на тази седмица, когато кралят на саксонците и неговите благородници пристигнаха в Уиндхърст. Някои от лордовете не спираха да ме нападат и Ройс свали оковите ми, за да мога сама да се грижа за защитата си, докато те са тук. Но тази сутрин, или по-точно вчера сутринта, те си тръгнаха и аз отново щях да загубя свободата си ако не се бях заклела да не се опитвам да избягам.

— Доброволно си се обрекла никога да не напуснеш това място?

— Не, направих компромис. Ще бъде свободна от клетвата си, когато Ройс се ожени.

— Кога ще стане това?

— Скоро.

Като чу това, Селиг си поотдъхна. Кристен разбра това по пръстите му, които се отпуснаха.

— Сега ми разкажи — каза тя. — Разкажи ми, преди да съм се пръснала. Как избяга? Видях, че те раниха.

— Видях?

— Шшт! — изсъска тя, щом Селиг повиши глас. — Разбира се, че видях. Не можех да остана на кораба. Не и след като чух звука на битката. Трябваше да помогна.

— *Ти?* Да помогнеш?

Тя не обърна внимание на пренебрежението в думите му.

— Е, не помогнах, кой знае колко, но поне свалих саксонца, който те рани.

— Сериозно?

— Селиг!

— Слава на Один! Можеше да загинеш!

— Но не загинах. Уви, той също. Възстанови се, с което ми направи добра услуга, макар че аз, все едно, пак щях да се опитам да го убия. Радвам се, че това не се налага вече. — Селиг поклати глава и тя нетърпеливо добави: — Е, кажи. Когато те видях за последен път, ти лежеше на земята неподвижен, облян от собствената си кръв.

— Да, бях ранен зле. Когато дойдох в съзнание, талигите тъкмо откарваха пленените. Бяха ме оставили с умрелите. Решили са, че всички сме мъртви. Не знаех дали няма да се върнат, за да погребат своите, така че изпълзях настрани от мястото на сечта. Смятах да остана скрит в гората само няколко часа, а след това да ви последвам и да разбера къде ви карат. Но, както ти казах, бях ранен зле. Отново изгубих съзнание и се свестих чак през нощта. Открих, че нямам сили дори да се изправя. Не зная колко време останах там. Проклетата рана забра. Последва жестока треска, от която не си спомням почти нищо. Знаем, че по едно време изоставих скривалището си. Спомням си как бродих и търсих саксонците.

— Сякаш си можел да сториш нещо, ако ги беше открил — смъмри го Кристен.

— Логиката не бе по силите на изтощеното ми съзнание. — Той й се усмихна. — Знам само, че продължавах да се движа, опитвах се да ви открия, теб и останалите, преди да е станало твърде късно.

— Твърде късно?

— Не смятах, че животът ви ще бъде пощаден. Мислех, че ще ви отведат при саксонския господар, който ни устрои засадата, и той ще се отърве от вас.

— Той почти го направи. Животът ни висеше на косъм — тихичко призна Кристен. — Преди време това място, Уиндхърст, е било нападнато от викинги. При този набег Ройс е загубил по-голямата част от семейството си. Оттогава мрази викингите.

Селиг се подсмихна.

— Нищо чудно, че ми позволи да остана. Казах му, че същото ми се е случило и на мен. Сигурно е изпитал състрадание.

— Как можа да го направиш — остро го упрекна Кристен. — Господи!? Ще те разкъса, ако разбере кой си в действителност. А аз се безпокоях само да не те окове и затвори с останалите, ако разбере!

Той се ухили на начумерената й гримаса.

— Няма да разбере. Отер и останалите имат достатъчно ум в главите си да не ме приветстват с „добре дошъл“, когато ме видят.

— Ако преди това не изпопадат, покосени от припадъци, както едва не стана с мен — възрази му тя.

— Забелязах колко бързо се съвзе. — Той се засмя.

Разгневена, Кристен го перна по гърдите.

— Няма ли да довършиш разказа си!

Селиг преглътна още един кикот.

— Изгубила си чувството си за хумор, Крис. — Тя отново го перна и той се предаде. — Добре. Казах ти, че бродих насам-натам. Дори и сега нямам представа колко време е продължило това, нито колко дълго съм останал в сянката на смъртта последния път, когато припаднах. Свестих се в колибата на една келтска старица. Двете с дъщеря й ме открили, като се връщали от пазар в Уимбърн. Домът им бе на един ден езда на север от мястото, където ме открили.

— Къде е това?

Той сви рамене.

— Не мисля, че ще успея да ги намеря отново. Локи добре се бе позабавлявал с мен. Не можеш да си представиш как се бях загубил.

— Трябвало е просто да намериш реката — изтъкна тя.

— Да, и аз това си помислих — с известна доза отвращение каза той. — Бях при старицата почти две седмици. Отнасяше се към мен с подозрение заради облеклото ми, а и аз мотолевех на чужд език, когато ме тресеше. Но тъй като говорех и езика на мама, който бе и неин, тя се погрижи за мен и дори ме свърза с един търговец, който взе колана ми и златните ми гривни и ми даде в замяна тези дрехи, дето ги виждаш, и една кранта. Старицата даже ме упъти към най-близката река.

— И?

— И *онази* река беше толкова на запад оттук, че почти стигнах до морето. Проблемът бе в това, че не знаех в каква посока съм се скитал и нямах представа дали в треската си не съм успял някак си да пресека реката. Нямаше как да разбере дали саксонците, които търсех, са на запад или на изток от мен. И когато тя ме упъти на запад, предположих, че съм се движил на изток. Така че тръгнах на запад и пропилях сума ти време.

— И когато откри реката, разбра, че си вървял в погрешна посока?

— Да. Но тогава не знаех колко съм се отдалечил от реката, която търсех, нито пък къде са ви отвели. Затова се видях принуден да спирам във всеки укрепен замък, до който стигах по пътя си назад. На всички разправях същата история. Свърши ми добра работа. Но веднага щом се уверях, че те не знаят нищо за викинги, дошли откъм морето, отново поемах на път. Когато дойдох тук, не знаех, че съм открил мястото, докато лордът не призна, че през лятото те също са били нападнати от викинги.

— И раната ти е напълно зараснала?

— Да, вече не ми създава главоболия.

— Добре, че си казал, че си от Девън, а не от Корнуол, защото тогава нямаше да си добре дошъл тук.

Той се подсмихна.

— Научих за враждата между саксонците и келтите Корниш още в първия замък, до който стигнах по пътя си. Там едва не ме оковах, но нали ме знаеш какъв съм си сладкодугмен.

— Да, знам. О, Селиг, сега съм толкова щастлива...

Той постави пръсти на устните ѝ и спря изблика на чувства.

— Направи ме и мен така щастлив, Крис. Каж ми, че саксонците не са те изнасилили.

— Да са ме изнасилили? Не, не са ме насилвали. — Тя не му даде възможност да се успокои. — Но съвсем искрено и в пълния смисъл на думата споделям леглото на лорд Ройс. — Дъхът му излезе със свистене между зъбите и тя бързо постави пръсти на устните му. — Не казвай нещо, което ще ме накара да съжалявам, че съм била откровена с теб, Селиг. Мисля, че обичам саксонеца. По-сигурна съм в това, че го желая. Желая го от първия път, когато го... е, може би не точно от първия. Но той ме омагьоса още тогава. Влезе на коня си в двора, където ние бяхме оковани и ни изгледа с такава омраза — още тогава ме омая! Разпореди се всички да умрем. Но на следващия ден промени решението си и дойде да ни каже, че ще работим на строежа на каменната стена на крепостта му.

— Ще работим? Принудил те е да вършиш такава работа?

Тя се засмя.

— Да. Торолф и другите ми помогнаха да скрия външността си. Смятах ме за момче и това продължи около седмица. Но мъжете не можах да останат напълно верни на преструвката. Помагаха ми и струва ми се точно това ме издаде, или поне привлече прекалено много вниманието към мен. Саксонците решиха, че останалите се грижат така за мен, защото аз съм водачът им. Във всеки случай това доведе до разкриването на пола ми и тогава бях преместена в залата.

— И в леглото на саксонеца?

Тя силно го удари в корема. Селиг се преви надве и издаде едно високо „Уух“.

— В името на Тор, Кристен! Внимавай!

— И ти внимавай как ми говориш — гневно го предупреди тя. — Аз съм голямо момиче. Не съм длъжна да ти давам отчет. И не съм скочила направо в леглото му. — Не искаше да му разкаже всичко, което бе казала на Торолф. Вече по-спокойно Кристен довърши: — Истината е, че той ми се дърпаше.

— Какво?

Изумлението му я накара да се засмее, въпреки раздразнението ѝ към него.

— Истина е. Знаех, че ме желае, но се бори сам със себе си. Никой мъж не ме бе отблъсквал така преди.

— Добре знам това. На бая глави съм правил цицини тъкмо защото не са имали желание да се отдръпнат.

Кристен не можа да се сдържи. Думите му я накараха да се закиска.

— Да, но саксонецът се бореше с влечението си към мен и колкото повече му се противопоставяше, аз толкова повече го желяех. Нарочно го съблазних, Селиг. — Трудно беше да се признае такова нещо на брат, но Кристен нямаше намерение да обвинява Ройс, че я е прелъстил, когато беше точно обратното. — Преди две седмици завоювах своята победа — той ме отведе в леглото си. Оттогава спя в стаята му. Тази вечер дойдох направо оттам.

— Наистина ли го обичаш, Крис?

— Така трябва да е. Не съм съгласна с всичко, което върши. Много пъти ме е вбесявал до лудост. Но не мога да го мразя. Не го намразих дори и когато ме окова, макар че мразех веригите си повече от всичко на света.

— А той какво изпитва към теб?

— Не знам. Той ме закриля. Показа и известна загриженост. Но това не е повече от вниманието, което би отделил на някоя вещ. Въпреки това не ми стори нищо, когато се опитах да избягам. И зная, че всъщност не му харесва да ме оковава във вериги. Просто не знам — довърши тя.

— Той още ли те желяе?

— Да, в това отношение няма никаква промяна.

— Тогава...

— Въпреки това ще се жени за друга.

— Да, спомена това — каза Селиг, след това внезапно избухна.

— Не! В името на Один, не! Ще се ожени за *теб*!

Тя поклати глава.

— Селиг, аз съм негова робиня. Защо да се жени за мен, щом вече ме притежава — така разсъждава той.

Той изсумтя.

— Татко би могъл да му каже едно-друго по този въпрос.

В очите й заискри смях.

— Да, би могъл, но не е тук, за да го стори.

— Тогава аз ще го...

— Няма да го направиш. Ройс не трябва да узнае, че си мой брат, каквото и да ни струва това.

— В такъв случай ти какво ще правиш, Крис?

Мускулите на челюстта ѝ изпъкнаха.

— Ще се наслаждавам на този мъж, докато мога. Когато се ожени, ще се махна от тук.

— Просто така? Макар че го обичаш?

— Какво друго мога да направя? Сега поне и ти си тук, та да ми помогнеш да избягам, когато съм готова. А ако можеш да помогнеш на останалите по-скоро да се махнат от това място, направи го. После ще се върнеш за мен.

— Така да бъде.

Тя обхвана лицето му в дланите си и го целуна.

— Благодаря ти, Селиг. Благодаря ти, че не ми се скара.

— Както сама каза, не си длъжна да ми даваш отчет. — Той силно я притисна към себе си. — Но нека Один да е с теб, когато се опиташ да обясниш това на татко.

— О! Не е честно да ми напомняш това! — извика тя.

Той закачливо я плесна по задника.

— Хайде. Прекалено дълго се забавихме тук.

Небето бе започнало да просветлява.

— Да. — Тя пристъпи към вратата, но се спря колебливо и още веднъж докосна бузата си. — Известно време няма да говоря с теб. И не се изненадвай, ако изобщо не ти обръщам внимание в залата. Той вече ме предупреди да стоя настрана от теб.

Селиг се подсмихна.

— Сигурно си мисли, че ще ти сторя нещо, ако разбере, че си от кръвожадните викинги.

— Каквато и да е причината, гневът му не е от приятните, така че бъди внимателен, братко.

Влязоха в залата изключително тихо. Но напразно. Ройс беше там и гневно разритваше няколко от мъжете си, за да ги разбуди. Спря, когато я видя. В следващия миг видя до нея Селиг и очите му се присвиха.

— Били сме навън за глътка въздух — бързо прошепна тя на Селиг, докато Ройс се приближаваше към тях. — Току-що сме се срещнали на входа.

— Дали ще повярва на това?

— Трябва.

Но когато стигна до тях, Ройс въобще не ги попита къде са ходили. Той просто сграбчи Кристен за китката и я помъкна към стълбището.

— Чакай тук — подвижна той през рамо на Селиг.

Кристен се опита да издърпа ръката си от пръстите му и на средата на стълбището успя, но той отново я улови и продължи да я влачи след себе си.

— Проклет да си, саксонце! Дано да имаш причина за това държание! За твое добро е!

Той не ѝ отговори. Бутна я в стаята си и заключи вратата. Тя смаяна втренчи поглед в нея, провери я само за да се убеди, че наистина е заключена, и в яда си я халоса с юмрук.

— Ох!

Долу в залата Ройс кимна на Селиг да го последва и го изведе в двора пред сградата, като на излизане затръшна вратата зад тях. Селиг се обърна. Юмрукът на Ройс се стовари в челюстта му и го запрати по гръб на земята.

Ройс се надвеси над него. Лицето му бе застинало в разгневена гримаса.

— Няма да ти забраня да стъпваш в замъка, Галеан, но ти забранявам да припарваш до тази жена. Тя ми принадлежи, а аз внимавам за всичко свое.

След тези думи Ройс се върна в замъка. Остави крилата на вратата отворени. Селиг можеше да го последва вътре. Не го стори. Вместо това седна на земята и опипа челюстта си с пръсти. На устните му бавно се появи усмивка, която скоро се превърна в тих смях.

Кристен стана свидетел на цялата сцена от прозореца на втория етаж, който гледаше към двора. Ръцете ѝ сграбчиха перваза на прозореца и останаха така, докато не долови тихото кискане. Тя се обърна и поклати глава, отворена от всички мъже. По принцип.

ГЛАВА 38

Едно полирано ръчно огледало полетя към главата на Ройс в мига, в който той отвори вратата на стаята си. Последва го сребърна чиния. Той мерна Кристен да рови в ковчето му в другия край на стаята за още нещо...

— Сигурно не си ядосана, иначе щеше да хвърляш оръжията по мен.

— Не ме изкушавай, саксонцо!

През целия ден я бе държал заключена в стаята. Не беше яла. Не беше говорила с никого. Отдавна ѝ бе писнало.

— Защо си ме затворил?!

— Сутринта се събуждам и откривам, че си изчезнала. Слизам долу да те търся, а теб те няма. Помислих, че си пристъпила думата си.

— Заключил си ме тук заради онова, което си си *помислил*, че съм направила? — разбушува се тя. — Но знаеш, че не съм пристъпила думата си и че няма да го направя! Така че, защо?

— Какво правеше с келта е друг въпрос — сурово каза той.

— Така ли? — просъска Кристен. — И какво се предполага, че съм правила с него?

— Точно това искам да узная, Кристен.

— Тогава по-добре да попиташ него. Аз съм ти прекалено ядосана, за да ти кажа каквото и да е.

Той скъси разстоянието помежду им с няколко гневни крачки. Кристен събра ръце в голям юмрук и ги вдигна, предизвиквайки го да направи последната крачка. Той спря и я изгледа свирепо.

— Кажи ми, че този мъж не те интересува.

— Върви по дяволите!

— Кажи ми!

— Той не ме интересува!

— В такъв случай какво правеше с него навън?

Кристен свали ръце. Очите ѝ се разшириха. Тя недоверчиво се поинтересува:

— Ревнуваш ли, саксонецо? Затова ли го удари?

Ройс погледна прозореца и разбра, че Кристен бе узнала. Но тя нямаше как да е разбрала какво бе казал на келта. Той отново я погледна. Все още се мръщеше.

— Това, което правя, е да защитавам собствеността си, Кристен. Никой мъж няма да те докосне, докато ми принадлежиш.

— Няма да ти принадлежа, когато се ожениш и се махна от тук.

Той сграбчи ръцете ѝ и грубо я разтърси.

— Никога няма да ме напуснеш, опърничава жено. *Никога!* Сега ми кажи какво правехте навън с келта!

Кристен разбра, че той наистина я ревнува и ядът ѝ я напусна. Ревнува я! Нея! Каква необикновена идея!

Тя пусна в действие няколко невинни лъжи с надеждата, че това ще го омилостиви.

— Нищо не съм правила, Ройс. Не можах да заспя, излязох да се поразходя и останах да дочакам изгрева. Когато забелязах, че не съм сама в двора, се прибрах. Мъжът ме последва. На вратата ми каза няколко думи, но не го разбрах. Не зная какво правеше той навън. Ще трябва да попиташ него. Вероятно и той като мен е излязъл да глътне малко чист въздух.

— Не искам нощем да излизаш навън, Кристен — нареди Ройс. Тонът му не бе толкова суров, приличаше по-скоро на смърряне.

— Не сте ми забранявали, милорд.

— Сега ти забранявам.

— Тогава следващата нощ, в която не мога да заспя, ще се разхождам само в залата и ще се погрижа да събудя всички — саркастично отвърна тя.

Най-после той се усмихна.

— Вместо това, можеш да ме събудиш, а аз ще ти намеря друго занимание. Защо трябва да се разхождаш?

Тъкмо се канеше да му отвърне, когато плахо се почука. След отсеченото нареждане „Влез!“ Меган подаде глава иззад вратата.

— Алдън поръча да ти предам, че гневът поражда гняв, а насиетието — нещастие. Какво иска да каже той, Ройс?

Изненадата на Ройс накара Кристен да избухне в смях.

— О! Колко умно от страна на братовчед ви, милорд. Дали е решил, че ще ме биете, или се е уплашил аз да не ви опердаша? —

Зелените му очи я пронизаха и тя още по-силно се разсмя. — И изпраща сестра ви... Да, голям хитрец. Влез, сладурче. Твоят братовчед Алдън просто си е направил глупава шега, като те е изпратил горе, но ти си добре дошла.

Меган се приближи до Кристен и прошепна:

— Мислех, че Ройс е ядосан.

— И си дошла да предадеш съобщението? Колко си смела!

Ройс изръмжа гърлено и отмести погледа си от тях. Очите на Меган тревожно се окръглиха. Кристен за малко да го срита заради детето.

— Не му обръщай внимание, Меган. Повечето мъже все ръмжат. Това нищо не означава.

— Кристен... — предупредително започна Ройс и я погледна отново.

— Шшт! — прекъсна го тя. — Давам на сестра ти ценен урок. Разбираш ли, мъниче, не трябва да се страхуваш от мъжете, когато са ядосани. Какво толкова, малко по-големи са от теб. — Очичките на Меган се заизкачваха по високата фигура на Ройс и Кристен се ухили. — Е, има някои изключения. Но ето, например брат ти. Той беше ядосан, аз също бях ядосана. Той ми се развика, аз също му се развиках. Сега и двамата се чувстваме по-добре.

— Ама той още е ядосан. — Меган се сгуши в Кристен и скри личицето си в полата ѝ.

— Просто се държи като грубиян. Мъжете имат този навик. Разбира се, понякога ядът е по-голям и е най-добре просто да стоиш настрана от мъж, който наистина е разярен. Като пораснеш, ще се научиш да забелязваш разликата. Но брат ти... Виждала ли си го някога да причини болка на жена? — Кристен отправи безмълвна молитва, за да получи подходящия отговор.

— Той те нашиба с камшика.

— Тогава не знаеше, че съм жена.

— Той те окова и краката ти се разкървавиха.

Кристен въздъхна:

— Нали и тогава ти казах. Онова беше само драскотина. Дори не я усетих. А вината и тогава не беше негова, миличко. Той ме беше предупредил да сложа превръзки на глезените си. Аз бях виновна, че забравих да го направя.

— Тогава не — предаде се Меган. — Не е причинявал болка на жена.

— Защото под цялата тази грубост се крие добър, мил човек. А щом никога не е направил нищо лошо на никоя жена, дори когато е бил ядосан, то със сигурност няма да стори нищо лошо и на едно дете. А още по-малко на собствената си сестра. Даже честичко можеш да се измъкваш, мило, дори да си направила някоя пакост. — Кристен пристъпи към Ройс и здраво го изрита в пищяла. — И той нищо няма да ти направи.

Меган бе започнала да хихика и това накара Ройс да остане неподвижен. Той дори изличи всяко чувство от лицето си, докато детето го гледаше.

— Наистина ли няма да ми направиш нищо, Ройс?

Той ѝ се усмихна.

— Няма, дребосъче. Никога!

Тя изтича към него, обхвана кръста му с ръчички и се сгуши. След това изтича и към Кристен и стори същото.

Преди да изтича навън, Меган се обърна към Кристен.

— Благодаря ти, Кристен — извика засмяна тя.

— И аз ти благодаря — чу зад себе си Кристен. — Никога нямаше да мога да я накарам да разбере, че не трябва да се бои от мен — призна Ройс. — Но колкото до ритника, свадливке...

Ръката му обгърна талията ѝ и той я вдигна във въздуха. Отнесе я до леглото и като я обърна с гръб към себе си, я положи на скута си.

— Ройс, недей! — Не можеше да повярва, че той ще го направи. — Само илюстрирах мисълта си!

— Можеше да намериш по-подходяща илюстрация, моме. И докато още ме боли пищялът, ще се погрижа задникът ти да сподели болката.

Тази вечер Кристен яде права. Но на устните ѝ играеше потайна усмивка. Може и да я бяха напляскали, задето си е позволила твърде много, но пък не можеше да се оплаче от обезщетението, което нейният саксонец ѝ бе предложил след това.

ГЛАВА 39

На следващата сутрин Ройс предложи на Кристен да я заведе на езда. Каква ирония! Да получи такова предложение точно когато не можеше да си седне на задника. Но тя отиде. Не можеше щом той ѝ даваше да язди на отделен кон и я предизвикваше да се надбягват? Дали някога щеше да успее да разбере този мъж?

Тя загуби в надбягването, но въпреки това то ѝ хареса. Върна я към безгрижните спомени за волна езда през гори и поля, за състезанията, които си устройваха с Тордън. Конят, който сега яздеше, не бе толкова хубав, но компаньонът ѝ компенсираше това.

Късно вечерта спряха да напоят конете от ручейче дъждовна вода. Местността около тях сякаш трептеше с наситените цветове на лятото — тъмнозелено, жълто, червено. Небето, за разлика от предишните дни, бе чисто, а слънцето горещо. Ройс я отведе под сянката на едно дърво.

Той седна на земята, облегна гръб в ствола на дървото и я покани с ръка да се настани до него. Кристен пренебрегна поканата му и седна пред него, до опънатите му крака. Тя отскубна стръкче трева и разсеяно го задъвка. Когато го погледна, очите ѝ излъчваха нежност.

Ройс въздъхна. Макар че снощи му бе дала всичко от себе си, сега отново отричаше своето желание. Ако не я вземеше насила в обятията си, тя все така щеше да страни от прегръдките му.

— Благодаря ви за ездата, милорд.

Той великодушно сви рамене.

— Торолф беше прав. Свикнала си да яздиш. Правиш го добре.

— Правя добре много неща, но Торолф няма как да ги знае всичките.

— Например?

Тя протегна крака и се облегна на ръцете си. Дебелата ѝ жълто-кафява плитка лежеше на рамото ѝ, а краят ѝ се разпиляваше в скута ѝ. Ройс се любуваше на гъстите кичури, които бризът разбъркваше.

Кристен зяпаше към небето, когато му отвърна:

— Торолф не знае, че умея да си служи с оръжия. Никой от тях не знае. Но не и ти.

— Това е нещо, което ми се иска да не бях научавал — изсумтя Ройс.

Кристен се ухили.

— Точно така опазих тайната си, докато не ми се наложи да я използвам.

— Кой те е научил, щом те не знаят? — поинтересува се Ройс. — Не вярвам да е баща ти?

— Не, разбира се. — Тя поклати глава. — Майка ми ме обучи.

— Майка... — Смехът му му попречи да довърши.

Кристен се усмихна търпеливо.

— Смейте се колкото си искате, милорд, но е истина.

— О, не се и съмнявам. — Ройс не преставаше да се киска. — И на какво още те е научила войнствената ти майка?

Този път Кристен се разсмя. Представи си майка си — красива, нежна, деликатна. Войнствена? Божичко! Нямаше човек, който да изглежда по-малко войнствен от нея.

— Вярно е, че майка ми не обича да готви и да шие — това никога не ѝ е доставяло удоволствие, но тя не е войнствена, милорд. А освен това, от нея съм научила и още нещо много ценно. Тя ме научи да не се срамувам от това, че желая мъж.

Ройс мигновено стана сериозен. Все едно бе плъзнала ръцете си по тялото му. Думите ѝ имаха същия ефект.

— И ти не се срамуваш?

— Не.

— И ме желаеш?

— Не.

Ройс се засмя.

— Лъжкиня. Веднъж вече си призна, че ме желаеш. Защо не го сториш пак?

— Казах ти, че няма да го направя и това значи „не“.

— Каза ми го, докато спорехме за наложените ти ограничения. Вече не си окована.

— Позволете ми да не се съглася — спокойно отвърна тя. Вече не се усмихваше. — Сега си ме оковал чрез собствената ми клетва. Тези окови са не по-малко ефикасни от веригите. Можеше просто да

ме помолиш да остана. Вместо това ти предпочете отново да се пазариш.

— За бога! Не се опитвай да ме убедиш, че щеше да останеш просто защото съм те помолил за това.

— Никога няма да разбереш, нали, Ройс?

— Кристен...

Ройс понечи да се наведе напред, но стрелата, която се заби в рамото му, го отхвърли обратно към ствола на дървото. Тя бе изстреляна с такава сила, че прониза и гърба му и го прикова за дънера. Той се опита да се освободи. Не успя и през съзнанието му премина картина от нападението на даните — Рона крещи да ѝ помогне, а той не може да направи нищо, защото е прикован към стената.

Кръвта му изстина, когато погледна към Кристен, която скочи на крака.

— Вземи коня ми и се махай оттук! Бързо!

Вместо коня, тя възседна бедрата му. В дървото над главите им се заби друга стрела. Тя бързо счупи края на стрелата близо до кожата му.

— Ще те освободя, но трябва да ми помогнеш — настойчиво му каза тя.

— Кристен, просто тръгвай. — В гласа му имаше тревога. — Моля те! Трябва да се махаш оттук!

— Сега!

Тя дръпна толкова силно, че на Ройс не му се наложи да ѝ помага. Той се свлече напред на колене и от двете страни на тялото му. Туниката започна да се обагря в кръв. Кристен прехапа устни и реши, че сега трябва да го изправи на крака. Той стана сам. Все още не бе започнал да губи сили. И бе вбесен от нея.

— Ако още сега не се качиш на оня кон, жено, и не се скриеш на сигурно място...

— Само ако дойдеш с мен — прекъсна го тя. Гласът ѝ никога не бе звучал така непреклонно.

Възможността бе пропусната. От шубраците иззад дърветата се появиха добре въоръжени мъже. Кристен преброи петима, толкова виждаше тя.

— Скрый се зад мен, Кристен — нареди Ройс и извади меча си.

Тя рязко си пое дъх.

— Не можеш да се биеш с всичките! Не и с тази рана!

— Няма да те хванат, докато съм жив!

— Похвално — чу се презрителен глас зад тях. Лорд Елдред се показва иззад дървото, под което стояха. С него имаше още двама мъже. — Ще я хванем, а струва ми се, това се отнася и за теб.

Елдред сграбчи Кристен. Тя се изви и му се изплъзна, но другите двама мъже бързо се намесиха и помогнаха да я укротят. Изневиделица до гърлото ѝ се допря острие и тя престана да се бори.

Усмивката на Елдред бе пълна с омраза.

— А сега меча ти, Ройс, или знаеш какво ще наредят да направят с нея.

Мечът полетя към земята. Елдред остро нареди нещо на хората си. Кристен се дръпна, когато завързаха ръцете ѝ. Тя безпомощно гледаше към Ройс, когото също вързаха.

Елдред започна да злорадства, когато ги помъкнаха към конете им.

— Трябва да ти благодаря, че ме посрещна, Ройс, и че доведе и нея. За мен това е едно неочаквано удоволствие. Смятах, че ще трябва да си губя времето в горите ти в очакване на сгоден случай да те открия сам. А то — двойна премия!

През останалата част от деня яздиха на север. На смрачаване достигнаха целта на пътуването си — някакъв замък, по-малък от Уиндхърст, но добре укрепен.

Ройс все още бе в състояние сам да слезе от коня си, но краката му не бяха така стабилни. Кристен прехапа устни, за да не се разплаче, като видя пропитата с кръв туника. Тя предположи, че това е владението на Елдред, но не се досети, че той може и да не е господарят тук, докато Ройс не направи опит да го разубеди.

— Баща ти...

— Няма да ти помогне — прекъсна го Елдред. Сега в гласа му звучаха нотки на горчивина. — Той отиде да помоли Алфред да преразгледа решението си и отново да ме допусне в двора. Разбираш ли, на баща ми не му харесва идеята да си стоя у дома. Казва, че съм оплодил всичките му робини и девет месеца след пристигането ми няма да има кой да му прислужва. — След това той разгневено се

обърна към хората си: — Отведете го в избата и го приковете за стената.

— Раната му... — подхвана Кристен, но Елдред прекъсна и нея.

— Ще кърви, също както ще кървиш и ти, когато приключи с тебе!

Като чу това, Ройс започна да се бори, но един от мъжете го изпрати в безсъзнание с дръжката на меча си. Кристен трябваше да гледа как го влачат по земята към избата. След това, с помощта на остриетата на мечовете, я подкараха като с остен към замъка.

Мястото беше запуснато и потънало в немара. Цялата сграда бе построена от дърво, само на един етаж. Рогозките, по които стъпваше, бяха мръсни. Слугите, които видяха, бяха наплашени същества, които дори не смееха да вдигнат очи.

Натикаха я в тясна стаичка без прозорци. Вратата се затръшна зад нея и мракът я обгърна. Не си направи труда да провери дали е заключена, защото чу как дървеното резе падна на мястото си. Чу и смеха на мъжете, които се отдалечаваха.

Тя бе зърнала легло, преди вратата да се захлопне. Бавно се добра до него и седна. Не трябваше да изпада в истерия. Това ѝ се бе случвало и преди: да бъде пленена, да не знае какво ще последва. Само че сега тя имаше представа какво ще се случи.

Като си помисли за Елдред, по тялото ѝ премина тръпка. Той мразеше Ройс. Искаше да го нарани, да го накара да страда, дори... О, господи! Защо иначе ще го води тук, ако не, за да го убие? Сигурно щеше да го направи бавно.

Истерията започна да се надига.

ГЛАВА 40

Елдред празнуваше. Той ядеше, пиеше, веселеше се. Отзвук от пира долиташе до Кристен. Докато чуваше гласа му, можеше да се надява, че все още нищо лошо не се е случило с Ройс. Повтаряше си, че в омразата си Елдред неминуемо ще пожелае да бъде свидетел на изпълнението на заповедите си или сам ще ги приведе в изпълнение.

Тези мисли позволиха на Кристен да се успокои, да започне да крои планове. Трябваше да излезе от стаята веднага щом вратата се отвори. Трябваше да си проправи път до избата, в която заведоха Ройс. Трябваше да го освободи, после да вземе конете... *Как?* Господ да ѝ е на помощ! Наоколо имаше толкова много хора!

Претърси опипом стаята, като не преставаше да проклина тъмнината, защото я бавеше. Но време имаше. Никой не влезе в стаята. Никой не я прекъсна. В стаичката обаче не намери нищо, което би могла да използва като оръжие. Оставаше ѝ само нейната съобразителност. Нямахме да бъде лесно да измами Елдред, но ако беше пиян и дойдеше сам, можеше и да го надвие. Когато най-накрая Елдред влезе в стаята, той бе сам и беше пил, но ни най-малко не изглеждаше пиян.

Носеше свещ, която, след като затвори вратата, постави на една празна полица на стената. Сега Кристен с очите си се убеди, че с изключение на леглото, стаята бе напълно празна. Увери се в това само с един бегъл поглед, не смееше да изпуска Елдред от очите си.

На лицето му бе изписано някакво очакване. Той дори ѝ се усмихна, когато тя отново впери очи в него. Мечът все още висеше на колана му. Но сега до него се мъдреше и къс, изработен от безброй тънки ивици кожа, бич.

— Какво стори на Ройс?

— Все още не съм се погрижил за него — нехайно отвърна Елдред. — Реших първо да се разправа с теб, за да мога после да му разкажа. Лорд Алдън смята, че май не си му безразлична. Тази вечер ще проверим дали е така.

— Грещиш — побърза да го увери тя. — Той има годеница.

— Това не засяга слугинята, с която спи?

Обидата накара Кристен да се дръпне назад, сякаш я бяха зашлевили. Какво общо имаше наистина?

— Защо го мразиш толкова?

— Проклет да е! Не грещи в нищо — поне така смята Алфред. Винаги е смятал така.

— Завиждаш? — Очите ѝ го измериха с презрение. — Правиш всичко това заради едната жалка завист?

— Какво знаеш ти за това? — озъби ѝ се той. — Не знаеш какво е да си съперничиш с някого, докато всички винаги мислят, че на теб нещо ти липсва.

— Да, не зная. Но зная, че това няма да ти се размине. Твърде много хора видяха, че ни доведе тук.

Той се изсмя.

— Моите хора. Те няма да посмеят да кажат и думичка. За разлика от теб те си знаят мястото.

— Те са хора на баща ти — подигра му се тя. — Той ще разбере.

Елдред се нахвърли върху нея и силно я зашлеви. От удара главата ѝ се отметна настрани, но тялото ѝ дори не помръдна. В първия момент Елдред се изненада. Беше свикнал жените да се свличат на пода от силните му удари, а после да се свиват от страх. Но тази жена бе колкото него на ръст. И не се свиваше уплашено. От ъгълчето на устата на Кристен се процеди кръв, но когато вдигна очи към него, те проблеснаха яростно.

Елдред направи крачка назад. Част от куража му го бе напуснал. Мисълта, че причината за това е само една жена, го ядоса. Той измъкна бича от колана си. Тя щеше да се свива боязливо, преди да приключи с нея. О, господи! Ще се свива и още как! И ще се моли за милост!

Той замахна. Вложи цялата си сила в първия удар. Кристен се опита да направи крачка встрани, но тънките ивици кожа ухапаха голата ѝ ръка и половината от гърба ѝ. Елдред почувства как го връхлетя задоволство. Чу как момичето остро си поема дъх. Той отново замахна. В същия момент тя се хвърли върху него и го събори на пода.

Елдред пое върху себе си цялата тежест на устременото ѝ тяло, което му изкара въздуха. Помисли, че тя ще се опита да измъкне бича

от ръцете му и продължи здраво да го стиска. Това му беше грешката. Едва не изпадна в шок, когато усети острието на собствения си меч, притиснато в гърлото си.

— Само посмей да мръднеш, милорд, и ще те закова на пода — спокойният ѝ глас бе дори по-ужасяващ от думите ѝ.

Това бе последното нещо, което Елдред чу. Дръжката на меча се стовари върху слепоочието му.

Кристен бързо срязва въжето, с което я бяха вързали, като внимателно го прекъсна близо до възлите, за да може да го използва отново. Тя обърна Елдред по корем и завърза ръцете му зад гърба. Не смяташе да повтаря неговата грешка — да завърже ръцете ѝ отпред, което все пак даваше известна свобода. Но основната му грешка бе в това, че очакваше тя да стои безропотно.

Не беше мъртъв. „Толкова по-жалко — помисли си тя. — Трябваше да го убия“. Тя все още обмисляше тази възможност, докато нарязваше покривката на леглото, за да завърже краката му и да затъкне устата му. Но в крайна сметка не може да се реши да убие беззащитен човек.

Заслуша се звуците в замъка. Елдред се свести и тя отново го цапардоса. Щеше да ѝ достави голямо удоволствие да продължи това занимание през цялата нощ, но нямаше толкова време. Измъкна се от стаичката веднага щом всичко утихна.

Една-единствена свещ гореше в другия край на голямата зала. Сламниците на слугите бяха наредени покрай стените. Всички спяха. Кристен се насочи право към входа, без да спира по пътя си. Едва съдържаше дъха си. Сърцето ѝ биеше лудо. Не се чу сигнал за тревога. Но от външната страна на вратата имаше страж — един от мъжете, които ги бяха заловили.

Мъжът бе не по-малко изненадан от самата нея. Бе свикнала с отсъствието на часови в Уиндхърст. Елдред сигурно имаше от какво да се страхува или очакваше да възникнат проблеми след онова, което бе извършил.

Като видя меча, който Кристен носеше, стражът се изненада още повече. Посегна да измъкне своя, но тя имаше предимство, тъй като оръжието вече бе в ръката ѝ. Прониза го, преди мъжът да успее да се защити.

Нямаше никакво време за губене. Кристен изтича към избата и блъсна вратата. Вътре имаше още един часови, който се събуди и понечи да се изправи. Кристен позволи и на него да опита меча и той се отпусна назад.

Ройс наистина бе окован за стената. Цялата тежест на тялото се държеше на двете му ръце, които бяха над главата му. Раната бе кървила дълго. Червеното петно преминаваше в ивица, която се спускаше чак до единия му крак. Главата му беше клюмнала на рамото му. Кристен не бе сигурна дали е жив.

Тя изтича до него и обхвана главата му с ръце, за да увери, че той още диша. Започна да го пошляпва по бузите — по-силно и по-силно, докато очите му не се отвориха. Вцепени се от облекчение.

— Как?

Това бе единственият му въпрос. Гласът му я накара отново да дойде на себе си. Тя изтича обратно до часовоя и го претърси за ключа от оковите.

— Раних един мъж, може даже да съм го убила — каза тя през рамо. — Според вашите саксонски закони ще бъда ли наказана за това?

Пръстите ѝ най-послед докопаха ключа и тя побърза обратно към Ройс.

Той клатеше глава.

— Това ли е всичко, което те притеснява в момента?

— Не познавам законите ви — отсече тя. — Знам само, че според тях, последния път, когато се защитих, бях виновна. И сега ли ще съгреша, ако се опитам с всички средства да напусна това място?

Той се разсмя, но болката го накара да сподави смеха си.

— Не. Направи повече, отколкото изобщо можех да се надявам.

— Добре. — Тя му се усмихна и отключи китките му. — Сега да се махаме отгук, милорд.

Но краката на Ройс се подгънаха, когато пое тежестта му. Като видя колко е слаб, Кристен бързо отпра подгъва на роклята си и го раздели надве, като подпъхна плата под туниката му — отпред и отзад. Очакваше ги усилна езда и той не можеше да си позволи да загуби още кръв. Сега нямаше възможност го превърже както трябва. Молеше се да е в състояние да язди.

Придвижването до конюшната им отне доста време, защото Кристен трябваше да подкрепя Ройс. Това не беше лесно дори и за нея.

А после трябваше да го пусне, за да се погрижи за стража в конюшната.

Когато се върна, Кристен намери Ройс проснат на земята. Доплака ѝ се, но се зае отново да го свести. Принуди го да се изправи на крака и да събере и сетните си сили, за да възседне коня си.

— Как... предлагаш... да преминем през портите?

— Остави ме аз да мисля за това — отвърна тя.

Тревожеше се. Прекоси тихия двор пеша, като водеше конете за поводите. Портите бяха високи и високи. Напряко през тях преминаваше дълго дебело резе. От едната страна имаше малка платформа, на която, облегал гръб на стената, седеше часови. Беше заспал. Кристен внимателно се качи по стълбичката на платформата и се погрижи часовият да не се събуди, след това бързо слезе и напъна с всички сили тежкото резе.

Наистина бе тежко. Нямахте да успее да го остави тихо на земята. Трябваше да го пусне. Трясъкът отекна през цялото ѝ тяло.

Огледа се. Очакваше да се спуснат легион въоръжени мъже. Сърцето ѝ едва не спря да бие, когато действително видя един слуга да излиза от обора. Той се прозя и отново влезе вътре. На входа на една от сградите имаше друг човек. Той просто си стоеше там и ги зяпаше.

Заля я вълна от облекчение, когато разбра, че няма да вдигнат тревога. Бяха апатични и небрежни и нямаха никакво желание да си развалят спокойствието заради господаря си. Кристен бутна портите и сграбчи поводите на коня на Ройс. После скочи на своя. Остатъкът от нощта премина в бързо препускане.

ГЛАВА 41

Кристен бе изтощена и не на себе си от притеснение. Ройс използваше последните остатъци от сила просто за да се крепи на седлото. По пътя бе спирала, за да смени тампоните на рамото му, но той бе изгубил толкова много кръв. Прекалено много. Зората прошари небето и в Уиндхърст забелязаха приближаването им. Портите бяха отворени. Навън се втурнаха хора. Бяха забелязани и от друга група ездачи, които излязоха от гората. Скоро Ройс можеше да си почине. Въпреки това упоритият страх не я напускаше. Страхуваше се, че всичко може да е било напразно, че не е успяла да му помогне по най-добрия начин, че той, въпреки всичко, ще умре.

Видя го да пада от коня и изкрещя. Тя скочи и изтича към Ройс. Коленичи до него и повдигна главата му. Очите му бяха отворени. Беше изумен.

— Сигурно... съм заспал.

О, господи! Дори не знаеше какво говори! Сърцето ѝ заплака като го видя толкова слаб и безпомощен. Кристен не съзнаваше, че от очите ѝ текат сълзи.

— Стой така, Ройс. Не се движи. След секунда ще дойдат да ги помогнат.

Очите му откриха лицето ѝ.

— Ще ми признаеш ли най-после, че ме желаяш, Кристен?

Божичко! Как можеше да си мисли за това сега, когато кръвта му, а с нея може би и животът му, изтичаше?

— Кристен?

— Да. Желая те! Заклевам се!

— А не ме ли заобича... поне мъничко?

Кристен не се поколеба.

— Да.

Ръката му плъзна край врата ѝ и придърпа лицето ѝ надолу, към неговото. Усети горещите му сухи устни върху своите. Целувката му бе нежна, но само в началото. В съзнанието ѝ изплува усещането, че

ръката, която я държи, има прекалено много сила, а в целувката — прекалено много страст.

Тя се отдръпна назад и присви очи.

Рой се ухили.

— Ти не умираш!

— Мислеше, че умирам ли?

— О, не е справедливо!

За малко да го удари, особено когато започна тихичко да се смее. Изправи се и се отдалечи.

Бе необходимо нещо повече от една жалка рана, за да бъде обезсилен Ройс. Той не се задържа в леглото повече от четири дни. След седмица отново изпълняваше всичките си задължения, сякаш нищо не е било. А след още една седмица раната само го прищракваше от време на време.

Той се разправи с Елдред не така, както му се искаше, а както повеляваше установената от Алфред политика. Той просто уведоми краля за вероломството на Елдред. Наближаваше краят на лятото, когато Ройс научи, че Елдред се е паникьосал от очакваното възмездие и е избягал на север да търси убежище при даните. Тялото му беше изпратено на баща му.

Когато Ройс разказа това на Кристен, тя просто повдигна рамене, той се задоволи да отбележи, че такъв жалък благородник едва ли би могъл да очаква нещо по-различно. Не пожела да говори повече.

Тя бе ядосана на Ройс. Вбеси се още повече, когато разбра, че той нарочно не е помогнал при бягството. Кристен уверено и на не много изискан език му заяви какво мисли за неговата измама. Все пак Ройс не съжaliaваше, че се е възползвал от предоставилата му се възможност да я изпита. Кристен можеше да го зареже по време на пътуването им към дома. За него това означаваше повече, отколкото можеше да изрази с думи.

А и Кристен престана да се сърди. Докато той се възстановяваше, тя бе нежна и закачлива и не му позволяваше да се притеснява за състоянието си. Тя почти го накара да съжaliaва, че няма и други рани, за да продължава да се наслаждава на суетенето ѝ около

него. Начинът, по който се чувстваше, бе точно противоположен на онова, което би изпитвал, ако за него се грижеше Даръл.

С приближаването на края на лятото Кристен все повече униваше, но отказваше да говори за това. Ройс често я водеше да плува, излизаха да яздят и тя му се усмихваше, смееше се заедно с него. Но той все пак забелязваше тъгата, която се настаняваше в очите ѝ.

Ройс съкрати задълженията ѝ в замъка наполовина. Когато и това не помогна, ги удвои. От това също нямаше ефект. Той дори ѝ позволи да носи собствените си дрехи, но тя отказа да ги облече, даже оклюма още повече, когато видя тъмнозелената си кадифена рокля.

Ройс не знаеше какво друго може да направи. Но в деня, когато Кристен отново го попита кога ще се жени, той, за свое нещастие, реши, че знае причината за нейното униние. Все още искаше да го напусне. Затова бе толкова нещастна. Броеше дните до сватбата му и до настъпването на момента, когато щеше да бъде свободна от своята клетва. Но той нямаше да ѝ позволи да си отиде, така че му оставаше само още една възможност.

Би се удивил, ако можеше да разбере истинската причина за състоянието на Кристен. Краят на лятото бе времето, когато тя, Селиг и другите трябваше да се върнат от тържищните центрове — ако наистина бяха отишли там. Родителите ѝ щяха да се тревожат за нея през цялото лято, но щеше да ги стопля увереността, че тя ще се върне. Едва сега, в края на лятото, заедно с всекидневното очакване щеше да нараства тревогата. Как можеше да е щастлива тук, при условие, че знаеше какво преживяват родителите ѝ в момента?

Успя още веднъж да поговори със Селиг. Помоли го да си тръгне, да намери някак пътя към дома, та родителите ѝ поне да знаят, че е здрава и читава. Той отказа не само защото не можеше да я остави тук, а и защото бе сигурен, че Гарик ще го разкъса, ако се прибере без нея.

Ройс опитваше всевъзможни начини да я разсее. Това я накара да го обикне още по-силно. Но тя не можеше да сподели тревогата си с него, защото той можеше да ѝ помогне само като я пусне да си върви, а дълбоко в себе си се страхуваше, че Ройс може да направи дори и това. И в двата случая тя губеше. Ако сега напуснеше Ройс, мъката ѝ по него щеше да я съсипе, а така искаше родителите ѝ да разберат, че тя е добре. Не можеше да престане да мисли за тях.

За пръв път през това лято Ройс напусна Уиндхърст. Нямаше го два дни. Никой не знаеше къде е отишъл, но когато се върна, той осведоми Даръл, че е уредил брака ѝ. Даръл избухна в плач, защото Ройс не искаше да ѝ каже кой ще бъде съпругът ѝ, а само ѝ обеща, че изборът му ще ѝ допадне.

Кристен въобще не можеше да вини Даръл за сълзите ѝ. Знаеше, че самата тя не би търпяла подобна тайнственост, когато става въпрос за нещо толкова важно. Въпреки всичко Ройс продължи да настоява, че Даръл се нуждае от време да свикне с мисълта, че ще се жени, преди да разбере за кого.

Същата вечер, в леглото, Кристен без заобикалки заяви на Ройс:

— Не е честно да държиш братовчедка си в такова напрежение.

Той захихика.

— Ти не познаваш Даръл. Сега тя ще направи списък на всички мъже, които познава, и ще започне да гадае кой от тях ще бъде неин съпруг. Вместо да се притеснява за това, че ще си тръгне от тук, сега тя ще се вълнува много повече от мисълта накъде ще се отправи.

— Не смяташ ли, че тя се бои от твоя избор?

— Казах ѝ, че изборът ми ще ѝ допадне и тя знае, че може да разчита на това. Просто е нетърпелива. Няма ли и ти самата да си нетърпелива, ако ти кажа, че имам изненада и за теб?

Кристен въпросително повдигна вежди.

— Изненада, за която също нямаш намерение да ми кажеш каквато и да е? — В отговор той се засмя. — Предполагам, че мога да проявя търпение, ако ми довериш кога ще ми кажеш.

— Всяко нещо с времето си.

Тази вечер Кристен заспа с приповдигнато настроение.

ГЛАВА 42

Ужилването беше ужасно, а болката — достатъчно остра, за да събуди Ройс. Той вдигна ръка да отпъди раздразненото насекомо от врата си. Пръстите му срещнаха студен метал и острият връх на кама бе притиснат още по-силно в откритата му шия — предупреждение да свали ръката си.

Той не сънуваше. Почувства тялото на Кристен, сгушено от лявата му страна. Едната ѝ ръка лежеше отпусната върху гърдите му. А парещата като от жило болка от дясната му страна бе прекалено истинска. Не можеше да види нападателя си в тъмното, но мъжът бе успял да се промъкне в стаята и сега заплашваше живота му. Тъй като никой в Уиндхърст не можеше да направи такова нещо, Ройс стигна до най-вероятното заключение: викингите са избягали. А щом са се добрали до стаята му... Всички други ли бяха мъртви?

Кристен се бе заклела, че клане няма да има, че ако могат те просто ще си тръгнат. Дали не са дошли да я отведат със себе си? Нямаше да им позволи да му я отнемат. Ще трябва първо да го убият. Проумя, че в конкретната ситуация това изобщо нямаше да е трудно.

— Можеш ли да разбереш какво казвам?

Мускулите на гърдите му се напрегнаха.

Дрезгавият шепот наистина бе разбираем за него. Не бе на езика на викингите. Келтски! Галеан? Не, гласът не бе достатъчно нисък, за да е неговият. Викингите не бяха избягали, но това означаваше единствено, че се е случило другото зло. Келтите отново ги бяха нападнали. И този път бяха дръзнали да влязат в стаята му.

— Отговори, саксонецо! — все още шепот, но вече разгневен.

— Да, разбирам.

— Добре.

Натискът на камата отслабна и в следващия миг острието ѝ се озова пред гръкляна му, където и най-малкото трепване щеше да му струва живота. Все още не можеше да помръдне. Трябваше просто да

си лежи и да приеме онова, което щеше да последва. Тази немощ го вбеси.

— Назовете вашите искания — изсъска той.

— Спокойно, саксонецо — предупреди го шепотът. — Дойдох за някои отговори, докато те все още се бият помежду си. Не съм по прибързаните решения и искам да знам всички факти.

Ройс се намръщи в тъмното. Нищо не разбираше. Не чуваше звуци от битка. Всъщност не чуваше нищо друго, освен собственото си дишане. Замъкът бе потънал в тишина, както и би трябвало да бъде посред нощ. Или всички още спяха, или бяха мъртви.

— Кой...

Изпод острието бликна кръв и Ройс млъкна. Кристен се размърда. Ройс се опита да отпусне мускулите на ръката си, на която тя бе положила глава. Не искаше и тя да се събуди.

— Въпросите ще задавам аз, саксонецо. Ти ще отговаряш. И ако цениш живота си, ще отговаряш честно.

Ставаше все по-неразбираемо. Какво можеше да знае той, което толкова да интересува един келт? И кои се биеха помежду си?

Ройс тихо каза:

— Ще ти кажа всичко, което поискаш, ако пуснеш жената.

— Да я пусна? — Гласът бе изпълнен с изненада. Ройс съвсем не бе подготвен за следващите думи. — Тази, с която спиш, е моята дъщеря. Саксонската църква дава ли това право?

Ройс затвори очи. Не бе разбрал правилно. Не бе възможно. Бащата на Кристен не бе келт.

Гласът продължи нетърпеливо:

— Това не е въпрос, който иска мислене, саксонецо. Или имаш разрешението на църквата, или го нямаш.

— Нямам го.

— В такъв случай дъщеря ми дала ли ти е това право?

Внезапно на Ройс му стана смешно. Това не беше за вярване.

— Мисля, че грешите. Момичето, с което спя, не е келтско.

Острието отново се притисна във врата му.

— Нямам много време, за да науча истината, така че не ми губи времето с шикалкавения. Кристен е моя дъщеря и не греша относно това, кой си ти.

Гласът вече не шепнеше. Тя говореше с ясен дрезгав глас. *Жена!*

Ройс недоверчиво попита:

— Вие сте *майка й*?

— Пощади ме, Господи! А ти за кого ме мислеше, по дяволите!

— Не и за жена! — изръмжа Ройс.

Кристен не можеше да не се събуди.

— Ройс, какво...

— Не мърдай, любов моя, или острието, което държа на гърлото му, ще влезе по-надълбоко.

— Мамо! О, боже, наистина си ти! Как...

— Кристен не мърдай! — предупреди я на свой ред Ройс, когато тя се изправи и седна в леглото, а от врата му се процеди още кръв.

— Какво острие? — попита Кристен и разтревожено извика: — О, не! Недей, майко, не го наранявай!

— Не? — Брена свали камата и раздражено вдигна ръце. — Да не го наранявам, след всичко, което ти е направил? Отер ни разказа. Та той е наредил да те бият с *камшик*!

— Това беше грешка — отвърна Кристен и бутна Ройс обратно на възглавницата, когато той се опита да се изправи. — Торолф не ти ли каза?

Брена се умълча за момент.

— Можеше и да ми каже, но когато започна да защитава саксонците, чичо ти го запозна с юмука си. Мисля, че още не се е съвзел.

— И чичо Хю ли е тук?

Ройс улови ръката на Кристен и седна въпреки усилията й да го задържи легнал.

— Ти ме излъга — студено й каза той. — Каза ми, че не разбираш езика на Галеан, а сега разговаряш с майка си...

— Естествено, че го разбирам. И двамата сме научили езика от нея. Галеан е моят брат.

— Селиг?

— Да.

— Значи и за смъртта му си ме излъгала.

— Не! Мислех, че е умрял. Отнело му е доста време да се възстанови от раната си и да ме открие. Но не можех да ти кажа кой е той. Щеше да го оковеш и да го затвориш заедно с останалите ако знаеше, че е викинг.

Той пусна ръката ѝ, щом си спомни странното ѝ държание в деня, когато се появи Галеан... по-точно Селиг. Ройс вдигна ръка и нежно докосна бузата ѝ. Наведе се и лекичко докосна устните ѝ със своите.

— Съжалявам — простичко ѝ каза той.

— Колко сладко — подигра ги Брена. — Ако сте свършили да се карате и сдобрявате, все още има сериозни въпроси, които трябва да бъдат разрешени. Баща ти иска живота на саксонца, Кристен.

— Не!

— Не е толкова просто — строго каза Брена. — Успях да се изплъзна и да се промъкна тук само защото те се карат помежду си — Гарик, Хю и брат ти. Спорът им не е за това дали да го убият или не, а за това чие да е удоволствието.

— Не и Селиг — настоя Кристен. — Той знае за чувствата ми.

— Може би. Но щом чу за камшика...

— Ах, пак ли! — нетърпеливо извика Кристен. — Това не беше нищо — две леки шибвания. Когато нареди да ме бичуват, той мислеше, че съм мъж и търсеше истината. Прекрати наказанието веднага щом видя, че съм жена.

— В такъв случай трябваше да обясниш това на Селиг, вместо да го оставяш да го чуе от Отер. Сигурна съм, че Отер не е разбрал повече от онова, което е видял.

— Аз никога не съм обвинявала Ройс за това! Как могат да го обвиняват те. О, проклет да е чичо Хю и буйният му нрав! Защо му е трябвало да го удрия! Как може да се ядосва толкова бързо!

— Всички те са ядосани, мила. Нима си мислиш, че можеше да е по-различно, при условие че идваме тук и те намираме заробена и принудена да делиш леглото на своя поробител?

— Ще убия Селиг! — забушува Кристен. — Знае, че не съм била принуждавана. Защо не ви е казал?

Брена се засмя при разярения вид на дъщеря си.

— Може би в гнева си не се е сетил. Но аз се радвам да го чуя. Сега се успокой, мила. Ядът ти няма да ни помогне да разрешим проблема си.

Ройс попита престорено спокоен:

— Това означава ли, че сте освободили затворниците ми?

— Да — отвърна Брена. — Това беше лесната част. Дворът ти не се охранява добре, саксонце.

— А патрула в гората?

— Заловен.

— Имаш предвид, убит?

— Няколко човека. Нищо не можеше да се направи. А също и стражите на портите. Единствената причина да се оттеглим извън стените на замъка ти, без да го превземем, е, че Кристен е вътре. Докато тя е тук, ти имаш последната дума. Но те няма да си тръгнат, саксонце. Не разчитай на това.

— Казвам се Ройс — отсече той.

— А аз, Брена. И след като минахме на малки имена, нека ти кажа: можех да те убия, докато спиш, и да изведа дъщеря си оттук здрава и читава.

— Мъжете ви явно искат живота ми — разгневено отвърна Ройс. — Защо правиш изключение?

— Обмислих и тази възможност, повярвай ми.

— Майко! — извика Кристен.

— Истина е, миличка. Бог ми е свидетел, че исках да го видя и него и хората му мъртви. Най-накрая, след всичките тези години, разбрах как се е чувствал дядо ти и защо толкова искаше да отмъсти на народа ми, когато бяха взели баща ти в плен. И самата аз дойдох тук да мъстя, също както това стори Анселм, когато аз бях пленена.

— Но как разбрахте къде да ни откриете?

— Жената на Ивар. Знаеш я що за воин е тя. Ивар ѝ казал какво са намислили, та да знае кога ще се върне и тя дойде при Гарик и му изповяда всичко. Но когато на мястото на манастира открихме само руини, помислихме, че сме дошли напразно. Решихме, че мъжете са успели в нападението си, а ние сме тръгнали от дома твърде рано. Даже мислехме, че вероятно вече сте се прибрали и сме се разминали. Връщахме се към мястото, където са корабите ни...

— Повече от един? — прекъсна я Ройс.

— Три — отвърна Брена. — Така че, ако смяташ да сражаваш с нас, откажи се. Пристигнахме подготвени — с повече от стотина мъже. Кристен потърси ръката му.

— Няма да се сражаваш с баща ми, нали?

Ройс само изсумтя. Брена издаде почти същия звук.

— Може и да няма избор, Кристен!

— Не, няма да има никаква битка — упорито настоя Кристен. Тя се измъкна от леглото, като повлече със себе си и чаршафа. — Майко, аз... О, господи! Искам да те погледна, майко. Не мърдай от там. — Тя взе една свещ и излезе от стаята да я запали от някоя факла.

Ройс взе дрехите си и спокойно започна да се облича.

— Каза ми защо си искала да ме убиеш, Брена. Сега ми кажи защо не го направи.

— Защото навремето и самата аз бях взета в робство и въпреки това стана така, че се влюбих в мъжа, на когото бях робиня — Гарик. Сега той е мой съпруг. Дошъл е тук не като викинг, а като родител. И бащата е този, с когото ще трябва да се оправяш.

— Сега мога да се справя с теб — умислено рече той, докато слагаше меча си. — Така ще имам още един заложник.

От другия край на стаята се чу тих смях.

— Аз не бих рискувала.

Към вратата се приближи светлина, а след секунда се появи и Кристен. Беше се омотала с чаршафа.

— О, майко, махни това — скара се Кристен. — Той няма да те нападне.

Сега, когато в стаята стана светло, Ройс втренчи очи в един зловещ арбалет, насочен право в гърдите му. Дори не беше от неговите. Брена си го беше донесла.

Той започна да се смее на собствената си глупост. Очакваше го страхотна изненада, ако се бе опитал да я разоръжи в тъмното.

Кристен го изгледа намръщено, като видя ръката му на дръжката на меча. Той ѝ се ухили и вдигна ръце в жест на капитулация. След това стана свидетел на милата сцена — майка и дъщеря отново заедно. Кристен се спусна в отворените обятия на Брена и когато двете се прегърнаха, Ройс видя колко много се извисява над майка си неговата любима.

Той изумено поклати глава. Как е възможно тази жена да е майка на Кристен? Беше толкова мъничка, толкова дребничка. Тъничката ѝ фигурка в рокля от черно кадифе създаваше такова чувство на уют. Дългата ѝ, гарвановочерна коса падаше сплетена на гърба ѝ, а нежните ѝ сиви очи галеха лицето на Кристен. Цветът на очите и косата ѝ бяха същите като на Селиг, от което Ройс можеше да предположи, че

Кристен се е метнала на баща си. И все пак двете толкова си приличаха. Господи, та тя не изглеждаше достатъчно възрастна, за да ѝ бъде майка. Жената беше красива.

— Не ми обясни как ни открихте — каза Кристен.

— Перин ви откри. Трябваше да опише широк кръг из областта. Днес открил това място и забелязал мъжете в двора. Оттеглихме се в гората, за да изчакаме нощта.

— О, майко! Само ако знаеш колко се радвам, че те виждам! — Кристен все още силно се притискаше към Брена. — Напоследък бях толкова нещастна при мисълта, че с приближаването на зимата ще чакате кораба ни да се върне. Знаех колко ще се безпокоите.

— Значи за това беше толкова потисната? — слиса се Ройс.

Кристен изглеждаше засрамена.

— Да, съжалявам, че не ти казах, Ройс, но ти с нищо не можеше да ми помогнеш.

— Мислех... Няма значение. Друг път ми казвай. Остави ме аз да преценя мога ли да ти помогна или не.

— Нямаме повече време за губене — делово се намеси Брена. — Трябва да получа някои отговори и то бързо: Ще се ожениш ли за дъщеря ми, Ройс?

— Майко! — извика Кристен. — Не можеш да му задаваш такъв въпрос!

— Налага се — настоя Брена. — Трябва ми нещо, с което да омилостивя баща ти, макар че вече може да е много късно.

— Няма да се омъжа насила — твърдоглаво каза Кристен. — А той има годеница. Не може да се ожени за мен.

Брена погледна Ройс и повдигна вежди. Той ѝ се усмихна.

— Годежът, който Кристен спомена, е развален.

— Какво? — ахна Кристен. — Кога?

— През онези два дни, когато ме нямаше. Ходих до Редууд да говоря с бащата на Корлис. Не беше много разочарован, че не искам дъщеря му, когато в замяна му предложих Даръл за годеница на сина му Уилбърт.

— Това ли беше изненадата, която не искаше да ми кажеш?

— Не. Изненадата беше твоята сватба, макар да не бях сигурен дали ще приемеш.

— Искаш да се ожениш за мен? Наистина ли?

— Да.

— О, Ройс! — Тя се хвърли в прегръдките му така устремно, че го събори на леглото.

— Значи обичаш дъщеря ми? — прекъсна целувката им Брена.

— Майко! — Кристен се изтърколи настрани. — Божичко! Никога през живота си не съм чувала думите „обичам те“, а сега трябва да ги чуя пред теб, и то по принуда! На какво прили...

— Успокой се, мила. Нямам време да се съобразявам с твоята чувствителност. Не съм аз виновна, че той не ти го е казал до днес, но сега ще го чуя със собствените си уши.

Ройс го каза.

— Обичам я.

— Това нищо не означава, когато те карат да го изречеш насила — замърмори Кристен.

Той я улови за брадичката и впери очи в нейните:

— Наистина ли смяташ, че някой може да ме принуди да го кажа, свадливке? Обичам те!

Зад тях Брена прихна.

— И баща ти не бързаше да си признае, Кристен.

Кристен се смееше като замаяна. Дори не чу майка си. Но Ройс не можеше да забрави за присъствието на Брена.

— И сега, какво? — трезво каза той.

— Сега, след като получих отговори на въпросите си, ще си тръгна, както и дойдох. Надявам се, че ще успея да наля малко здрав разум в главите на...

— Брена!

Ройс забеляза как и двете жени се свиха при звука на бумтящия глас под прозореца. От него дори и косъмчетата на неговия врат настръхнаха.

— Господ да ни е на помощ! Знаех си, че ще с прекалено много да се надявам, че няма да открие липсата ми!

— Брена, отговори! — отново изрева Гарик.

— Това баща ти ли е? — осмели се да попита Ройс.

— Да.

— И той ли говори келтски?

— Казах ти, че и неговата майка беше християнка. Беше келтка...

Брена остро ги прекъсна.

— По-добре тичай долу, Ройс. Без съмнение Гарик е събудил хората ти. Погрижи се никой да не излиза от замъка въоръжен или ще бъде посечен. — Тя не изчака реакцията му, а бързо се спусна към прозореца. — За бога, Гарик, няма нужда да овикваш целия замък. Тук съм здрава и читава. И Кристен е с мен. Не! Не влизай вътре, Гарик! Аз ще слеза долу.

Кристен се бе преместила до прозореца и когато Ройс излезе от стаята, тя стоеше до майка си. Целият двор под тях бе осветен от горящи факли и изпълнен с повече от стотина викинги — с шлемове на главите, въоръжени с мечове и секири, готови да щурмуват замъка. Можеше само да се моли Ройс да не вдигне хората си на оръжие. Нямаха никакъв шанс.

ГЛАВА 43

— Не! Не, Торолф, това е невъзможно! Остави ме да поговоря с него!

Утрото бе настъпило, но в замъка все така цареше тишина. Жените плачеха и тихичко се молеха. Мъжете тържествено точеха мечовете си.

Брена бе отишла при Гарик, но той не ѝ бе позволил да се върне обратно в замъка. Вместо нея бяха изпратили Торолф, за да съобщи какво са решили викингите, които отново се бяха оттеглили зад крепостните стени. Кристен бе прекарала остатъка от нощта с Ройс. Бяха очаквали нападение, ултиматум, но не и това, което Торолф им съобщи.

Кристен стоеше с Ройс на входа, където го посрещнаха. Торолф бе дошъл по първи петли — невъоръжен. Челюстта му, бе свидетелство за буйния нрав на чичо ѝ Хю. Той бе говорил само с нея. Тя трябваше да преведе думите на Ройс, но все още не го бе сторила.

— Можеш да дойдеш с мен — без заобикалки ѝ каза Торолф, — но ако напуснеш замъка, твоят саксонец губи главния си коз. Не мисля, че желаш това.

— Тогава доведи баща ми при мен.

Торолф поклати глава.

— Няма да дойде. Не вярва на саксонците.

— Ти си тук.

— Да. — Той се ухили. — Но аз вярвам, че ти си в състояние да не позволиш на мъжа си да ми пререже гърлото. Баща ти не е виждал със собствените си очи властта, която имаш над саксонца, а аз съм.

Кристен се ядоса.

— За незначителни неща, може би имам власт, но не и за нещо, което засяга живота на хората му!

Торолф не се уплаши. Ако мислеха да го съсекат, вече щяха да са го направили. Но саксонецът просто стоеше до тях с неразгадаемо

лице. Дори не проявяваше нетърпение да разбере за какво толкова се карат.

— Ще му кажеш ли? — попита Торолф. — Може и да не ме разбере добре, ако трябва аз да говоря с него.

— Торолф, моля те! Това е невъзможно. Обичам ги и двамата! За мен не може да има победител!

— Не мисля, че това е било взето под внимание. Шестнадесет от нас бяха взети в робство и бяха принудени да работят за саксонците. Не всички искат възмездие. Някои дори искат да останат и да се заселят тук, ако им бъде позволено да го направят като свободни хора. Но дори и онези, които не желаят да си откъсват, имат братя и бащи, които сега са тук и искат точно това.

— О, не е честно! — проплака тя. — Поели са този риск още когато са решили да нападнат Уиндхърст!

— Те не виждат нещата по този начин.

— Господи! Майка ми изобщо ли не успя да поговори с татко?

— Разговаряха дълго... по-скоро — караха се. Но решението бе взето.

— Майка ми одобрява ли го?

— Не, не го одобрява. Но тя няма думата, също както и ти. Чичо ти Хю дава заповедите. Той е ярл. Последната дума е негова, а той се съгласи. Баща ти бе избран единодушно. Всички се съгласиха, че той е най-засегнат, защото и ти си замесена. Кажи му, Кристен. Часът приближава.

Тя погледна Ройс. Лицето му бе безизразно и сякаш кръвта напълно се бе отдръпнала от него. Мъката се изля от очите ѝ. Как да му каже? Господ да ѝ е на помощ! Този ден щеше да я съсипе. Гласът ѝ прозвуча кухо.

— Отправено ти е предизвикателство, милорд. Избрали са най-добрия боец измежду тях и ти трябва да се срещнеш с него. В единоборство. Ако го победиш, те ще си тръгнат.

Усмивката на Ройс сякаш премаза сърцето ѝ.

— Това е повече от всичко, на което можех да се надявам, Кристен. Защо си толкова тъжна? Страхуваш се, че няма да победи?

— И заради това — жално каза тя.

— Добре тогава. Какво ще стане, ако бъда победен?

От него струеше самоувереност. Кристен не смееше да го погледне в очите.

— Все още ще бъда в ръцете на Алдън и той може да използва това. Решенията ги взима чичо ми — Хю. Той не смята, че ти ще ме убиеш, но не е толкова сигурен за другия саксонец. Хю няма да подложи на риск живота ми. Викингите ще си тръгнат в момента, в които им бъда предадена. Независимо дали ще победиш или не, и в двата случая хората ти няма да бъдат засегнати.

— Значи само към мен хранят лоши чувства?

— Те са воители, Ройс. Бият се при най-малката обида или просто за удоволствие — няма значение каква е причината. На нашите празници мъжете умират при схватки, започнали като невинни спорове. Помежду си се бият приятели — самото предизвикателство ги прави щастливи. Но победителят винаги е почитан. Те ти изпращат най-добрия сред добрите. Не смятат, че можеш да го победиш, но ако го направиш, ти ще си доказал своята сила и ще бъдеш уважаван.

Ройс повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите.

— И въпреки всичко това те прави нещастна? Искаш ли да не приема предизвикателството?

Тя простена.

— Не можеш. Майка ми сигурно им е казала, че няма да ми сториш нищо лошо. Както ти казах, чичо ми е сигурен в това. Ако не се биеш, те ще нападнат замъка ти Ройс! Нямаш никакъв избор, ако искаш да пощадиш хората си.

— В такъв случай те биха могли да ме нападнат и сега, но въпреки това, вместо да го направят, ме предизвикват. Това е справедливо, Кристен. Затова не се измъчвай. Не мога да загубя.

Тя сподавено изхълца, обърна се и изтича към стълбището. Ройс смръщено я проследи с поглед, докато Кристен не се изгуби на горния етаж. След това той остро изгледа Торолф.

— Какво каза на Кристен, че тя е толкова разтревожена?

Главата на Торолф се цепеше от усилията му да проследи бързия им разговор. Беше се отказал веднага щом разбра, че саксонецът е научил за отправеното му предизвикателство. Но той сигурно разбира защо е разтревожена Кристен. Това беше напълно естествено. Сигурно саксонецът имаше предвид нещо друго.

Торолф сви рамене.

— Гарик бесен на Селиг... изгубил кораб... доведе Кристен тук. Сигурно го набие.

Ройс продължи да се мръщи. Възможно ли бе Кристен да изглежда толкова нещастна заради брат си?

— Кога ще дойде вашият човек?

— Има време, само пригответи се.

— С пълно въоръжение ли ще дойде?

— Да.

Ройс освободи Торолф с кимване. После прати да му донесат доспехите от стаята. Докато чакаше обясни на Алдън какво предстои и му даде нареждания, в случай че станеше невъзможното и той загуби. Малко по-късно му поставиха шлема му и го пристегнаха в ризницата. Алдън точеше меча му, когато го извикаха навън.

Ройс излезе. В едната си ръка държеше меча, а в другата щита си. Всички викинги бяха влезли в двора, но се бяха разпръснали покрай външните стени, а мечовете и щитовете им лежаха в краката им в знак, че са тук само като зрители. Хората на Ройс започнаха да излизат от замъка и той издаде заповед те също да оставят оръжията си на земята. Видя майката на Кристен, която стискаше ръката на огромния мъж с гръден кош като бъчва. Бащата на Кристен?

Ройс престана да се пита дали това бе той. Вниманието му бе привлечено от неговия противник, който стоеше само на няколко фута от него. Беше едър мъж, може би дори един-два инча по-висок от Ройс. Мощните му крака бяха разтворени, плътно покрити с кожа, а единствената му защита, освен конусовидния шлем, бе дългата човка, която се спускаше от него и скриваше по-голямата част от лицето му. Мускулите му, плоски на стомаха, изпъкваха на гърдите му. Ръцете му бяха като месести дънери. Около китките си имаше широки златни гривни, украсени с драконови змии. Огромният му щит бе покрит с кожа, с двуинчов шип в центъра. Двуострият му меч бе едно от най-красивите и майсторски изработени оръжия, които Ройс бе виждал някога, с богато гравирани и инкрустирани със злато и сребро дръжка.

Ройс видя всичко това само с един бърз поглед. Фактът, че мъжът излизаше срещу него с голи гърди, бе жест на презрение, който той не можеше да отмине. Ройс извика Алдън да му помогне да свали ризницата си.

— Ти да не си луд? — поинтересува се Алдън.

— Не. Ако съм в ризница, той ще има преимущество. Не мисля, че ще е лесна работа, братовчедо. Нямам намерение да му предоставям никаква преднина.

Откъм викингите се дочуха одобрителни възгласи, когато Ройс оголи собствените си гърди. Противникът му бе останал на мястото си и му бе позволил да го стори. Алдън връчи меча и щита обратно на Ройс, който се приближи към мъжа, когото трябваше да убие. Ройс замръзна, като видя сините очи, който го наблюдаваха втренчено изпод човката на шлема. Той силно изруга и отстъпи назад. Изруга отново и захвърли меча си на земята между тях.

Гарик също свали вдигнатия си меч.

— О, Тор! Тя не ти е казала, нали?

— Не мога да се бия с теб! — гневно изръмжа Ройс. — Това ще я съсипе!

— Това ли е единствената причина?

Тонът бе обиден. Ройс не можеше да сбърка презрението към страха. Той едва не вдигна меча си от земята. Но измъченото лице на Кристен изплува в съзнанието му и той стисна юмруци, за да се пребори с моментния си импулс.

— Изпратете ми някой друг — скръцна със зъби Ройс. — Изпратете мечока, дето стои до жена ти.

— Не! Брат ми не е във форма, за да се срещне в двубой с мъж с твоя ръст и твоята младост, макар че не би го признал. Или ще се биеш с мен, или изобщо няма да се биеш. Дъщеря ми не ли ти каза и какво ще стане, ако откажеш да се биеш срещу мен?

— Каза ми!

— Тогава вдигни меча си, саксонце. Знаеш, че нямаш избор.

— Сигурен ли си, че ти самият не си прекалено стар за това? — подигра се Ройс. — Упражнявам бойните си умения всеки ден, за да съм готов да посрещна вашите събрата даните. А освен това разбрах, че ти си само един търговец.

— О, не! — гръмко се изсмя Гарик. — Вече съм истински предизвикан. Имаш една секунда да вдигнеш меча си, преди да започна да те кълцам на филийки, малкия.

Ройс се хвърли към меча си, претърколи се с него и скочи на крака от лявата страна на Гарик. Действително му бе дадена само обещаната секунда, преди първият удар да се стовари върху меча му.

Още преди да успее да намери стабилна опора за краката си, го последваха и други.

Брена бе права. Бащата на Кристен наистина искаше живота му. Нямаше никаква пролука в атаката му. Сипеше удар след удар и изтикваше Ройс назад през двора. Никой от даните, срещу които Ройс бе вадил меч, не бе проявявал такава безпощадност. Но от друга страна, никой от даните не бе имал и такава мотивация. Преди всичко Ройс се биеше с разярен баща и чак тогава с викинг. Караха го да плати за всеки час, който бе прекарал с Кристен в леглото си.

Кристен стоеше като статуя на прозореца на втория етаж и наблюдаваше битката, която се водеше долу. Бе истинско мъчение да гледа и въпреки това тя не можеше да откъсне очи. Вече на няколко пъти, когато изглеждаше, че Ройс няма да успее да вдигне щита си навреме или пък се подхлъзваше, а острието на баща ѝ минаваше на някакви си инчове от него, сърцето ѝ падаше в петите. Най-сетне и мечът на Ройс започна да прави вдлъбнатини по щита на баща ѝ.

Сега стояха един срещу друг като гранитни блокове и си разменяха удари като с ковашки чукове — удар за удар. Устната на Кристен се разкърва там, където я бе прехапала, за да не закрепци. Колко ли щяха да издържат така? Колко преди...

Силата на последния удар запрати Ройс на земята. Гарик се завъртя надясно, откъм по-удобната си страна, но Ройс преплете крака в неговите и Гарик също се свлече на земята. Ройс се изправи побързо. Гърдите на викинга останаха открити за меча му. Той не удари. Вместо това заби меча се в земята и захвърли шлема си.

— Край! — изръмжа той. — Можех да те убия!

Гарик се изправи по-бавно. Той опря върха на меча си в гърдите на Ройс и остана така известно време. След това и той заби меча си в земята. Гарик също запрати шлема си настрани и разтърси буйната си златиста грива.

— Да, и двамата сме глупаци, ако продължаваме, защото и аз не мога да те убия. Но, колкото до това, не изпитвам никакви угризения.

Юмрукът се стовари върху челюстта на Ройс и го просна по гръб на земята. Но той бързо се претърколи и с мощен тласък заби рамото си в корема на Гарик. Битката все още бе ожесточена, но с юмруци вместо с мечове.

На горния етаж Кристен се разплака от облекчение. От другата страна на двора Брена се извърна, за да скрие собствените си сълзи. И двете жени се усмигнаха. Вече бяха сигурни, че мъжете им ще останат живи. Викингите не обърнаха особено внимание на променените условия на двубоя. Те все така окуражаваха техния човек, както и саксонците срещу тях — своя.

Измина много време, преди двубоят да приключи. Когато свършиха, на Ройс не му бе останала душа дори да повдигне глава от земята. Гарик, все още на колене, бе приветстван като победител точно преди се стовари направо върху Ройс. Дворът утихна. Възможността и двамата да оживеят не бе коментирана. Кристен не им остави никакво време за това. Тя изтича към повалените бойци и даде нареждания и двамата да бъдат внесени в замъка. Когато никой от саксонците не помръдна, за да изпълни заповедта ѝ, тя яростно прониза Алдън със свиреп поглед.

— Не ме карай да съжалявам, че ти простих, саксонецо. Накарай ги да се раздвижат!

Той го стори и Кристен побърза да вдигне един от захвърлените на земята мечове, когато чичо ѝ и останалите викинги започнаха да се приближават. Тя се изправи срещу Хю и размаха меча пред себе си.

— Край, чичо Хю — разгневено го предупреди тя. — Сега ще се омъжа за този саксонец и тежко на всеки, който дръзне да ме спре. Той се би за правото да иска мир. Дай му го.

Хю отметна глава назад и мощният му смях отекна в двора. Той плесна Брена по задника и тя се запрепъва напред от удара.

— Каквата майката, такава и дъщерята, а, Брена? Един да ни е на помощ на всички нас, ако това е новата порода женски, които развъждаме по нашите брегове.

Брена се извърна и свирепото изгледа девера си.

— Идиот! А как мислиш, дали щеше да оцелее тук, ако не я бях научила как? Дай ѝ отговора, който тя очаква, Хю!

Хю се усмихна на племенницата си.

— Да, твоят мъж се би добре. Заслужава да получи мир.

— И всички ще си тръгнете?

— Не и докато не те видя омъжена, както се полага.

Кристен се ухили, после избухна в щастлив смях и се хвърли в могъщите обятия на чичо си.

ГЛАВА 44

Днес Ройс успя да се пораздвижи. Болките му също бяха намалели. Но той все още не смяташе, че е готов да се вдигне от постелята. Бяха изминали три дни и състоянието му се подобряваше, но никога в живота си не се бе чувствал така зле. Известно време му се струваше, че всяка костичка в тялото му е потрошена. Кристен бе направила стегната превръзка на гърдите му, за да намести счупените ребра.

Но нямаше нужда да става от леглото, за да разбере какво става в замъка. Струваше му се, че не е останал човек в Уиндхърст, който да не е минал през стаята му. Неговите хора — за да видят как я кара, хората на Кристен — за да се запознаят с мъжа, който щеше да се ожени за красивото, русокосо цвете на Норвегия — *тяхното* цвете.

Даръл влизаше най-често от всички. С толкова много викинги в нейния замък, състоянието ѝ бе на ръба на истерията. Алдън се забавляваше с всичко. А Меган, това удивително дете, благоговееше пред гостите и им се възхищаваше. Веднъж дори бе дошла, за да му съобщи развълнувана, че чичото на Кристен, Хю, ѝ е обещал да ѝ покаже неговия викингски кораб. Настъпилата благодарение на Кристен промяна в сестра му беше истинско чудо. Но от друга страна, заядливката бе променила и самия него.

Понякога се питаше дали съдбата не поправи някаква своя грешка — бе отнела първата му любов при нападение на викингите и му бе изпратила Кристен при друго. Тя определено бе успяла да го излекува и да запълни празнината, с която бе живял през всичките тези години. Вече рядко мислеше за Рона. Когато се опитваше да извика образа ѝ в съзнанието си, виждаше сини очи и развяна тъмноруса коса. И Кристен го обичаше. И то след всичко, което бе преживяла заради него. Това никога нямаше да престане да го удивлява.

Единственият човек, който не бе идвал в стаята му да го види, бе бащата на Кристен. Брена с полуусмивка му каза, че и Гарик още не е в състояние да става от леглото си. Това признание оправи настроението

му, защото той искрено се надяваше Гарик да страда точно толкова, колкото страдаше и той. Човекът бе поискал кръвта му и Ройс бе плюл цели локви от нея. Можеше да чака чак до второ пришествие, преди отново да се изправи лице в лице с безжалостния викинг.

Второто пришествие настъпи след три дни. Поне така се чувстваше Ройс. Кристен се втурна в стаята, за да го предупреди, че баща ѝ идва. Само секунди след това Гарик влезе. Ройс скри главата си под възглавницата. Кристен се изкикоти и му я взе. Гарик Хаардрад изпълни вратата.

Ройс бе виждал величественото тяло в действие, но сега му се предоставяше възможност наистина да огледа мъжа. Не изглеждаше достатъчно възрастен, за да има син, който беше само пет или шест години по-млад от Ройс.

Мисълта, че е бил напердашен от човек, почти два пъти по-възрастен от него, изобщо не се отрази добре на Ройс. Да не говорим за това, че Гарик бе търговец — човек, който по правило би трябвало да е поомекнал с годините. А което бе още по-лошо, той пръв се бе изправил на крака. Ройс си знаеше силата. Човек на годините на Гарик би трябвало да остане прикован на легло поне още две седмици.

Но въпреки това той стоеше пред него — здрав, прав, само с няколко следи, свидетелстващи за битката: струпей на устната, оток от натъртване, който още си личеше на бузата и лека, разнасяща се синина под едното око. Ройс съжали, че не бе имал възможност да види окото му, когато още е било синьо-черно и подуто. За бога! Чак се възмути от бързото възстановяване на викинга.

Гарик бе облечен в кожена туника без ръкави и дълги прилепнали по краката гамаша. Ботушите му от мека кожа стигаха до коленете му и бяха осеяни със злато. Туниката му също бе пристегната на кръста с верижка от златни халки. Всъщност със златната си тока с размерите на юмрук на колана си, със златните си пръстени, покрити със скъпоценни камъни, които намигаха от пръстите му, с масивния златен медальон на гърдите си и със златото, което покриваше китките му, Гарик представляваше истинско ходещо съкровище.

Ройс се вцепени от ужас. Откри, че се страхува не от богатството и силата, които се излъчваха от тялото на Гарик, а от мрачното му лице. Това беше бащата на Кристен. Само една негова думичка и Ройс можеше да я загуби.

Нищо, че сватбеното тържество бе започнало преди самата сватба и в отсъствието на щастливите младоженци. Всъщност то бе започнало още в дена на двубоя, защото чичо Хю бе заявил, че трябва да отплават за дома преди зимата и че не могат да си позволят да чакат, докато Ройс се възстанови. Така че те запразнуваха предварително, тъй като викингските празненства бяха дълги и предразполагащи, инак Кристен нямаше да може да почувства, че е била омъжена както трябва. Така заяви Хю.

Това бе накарало Ройс да сметне, че въпросът е уреден. И все пак, сега, като гледаше бащата на Кристен, той разбра, че това съвсем не е така. Все още му трябваше благословията на този човек, а с вида си Гарик не вдъхваше големи надежди.

Фактът, че Кристен се усмихваше, посмекчи надигащата се у Ройс паника. Щом тя не виждаше нищо нередно в строгото изражение на баща си, то може би той се престараваше в притесненията си. В края на краищата не познаваше баща ѝ. Възможно бе той винаги да изглежда така неумолим.

Брена влезе след Гарик и лекичко го побутна навътре в стаята. Тя заобиколи от другата страна на леглото и седна до Кристен. Сивите ѝ очи огледаха Ройс, който лежеше вдървено в леглото. Брена също изглеждаше сурова.

— Разбирам, че сигурно ти харесва дъщеря ми да те глези, Ройс, но което е достатъчно, си е достатъчно — с явно неодобрение каза Брена. — Щом мъжът ми може да се изправи на крака, значи можеш и ти. Днес ще видя Кристен омъжена.

Смарагдовите му очи се вдигнаха към викинга, за да види дали той няма да опровергае това твърдение. Това не стана. Ройс си отдыхна. Дори се върна предишният яд, който изпитваше към мъжа.

Ройс успя да седне без нито една болезнена гримаса.

— Просто проява на вежливост, мадам. Не исках съпругът ви насила да става от леглото, за да присъства на сватбата.

— Ройс! — стаи дъха си Кристен.

Брена се ухили и понечи остроумно да му го върне, но съпругът ѝ осуети намерението ѝ.

Гарик отметна глава назад и се разсмя.

— Сериозно ли говориш, саксонецо? Ако знаех, че това е единственото ти извинение, щях още дълго да оставя жена ми да ме

глези.

Сега беше ред на Брена да затаи дъха си. Кристен се изкиска.

— Какви опашати лъжи! Какво да ги правим, а, майко?

— Не знам какво ще направиш ти — отвърна Брена, — но ако баща ти не внимава за езика си, ще се озове обратно в леглото.

— Нали току-що станахме, ненаситнице — с вълча усмивка отвърна Гарик, — но ако искаш да се върнем...

Кристен забеляза, че майка ѝ се изчерви и смъмри Гарик:

— Моля те, татко. Ройс не разбира закачките ти. Шокираш го.

— Ако наистина го шокирам, ще трябва да му се извиня, задето го напердаших. Но мога да се закълна, казаха ми, че през цялото лято си споделяла леглото му.

Сега Ройс наистина бе шокиран. Той забеляза, че по бузите на Кристен изби червенина и собствените му страни пламнаха. Духовитостта на Гарик се бе изпарила. Внезапно той бе станал твърде сериозен. Ройс разбра откъде идваха непостоянните и изменчиви настроения на Кристен.

— Направи всичко възможно да ме убиеш заради това — остро напомни на викинга Ройс. — Ако все още искаш да...

— Не ставай глупак — срязва го Гарик. — Не можех да те убия, след като Брена ми каза какво изпитва към теб дъщеря ни.

— Можеше да кажеш на Торолф да ми каже това! — извика Кристен.

— Та да го кажеш на саксонеца? — Гарик поклати глава. — Не, Крис, трябваше да стане така, както стана, за да бъдат всички доволни. Но той си заслужава боя.

Брена въздъхна.

— Баща ти забравя собствената си младост, мила. — Тя многозначително изгледа Гарик, преди да се усмихне на Кристен. — Но от друга страна, той винаги е неразумен, когато става въпрос за теб. — Брена отиде до Гарик и взе ръката му. — Проблемът не е в това, че сте спали заедно, а в това, че не сте се оженили преди това. И двамата сме против това и затова ще се погрижим грешката да бъде поправена.

Ройс трябваше да чуе потвърждение и от бащата на Кристен.

— Имам ли вашата благословия?

Брена смушка Гари в хълбока, когато той се позабави с отговора си.

— Да! — избухна той.

Ройс се разсмя. Бе забелязал болезнената гримаса, която премина по лицето на Гарик. Но след това простена от собствената си болка. Беше ред на викинга да се смее.

— Поне няма да ми се налага да се доказвам тази вечер — не можа да се стърпи Гарик. Брена го възнагради със смръщения си поглед и това го накара да се разсмее още по-силно. Смехът му докара и едно сръгване в ребрата.

Брена се обърна към дъщеря си:

— Братовчедите на Ройс са направили всички приготовления, така че ще заведе баща ти долу. Ти се погрижи Ройс да е готов. — След това избута Гарик, който още се подхилкваше.

Кристен затвори вратата зад тях и се обърна усмихната към Ройс.

— Започват да свикват, а?

Той видя, че тя полага големи усилия да не се разсмее с глас. Доброто настроение направо клокочеше у нея, откакто родителите ѝ се бяха преместили в замъка. Заобиколена от семейството и приятелите си, тя не можеше да бъде по-щастлива и той нямаше желание да помрачава щастието ѝ с оплакванията си от баща ѝ.

— Те ще ти липсват, когато отплават, нали? — колебливо попита Ройс.

Сега тя широко се усмихна и се приближи до него. Намести се между краката му и обви врата му с ръце.

— Да, но татко обеща, че ще ни идват на гости през лятото. Изобщо не е толкова далече.

Ройс безмълвно простена.

— Предполагам, че няма да е често? — с надежда попита той.

— Сигурно всяко лято.

Скри гримасата си в гърдите ѝ. Ароматът ѝ го връхлетя и той забрави за родителите ѝ.

Ройс обви талията ѝ с ръце и я погледна, подпрял брадичка в деколтето на зелената ѝ кадифена рокля. Носеше собствените си дрехи от момента, в който ѝ призна, че я обича. Предишното ѝ положение бе забравено. Тя бе свалила наметалото на робството със същата лекота, с която го бе носила, давайки му да разбере, че то никога не с било наистина на гърба ѝ.

Тъмнозеленият цвят на роклята допълваше цвета на очите ѝ и им придаваше красотата на тюркоаз. Собствените му очи се изпълниха с любов и нежност.

— Чакаат тази сватба от цяла седмица. — Той притисна устни към кожата ѝ, преди да продължи: — Какво ще кажеш да почакаат още малко?

— Шегувате се, милорд. — Тя обхвана лицето му в дланите си и като се наведе над него, бавно и чувствено прокара език по устните му. — Сигурно не предлагате да...

Ройс я притегли в скута си и тя се изкикоти.

— Да. Шегувам се, свадливке. Но би могла да ме накараш и да променя решението си.

— Наистина ли? — Тя придърпа главата му и устните му се върнаха обратно върху нейните. — В такъв случай може би ще го направя, милорд. Да, може би...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.